

Borger=Dennen

for

1886.

Udgivet af

Det forenede Understøttelses=Selskab

Otteoghalvfemsindstyvende Aargang.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1886.

05.6
Bo 66

1886
Aug 98

17582

Indhold.

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor
L. H. Schmidt, Formand, Revisor Halvorsen
og Fuldmægtig i Overformynderiet S. Lange.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen:

Fru de Solanges Mand (Fortsættelse fra forrige Aargang)	Nr. 1—6.
En falsk Grundsætning,	„ 6—19.
Søster Bathilde,	„ 19—21.
Fordommen,	„ 21—22.
Marie de Enambuc,	„ 22—47.
Gauberts Værtshus	„ 47—52.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Fortegnelse over Repræsentanter, Nr. 2.

Bekjendtgjørelser Nr. 4, 12, 13, 20, 37, 38, 39, 51 og 52.

Bekjendtgjørelser angaaende Ansøgninger om Laan, Gratifica-
tioner og Pensioner, Nr. 37, 38 og 39.

Extract af 4de Kvartals Regnskab for 1885, Nr. 7.

Regnskabet for Aaret 1885 " 9.

Do. af 1ste Kvartals Regnskab for 1886, " 26.

Do. af 2det do. do. " — " 39.

Do. af 3die do. do. " — " 45.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 1.

Lørdagen den 2den Januar 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Tørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Du tilgiver mig, Jeanne, ikke sandt?" sagde han, idet han trykkede sine skjælvende Læber mod sin Datters Kind.

"Vær rolig! Alt vil snart faae en Ende; snart skal Du ikke mere være hendes Slave, og Du vil kunne gjøre, hvad der behager Dig."

"Seg, kjære Fader!"

"Skal Du ikke ægte Hr. de Lanoy?"

"Aldrig!" raabte den unge Pige i Fortvivlelse. Marquien løftede Hovedet.

"Aldrig! gjentog han forbausset; "hvad vil Du sige dermed, Jeanne?"

„Aa, Fader! jeg er meget ulykkelig!“ hulkede hun, idet hun kastede sig i hans Arme.

Du ulykkelig, Jeanne? I Himlens Navn, hvad er der i Veien? Se paa mig. Hvorfor græder Du?”

Og, som om et Lysglimt paa engang gjennemfoer ham, udbrød han: „Aa! det er ikke Greven, som Du elsker?”

Den unge Pige skjulte sig, skamfuld og forgrædt, ved Oldingens Bryst.

„Ja, jeg forstaaer Dig,“ begyndte han igjen. „Der er en Anden, som Din Moder forkaster, ikke sandt? Din Moder tænker kun paa at hæve Dig for selv at stige ved Din Hjælp! Stakkels Barn! Og Du elsker ham altjaa høit?”

„Ik Fader,“ hviskede Jeanne, idet hun trykkede sig ind til ham.

Han sukede.

„Ik! Ik! hvad skulle vi gjøre?“ sagde han i en nedslaaet Tone. „Hun har valgt Greven, Jeanne; hun vil have, at Du skal ægte ham; og man kan ikke modstaae hende.“

„Seg veed det!“ sagde den unge Pige hulkende; „men jeg vil hellere døe end ægte Greven, Fader!“
„Du!“

„Ja,“ vedblev hun med trøstesløs Energi; „thi alt Andet vil være lettere for mig end at underkaste mig en saadan Forening. Tænk blot,

Fader: at love Gud at leve for En, naar man har hele sin Sjæl andetsteds! At fordømme sig selv til at lyve, saalænge man lever! Det er umuligt! Og hvad vil der blive af ham, dersom jeg forlader ham? Du veed ikke, hvor god han er. Vi have saa ofte talt om Dig, og han elskede Dig, blot fordi jeg elskede Dig. Na, jeg kunde have været saa lykkelig med ham, Fader!"

Den unge Pige talte med en af Gulken afbrudt Stemme, og hendes Sinds fortvivlede Op-hidselse smittede Oldingen.

"Nuvel da!" udbrod han pludseligt, „lad os reise sammen!"

„Reise?"

„Ja, Jeanne; det er det eneste Middel til at undgaae hendes Tyranni; hun vil ellers lade Dig lide ligesom mig; lad os flygte!"

„Men hvad tænker Du dog paa?"

„Hvem kan forhindre os i det? Er jeg ikke Din Fader? I Forening med mig kan Du være overalt uden Skam. Jeg vil følge Dig, Jeanne; vi ville leve sammen langt borte herfra, i en Afkrog paa Landet, hvor jeg kan have Lov til at spadserere under Træerne uden at have en Bogter i Hælene paa mig. Ere vi fattige, saa vil jeg arbejde."

„Du, Fader?"

„Ja, ja; mine Kræfter ville komme igjen, Barn. Hendes Nærværelse forgifter Luften for mig her;

jeg føler rundt omkring mig hendes Billie som et Sernnet, der nedtrykker mig. Derfor er det, at jeg er svag, gammel og taabelig. Men Friheden vil forhyge mig. Send Bud til ham, Jeanne; sig til ham, at han skal forberede Alt, saa ville vi flygte, førend Din Moder aner det Ringeste."

"Alt! Det er altfor silde," hvistkede den unge Pige hen for sig; "Brevet vil have givet hende Underretning om Alt."

"Brevet?" gjentog Marquien, idet hans Ansigt skiftede Udtryk.

"Alt ja, Du har Ret; og det er mig, der har udleveret det! Det var et betroet Gods; jeg har solgt det for tomme Løfter."

"Ti stille, Fader!"

"Jeg har solgt det, Jeanne! o! jeg er en Kujon!"
Oldingen slog sin Pande imod Lænestolen; Jeanne omslyngede ham med sine Arme.

"Sig ikke det, Fader! udbrød hun; "anflag ikke Dig selv! Vær ikke bedrøvet for min Skyld. Det er Gud, der har indrettet det saaledes. Han har ikke villet give mig den Glæde, jeg har bedet ham om. Han alene er Herren og styrer Fremtiden. Eftersom han har nægtet mig at leve for Jérôme i denne Verden, vil jeg gaae i Kloster og bede for ham der. Kys mig, kys mig, Fader; thi Du vil snart ikke see mig mere."

"Nei, Jeanne," raabte Marquien, idet han

trykkede hende til sit Bryst; „det skal ikke stee! Skulde Du gaac i Kloster, min smukke, min søde, min blide Jeanne? Og hvad vilde Du gjøre under Sløret med alle Dine kjære Glædesudbrud? Hvem vilde Du gjøre lykkelig med Din Kjærlighed? Na, Du veed ikke Alt, hvad man maa lide indenfor et Klosters Mure!“

„Maaskee; men jeg veed, Fader, Alt, hvad man lider, i visse Forbindelser . . .!“

„Som i min, ikke sandt?“ sagde Oldingen blegnende. „Du har Ret; det havde jeg ikke tænkt paa. Gud forbarme sig, dersom Du skulde lide saameget, som jeg!“

Og denne Tanke bragte ham til at gysse.

„Jeanne, Du skal ikke gifte Dig imod Din Willie,“ udbrød han med Kraft. Alle Forbindelser uden Kjærlighed maae ligne hinanden. Du skal ikke gifte Dig, jeg sætter mig imod det. Jeg er Din Fader; denne Titel have de da idetmindste ikke kunnet berøve mig. Ingen kan raade over Din Haand imod min Willie. Du skal ikke ægte Greven.“

„Jeg kom dog for at forelægge Dig Kontrakten til Underskrift,“ sagde en rolig og klangfuld Stemme.

Fru de Solange var traadt ind med nogle Papirer i Haanden og holdt sig i et Par Skridts Afstand.

Den unge Pige klyngede sig forstræffet op til

sin Fader. Denne foer sammen, men uden at sænke Dinene. Marquisen nærmrde sig.

„Jeg anseer det for nødvendigt at minde Dig om alle Fordelene ved den aftalte Forbindelse,“ sagde hun koldt. „Løfter ere gjensidigt udveglede, Betingelserne ere nedskrevne, og Intet i Verden vil kunne bringe mig bort fra min Beslutning. Jeg har derfor Grund til at troe, at Hr. Marquien ikke vil modsætte sig Udførelsen af en Plan, som han selv har billiget.“

„Mit Samtykke skal følge umiddelbart efter Jeannes,“ svarede Hr. de Solange i en nølende Tone.

„Dit Samtykke bør følge efter mit,“ yttrede Marquisen med Utaalmødighed.

„Naar jeg har fattet en Beslutning, viger den ikke tilbage for Luner eller for Taarer; jeg underhandler ikke, jeg har en bestemt Villie! Skriv under!“

Hendes Stemme havde noget ubøieligt Beherskende og Truende, hvoraf Jeanne følte sig greben; men Oldingen forblev ubevægelig. Han var kommen til et af de Diebliske i Livet, hvor den frygtfomste Sjæl, dreven til det Yderste, trænger til at gjøre Oprør for at skaffe sig Lindring for en altfor langvarig Undertrykkelse. Uden at svare paa Marquiens Befaling tog han hurtigt Kontrakten, som

hun rakte ham, krøllede og knugede den med Foragt og fastede den paa Jorden.

„Du seer, at jeg ikke vil underskrive den,“ sagde han i en bestemt Tøne.

Marquisen blegnede. Hun betragtede først Oldingen og derefter det Dokument, han havde behandlet paa en saa haanlig Maade.

„Tag Dig i Agt, for hvad Du gjør,“ sagde hun med skjælvende Stemme; „Din Tilstand kræver Hensyn og Skaansel, og jeg vil helst troe, at Du ikke veed rigtigt, hvad Du selv gjør; men jeg beder Dig at overveie Sagen.“

„Jeg har overveiet,“ sagde Marquien, „og jeg afflaaer. Saalænge der kun var Tale om min egen Lykke, har jeg kunnet give efter; men jeg sætter Jeanne over mig selv; hun er den eneste Deel af mit Liv, som Du ikke har tilintetgjort. Dette Ægteskab skal ikke finde Sted imod hendes Billie.“

„Jeg vil bringe dette Ægteskab istand imod Din Billie.“

„Det vil jeg see paa; jeg trodser Dig. Jeg er Jeanne's Fader, og jeg har derved en Myndighed, som jeg vil hævde. Der kan Intet foretages her uden mit Samtykke; jeg er Herre her, Herre, forstaaer Du? Fordi mit Hoved er blevet svækket i den Ensomhed, hvortil Du har forviist mig, fordi jeg saa længe har ladet Dig undertrykke mig, troer

Du maaskee, at jeg har glemt mine Rettigheder? Nei, vilde Du for stedse have holdt mig under Naget, saa skulde Du ikke have rørt ved dette Barn. Hun er flygtet til mig, hun har grædt i mine Arme, hun har talt om at døe, at gaae i Kloster, og hendes Taarer have gjengivet mig min Kraft. Hidtil har jeg lidt i Ensomhed og Taushed; jeg har underkastet mig Smerten og unddraget mig Kampen; men det Mod, jeg har savnet, hvor det kun gjaldt mig selv, har jeg gjenfundet, hvor det gjælder hende. Er Din Sjæls Frelse Dig kjær, saa rør ikke ved Jeanne; for jeg er hendes Støtte, hendes Bærge, og jeg skal vide at forsvare hende!"

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Kunstdreier Carl S. Lander.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 9de Januar 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Og, idet han talte saaledes, trykkede han, skjælvende af Bevægelse, den unge Pige imod sit Bryst. Hans hvide Haar syntes at reise sig over hans brede Pande. Hans Skikkelse hævede sig; det var, som om en overmenneskelig Kraft var dalet ned i dette knuste Legeme, og som om en længe skjult Sjæl pludseligt var kommen til Udbrud deri.

Fru de Solange forblev ubevægelig. Dette Oprør hos en Mand, der i saa lang Tid havde underkastet sig hendes Villie, var et Vidunder, hvorover hun blev et Dieblig ligesom skræmmet; men hun kom sig hurtigt af sin Bestyrtelse.

„Gudskeelov!“ sagde hun i en uforsonlig Tone og med sunklende Dine; „det er en Kamp imellem os, Du vil have? Jeg modtager den. Hidindtil troede jeg at burde skaane en Olding, der gaaer i Barndom; af Godhed overlod jeg et Skyggebillede Udseende af Familiens Overhoved; men han bliver oprørst og farlig; jeg skal vide at frarive ham dette Skin af Rettigheder, som han vil misbruge! Du kalder Dig dette Barns Formynder. Om nogle Dage skal Du selv faae en!“

„Na, Moder!“ raabte Jeanne, idet hun med foldede Hænder styrtede hen mod Marquisen.

Denne stødte hende tilbage.

„Lad mig være!“ sagde hun. Du har ønsket Kamp, Du skal faae den! Lad ham, der er saa rede til at gjøre Dine Rettigheder gjældende, forsøge at forsvare dem. Vi ville see, hvorledes han vil udholde sine Dommers ydmygende Randsagelse. Jeg forlanger ikke mere Din Underskrift, jeg trænger snart ikke længere til den; en Kontrakt kan undvære en Umyndigs Underskrift.“

Efterhaanden som Fru de Solange talte, syntes Oldingens Ophidselse at tabe sig; Ilden i hans Blik sluktes, hans Bænde blegnede, hans Arme faldt ubevægelige ned; det var, som om denne Sjæl, der et Dieblif havde svinget sig udover sine snævre Grændser, gjenkjendte sin Hersters Stemme og vendte umærkeligt tilbage til sin frygtsomme Lydighed.

Men ved det sidste Ord, som Marquisen udtalte, idstødte han et Skrig af Forfærdelse.

„Umhyndig!“ stammede han. „Seg! Seg vil ingen Dommere have! Seg, besvare Spørgsmaal som en Forbryder! Nei! nei! Seg vil ikke forsvare mig Du vil ikke gjøre det, af Hensyn til Din egen Ære, af Medlidenhed. Umhyndig! Seg vil hellere døe, lad mig døe!“

Taarer kvalte hans Stemme; han søgte famlende sin Læuestol og lod sig vakkende falde ned i den.

„Fader! aa, min kjære Fader!“ raabte Jeanne, idet hun halvt modtog ham i sine Arme.

„Ikke umhyndig! ingen Dommere!“ stammede Oldingen.

Og han besvimeede.

V.

Otte Dage vare henrundne, og Alt syntes vendt tilbage til Roligheden i Fru de Solanges Villa; blot havde denne Rolighed noget Skjæbnsvangert ved sig. Siden den Scene, som vi nyligt have fortalt, havde Rygtet om Marquiens Banvid hemmeligt udbredt sig, uden at man kunde stadfæste det; thi al den Opvartning, som havde ført Tjenestefolkene til hans Bærelse, var ophørt efter Marquiens Ordre, og alle de Vidnesbyrd om Omverdenen, som kunde naae derhen, vare strengt forbudte. Naar man saae de i denne Deel af Villaen aflaaefede

Døre, de omhyggeligt lukkede Vinduesflodder, hvor-
igjennem Skjæret af en Lampe sneg sig, maatte
man antage, det var et af hine Bærelser, der ere
helligede en Afbød, hvilende i sin Kiste.

Marquisens Forbud havde udstrakt sig til
Jeanne; alle den unge Piges Bønner om at faae
Lov til at see sin Fader havde været unyttige.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Fortegnelse

over

det forenede Understøttelses-Selskabs

Repræsentanter

for Aaret

1. April 1885—31. Marts 1886.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1886.

Første Klassifikation.

Kontorchef, Kasserer C. A. Blenge. Formand.
Kodemester P. Rosenstedt.
Fuldmægtig A. C. Schlichtkrull.
Fuldmægtig L. B. D. Fog.
Statsraad B. Lindberg, K. og DM.
Overretsprøfurator C. M. Winther.
Kreditoplagsskasserer J. Floor.
Bogholder S. Hartmann.
Høiesteretsassessor C. Rimestad, R. og DM.
Kammerraad B. N. Heiberg.
Overretsfagfører H. J. Larsen.
Cancelliraad, Birkedommer U. Schow. R.
Kodemester, Kaptein A. C. Møller.

Anden Klassifikation.

Dr. phil. C. Levison, R. Formand,
Professør J. C. Kjærskou, R.
Architect J. B. Tvede, R.
Skoleinspektør C. Appel.
Kammerraad P. Truelsen, R.
Professør L. J. Holmberg, R.
Pastor L. H. Schmidt.
Instituttbestyrer C. Wolffsen.
Dr. theol., Stiftsprovst C. Rothe, K. og DM.
Cand. mag. C. Secher.
Skoleinspektør A. Hoffmann.
Lithograf Th. Bergh.
Pastor J. Nielsen.
Dyrlæge, Baron J. Eggerts.
Architect C. Abrahams.

Tredie Klassifikation.

Lieutenant, Bureauchef E. Ritzau. Formand.
Kasserer C. E. Brodersen.
Krigsassessor J. E. Haugaard, DM.
Intendant, Søkrigskommissair P. A. Nielsen, R.
Kapitain P. M. Zimmermann, R.
General J. A. Wörishoffer, SK. DM.
Fuldmægtig A. Wendel.
Intendant C. Clausen.
Kapitain M. Hyrup, R.
Assistent C. Spjen, DM.
Kapitain E. C. C. Jacobsen.
— J. W. Hendrichsen, DM. R.
Skibsbygmester J. H. Gullach. DM. R.
Secretair J. J. Claessen.
Krigsassessor J. H. Nielsen, DM. R.

Fjerde Klassifikation.

Boghandler R. Klein. Formand.
Manufakturhandler C. A. Primon.
— A. Jonnesbech.
Kapitain, Grosserer J. N. Ammiqbøll.
Urtekræmmer H. Bohn.
Theehandler C. B. Salomon.
Boghandler Aug. Bang.
Agent M. H. E. Ost.
Boghandler Th. Reizel.
Skibsfører H. Seistrup. DM.
Urtekræmmer Julius Meyer.
Fabrikant J. S. Boje.
Skibsfører C. Eberth.
Grosserer Adam Petersen.
— Gustav Kruse.

Femte Klassifikation.

Tobaksfabrikør H. S. Hjorth. Formand.
Fabrikør J. L. Petersen.
Brændevinsbrænder C. Jacobsen.
Fabrikant C. A. Warburg.
Mekanikus G. Eichhoff.
Vejellerer A. Heidenheim.
Løifabrikant N. P. Christensen.
— J. L. Westermann.
— J. J. Kromphardt.
Restauratør S. Hansen.
Grosserer H. Cappelen.
Bognfabrikant James Fife.
Assessor pharm. H. A. Piper, R.
Fotograf A. Feuerstein.
Brygger J. C. Madsen.
Brændevinsbrænder H. P. Benzen.

Sjette Klassifikation.

Fabrikeier D. N. Thorsen.
Garvermester C. W. Gerike.
Hof-Skrædermester J. A. Fleron.
Murermester K. Berlin.
Snedkermester J. D. Drelberg, R.
Fabrikant C. Dberg.
Blikkenslagermester C. Mariboe.
Smedemester, Lieutenant P. W. Høst.
Tømremester, Pr.-Lieutenant C. Rothe.
Stolemagermester P. Rønne.
Bogbindermester C. S. Rask, R.
Tømremester C. Cortsen, DM.
Hof-Tapetserer C. T. Rothman. Formand.
Skrædermester B. Reiding.
Maleremester C. W. Suulmann.
Murermester W. E. Røhler, R.

Borger-Vennen.

Otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 16de Januar 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesfælleskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Ailand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Berøbet saaledes den eneste Trøst og den eneste Hjælp, hun kunde paakalde, tilbragte Jeanne disse otte Dage i Taarer. Med den Smerte, som Oldingens Indespærring voldte hende, og hvortil hun anklagede sig selv som Grunden, forenede sig alle en haabløs Kjærligheds Kvaler. Hvor var Gerôme, og hvad indeholdt hans Brev, som var faldet i Marquisens Hænder? Havde det kunnet forklare, hvem han var? Udsatte hun ham ikke for en eller anden skjændig Forfølgelse? Hvad tænkte han om hendes Taushed? Maaſkee anklagede han hende for Utaknemmelighed

eller Forglemmelse, han tog en skjæbnesvanger Beslutning! Og intet Middel til at adbare ham! Den unge Pige kaldte forgjæves hele Smertens og Kjærlighedens Indbildningskraft til sin Hjælp; hendes Moders stumme Arvaagenhed omgav hende som et Net. Hendes Mand stødte paa alle Sider imod det Umulige.

Saa kom en endeløs Fortvivlelse. Besejret ved Lidelsen, var hun ligeved at begræde denne Kjærlighed, der saalænge havde været som Solen i hendes Indre; hun bad Gud om denne de kolde og onde Hjerters Nat, siden de alene ikke blive knuste.

Derpaa fulgte en dyb Modløshed! I det hun ophørte at stride imod, lod hun sig føre ned til Afgrundens Rand og bad Gud kun om at maatte døe.

Fru de Solange havde fulgt denne forpiinte Sjæls Bevægelser med et nysgjerrigt Blik, ligesom Lægen, der studerede den Krise, som han vil drage Fordeel af. Udførelsen af den Trudsel, som hun havde udslyngt mod Marquien, førte altfor megen Skandale og Fare med sig, til at hun skulde holde fast ved den. At kalde Trediemand til Hjælp, det var at udsætte sig for at faae en saadan til Herre eller til Fjende. Hun foretrak at gjøre Alt uden Opsigt; knuse Faderens og Datterens Modstand ved at væbne sig imod Enhver af dem ved Hjælp af deres gjensidige Kjærlighed, kort sagt,

opnaae, at Jeanne gav Afkald paa Lykken, uden Voldsomhed og, saa at sige, ved Overgivelse.

Men hun forstod, at, for at bringe det saavidt, maatte hun først lade hende miste al Interessé for Livet ved at berøve hende ethvert Haab, for selv at kunne drage Fordeel af denne Art Opgivelse af sig selv, der ledsager de store Lidelser. Hun vidste i Virkeligheden, hvor tilbøielig Forsagelsen er til Fortvivlelse, og med hvilken Hurtighed Smertens første Udbrud tilskynder os til Forsagelse.

Omfstændighederne tjente hende efter Ønske til Udførelsen af hendes Planer.

En Morgen kom man for at melde Jeanne, at hendes Moder ønskede at tale med hende. Marquisen, som befandt sig i sit Bibliothek med Notaren Durocher, gjorde Tegn til den unge Pige, at hun skulde gaae ind i hendes Værelse og vente paa hende. Jeanne adlød, men Synet af Notaren havde grebet hende; hun tænkte, at han var bleven kaldet for hendes Ægteskabs Skyld, hvorom Fru de Solange ikke havde talt til hende i otte Dage, og at hendes Skæbne maaskee skulde afgjøres i Løbet af denne Samtale. Tilskyndet af en nysgjerrig Ængstelse, nærmede hun sig sagte Portièren, som adskilte Værelset fra Bibliotheket, og lyttede.

I Begyndelsen kunde hun kun gribe enkelte usammenhængende Ord, og hun vilde netop trække sig tilbage, da hun mærkede, at Hr. Durocher havde

reist sig; Marquisen fulgte ham henimod Døren, og Begge nærmede sig det Sted, hvor Jeanne var.

„Det er altsaa en Aftale,“ sagde Fru de Solange, „at De vil paasthynde Indbetalingen af de halvtredsfindstyve tusinde Francs, der ere bestemte for Hr. de Lanoy.“

„Seg skal gjøre mit Bedste,“ svarede Hr. Durocher.

„Og De vil underrette mig om Resultatet af Deres Bestræbelser?“

„Det lover jeg.“

De vare naaede begge To tæt hen til Portièren; Marquisen standsede.

„Apropos,“ sagde hun smilende, „denne Samling gamle Dokumenter, som fornyligt ere blevne mig tilsendte fra Provindserne?“

„De burde undersøges,“ svarede Notaren, „men jeg mangler Tid.“

„Hvorfor betroer De ikke dette Arbeide til Deres Skrivere? De har jo dygtige Folk.“

„Seg havde en,“ svarede Hr. Durocher, idet han rystede paa Hovedet; „jeg har endogsaa flere Gange sendt ham til Dem.“

„Send ham paany.“

„Gud give, at jeg kunde, Fru Marquise; men Terôme Boubart er ikke mere hos mig.“

„Hvorledes det?“

„Seg har mistet ham som Følge af en taabelig Kjærlighed.“

„Hvis Gjenstand De kjender?“ afbrød Fru de Solange ham ivrigt.

„Nei, Fru Marquise, men hvis sørgelige Resultater jeg er bleven vidende om. I næsten to Maaneder blev Serôme hver Dag mere bekymret, og der undslap ham undertiden ulykkevarslende Ord —“

„Hvæl?“

„Hvæl, for otte Dage siden er han pludselig forsvunden.“

„Og De veed ikke, hvad der er bleven af ham?“

„Tvertimod, jeg er bange for, at jeg veed det. Da jeg anede en eller anden fortvivlet Gjerning, søgte jeg Underretninger, og jeg har erfaret af Baadførerne, at et ungt Menneske paa Serômes Alder og med hans Udseende var bleven seet paa Broen de la Tournelle.“

„Er det muligt?“

„De have seet ham gaae op og ned langs Rækværket, med en forvildet Mine, ligetil det blev Nat.“

„Og saa?“

„Saa, Fru Marquise, troe de at have hørt Faldet af et Legeme i Floden.“

Et sønderrivende og kvalt Skrig afbrød Hr. Durocher; han vendte sig forbauset og betragtede

Fru de Solange; men denne lod, som om hun Intet havde mærket; hun aabnede Døren til Bibliotheket.

„Seg vil vente, til De har erstattet den unge Mand,“ sagde hun med en smilende Ro. „Farvel, Hr. Notar, og befind Dem vel.“

Notaren gif.

Neppe var han gaaet igjennem Corridoren, førend Fru de Solange ilede til sit Værelse, og, løftende Porti-
øren, saae hun Jeanne udstrakt ubevægelig paa Gulvet.

Den Smerte, der greb den unge Pige ved hendes Opvaagnen af Besvimelsen, hidførte en hidsig Feber, hvorover selv Marquisen blev forstrækket. Hun, hvis Sjæl var tilluftet for alle blidere Følelser, havde ikke kunnet gjøre sig noget Begreb om Kraften af det Stød, hun bibragte Jeanne; det var ikke Samvittighedsnag, men Forsærdelse, der opfyldte Marquisen. Med Jeanne tilintetgjordes de sidste Forhaabninger om Ophøielse her i Verden, som hendes Hoffærdighed nærede. Seannes Liv blev hende dyrebarere end hendes eget, og Forsængelighedens Kvaler udviste alle de Kjendetegn, der ellers ere eiendommelige for Omheden. Den ærgjerrige Kvinde græd en Moders Taarer.

Siddende ved sin Datters Hovedgjærde udspiedede hun hendes Bevægelser, lyttede til hendes Aandedrag, udspurgte med Iver de mest flygtige Farveverlinger paa hendes brændende Pande. Alle Videnskabens Hjælpemidler forsøgtes, Alt, hvad der

kunde ydes af omhyggelig Pleie, blev ydet. Endelig feirede Naturen over Smerten; Jeanne kom sig.

Medens den unge Piges Tilstand endnu endgød nogen Bekymring, undgik Fru de Solange med Flid Alt, hvad der kunde have mindet hende om detpaa tænkte Egtteskab; men, saasnart hendes Frygt var fjernet, besluttede hun at paastynde Fuldbgyrdelsen af sin Plan.

Ligesom en Anklaget, hvem man udriver fra Døden, i den Hensigt at overgive ham til Bøddelens Pinsler, vendte Jeanne kun tilbage til Sundheden for at underkastes nye Forsølgelser. Lanoij, hvis Forretninger havde kaldet ham til Bourgogne, ventedes tilbage i en nær Fremtid og maatte nødvendigviis finde hende beredt til at adlyde. Fru de Solange tog sin Tilflugt til hele sin Villies Energi for endelig at kue Datterens svækkede Kraft.

Ah! Sygdommen og Fortvivlelsen havde kun ladet en ringe Modstandsevne tilbage hos hende; hun nærede ingen Interesse mere for Verdens Anliggender og lignede for Fremtiden en Baad, der har mistet sin Ankergrund og flyder magtesløs for alle Bøer.

Skjøndt hun deelte Hr. Durochers Wildfarelse og ansaae Jérôme for død, uden at ane, at han var forsvunden paa hendes Moders Anstiftelse, havde hun dog beholdt Erindringer om ham tilbage, og hun vilde forblive tro mod sit kjære Fantafibillede.

Men Marquisen vidste Midler til at overvinde hendes sidste Betænkkeligheder; det var allerede lykkedes hende at berøve hende Kraften efter at have frataget hende Haabet; der var nu intet Andet tilbage end at forestille hende, at Underkastelsen var et nødvendigt Offer.

Efterat den unge Pige var begyndt at blive bedre, havde hun flere Gange bedet om at maatte see sin Fader. Denne Gunst blev hende endelig tilstaaet.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:
Lieutenant L. P. Chr. Hansen.
Murer Chr. Brinchmann.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aaabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen den 23de Januar 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 29de December f. A. afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 28 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Siden sidste Forsamling er af Repræsentationen Statsraad, Skoledirektør Holbech død, hvorhos Statsraad Fontenay har udmeldt sig.
2. Formanden for Lovudvalget, Statsraad Reimann, meddelte Beretning om dets Virksomhed.

B. Til Beslutning.

3. Statsraad Reimann, hvis Funktionstid som Administrator udløb med 1885, gjenvalgtes som Administrator for Aarene 1886—88.
4. Intendant, Sørigskommissair Nielsen, hvis Funktionstid som Revisor udløb med 1885, gjenvalgtes som Revisor for Aarene 1886—87.
5. Til i 1886 at foretage det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer valgtes
Kontorchef Blenge
Fabrikant N. P. Christensen og
Fuldmægtig Schlichtkrull.
6. Regnskabet for 1884, der var gennemgaaet af Selskabets Revisorer uden at de havde fundet Noget at erindre derimod, godkjendtes.
7. Efter Indstilling af Administrationen vedtoges
 - a. at der i 1886 tilstaaes 20 nye Pensioner à 50 Kr.
 - b. at der som Tillæg til ældre Pensioner anvendes 200 Kr. *)
 - c. at der til nye Gratialer og som Tillæg til ældre anvendes 810 Kr.; Salt i 1886 til Gratialer 12900 Kr.
 - d. at der til nye rentefri Udlaan i 1886 anvendes 20000 Kr.

*) Dette Beløb, der uddeles af Administrationen, er senere af denne fordeelt mellem 18 gamle Pensionister.

8. Endelig vedtoges det, at 8 Medlemmer udflettedes paa Grund af Kontingentrestancer og at der som uerholdeligt Kontingent førtes til Afgang 67 Kr.

Administrationen. Kbhvn. d. 19 Jan. 1886.

D. F. Olsen. Th. Svanevær. A. E. Reimann.

Kierrumgaard.

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Det var Baptiste, som indførte Jeanne hos Marquien. Skodderne vare der omhyggeligt tillukkede, og en eneste Natlampe udbredte sit usikre Lys, men, da den unge Piges Dine havde vænnet sig til det Halvmørke, som herskede i Værelset, kunde hun ikke tilbageholde et Forbruselsens Skrig ved Synet af dette skumle og nøgne Opholdssted.

Gardinerne, Menuerne og Malerierne vare tagne bort. Et Tapet, paa hvilket de falmende Figurer syntes at bevæge sig i Lampens blege Skin, hvorved de fik et endnu mere uhyggeligt Udseende, bedækkede Væggen. Lyden af den unge Piges Skridt dæmpedes af et dobbelt Gulvtæppe og var sandsynligviis ikke bleven hørt af Oldingen; thi hun forblev ubevægelig.

Jeanne nærmede sig hans Seng, der var uden Omhæng, og Synet af ham greb hende smerteligt.

Han laa udstrakt, med blottet Hoved, luffede Dine og foldede Hænder; hans upuddrede og uredte Haar faldt ned over hans hule Kinder, lange blaa-lige Marer krydsede hans blege Pande, og fra hans tørre Læber udgik der en uafbrudt Stønnen.

Jeanne foldede Hænderne og lod sig glide ned paa Knæ ved Siden af Sengen. Denne Bevægelse syntes at drage Marquien ud af hans Sløvheds-tilstand. Han aabnede Dinene, løftede Hovedet og bemærkede Jeanne.

Hun greb den ene af hans Hænder, som hun bedækkede med Taarer og Kys.

„Det er mig, Fader!“ sagde hun; „kjender Du mig ikke igjen?“

Oldingen saae stift paa hende; derpaa frigjorde han den Haand, som hun holdt i sin og mumlede:

„Gjort umyndig! Intet Solskin mere, ingen menneskelig Lyd mere, Intet! Intet!“

„Fader!“ udbrød Jeanne forfærdet, idet hun rejste sig op.

Der var i dette Udraab en Gysen saa fuld af Omhed, at det trængte lige til Marquiens Hjerte. Han betragtede den unge Pige stift, og et Syn gennemfoer hans Dine.

„Jeanne,“ sagde han, idet han udstrakte Armene.

„Ja, Fader, ja, det er Din elskede Jeanne,“

svarede den unge Pige; „se paa mig! men, Gud, hvor Du er bleg!“

„De have gjort mig umyndig,“ gjentog Oldingen.

„Tro det ikke, Fader!“

„Se bare,“ mumlede han, idet han saae rundt omkring sig. „De have berøvet mig Alt, ligeindtil det Bærelse, som jeg nu i ti Aar har beboet.“

„Men Du er jo endnu i det samme Bærelse, Fader.“

„Hvor kan Du være saa taabelig at sige det? Hvor er da min store Lænestol, mine Bøger, mine Familieportrætter, det Skilpaddes Taffeluhur, som jeg holdt saameget af at høre slaae om Matten? Nei! nei! de have anbragt dette store Tapet her for at skuffe mig; men det er en Grav, jeg befinder mig i, seer Du. Læg Mærke til det, naar Du gaaer ud, mit Navn staaer at læse over Døren. De have sænket mig i Ligkisten, medens jeg endnu er levende, Jeanne, fordi jeg er bleven erklæret umyndig.“

„Fader! Fader! Kom dog til Dig selv igjen.“

„Se her,“ tilføiede Marquien, idet han med en næsten kvindelig Undseelse pegede paa sit uredte Haar og smudsige Linned; de have endog saa nægtet mig de daglige Nødvendigheder til mit Toilette; de ansee mig kun for et Lig.“

Dg, som om en stolt Tanke gjennemfoer hans bedrøvede Sind, fortsatte han i en triumpherende Tone:

„Men det gjør Intet til Sagen, jeg har nægtet at underskrive, Jeanne. Na! hun troede, at hun kunde faae mig til at give efter, som forhen; men for Din Skyld kunde jeg have holdt Stand imod Gud. Frygt ikke, lille Jeanne; lad hende kun komme endnu en Gang; selv om hun havde Døden med sig, vil jeg svare som før: „Seg afflaaer! jeg afflaaer! jeg afflaaer!“

„Fader!“ raabte Jeanne forvildet, „af, Fader, det er mig, som er Skyld i Alt! Dersom jeg havde adlydt, vilde Du endnu have været fri og lykkelig. Men Du kan ikke forblive her, Fader; Du maa forlade dette Fængsel; Du har Ret dertil. Kom!“

„Ti stille,“ sagde Oldingen, hvis Tanke allerede ikke længere beskæftigede sig med den samme Gjenstand; „ti stille; nu er det paa den Tid, at den kommer!“

„Hvad kommer, Fader?“

„Sagtere, sagtere! Der er en Gud selv for de Umyndige, seer Du. De have troet at kunne berøve mig Synet af Solen; men den besøger mig hver Dag til Trods for de Andre.“

„Hvad siger Du?“

„Se her til denne Side, under dette Vindue; en Solstraale vil snart snige sig herind. Den lyser kun et Dieblif, men den kommer igjen hver Dag, og jeg tæller Timerne, mens jeg venter den. Taffet være den, jeg veed, at der endnu er en Sol paa

Jorden. Men sig fremfor Alt ikke Noget derom til Din Moder, Jeanne, tal ikke til Noget derom, saa ville de berøve mig min Solstraale!"

„Na, kjære Fader!“ sagde den unge Pige rørt,
 „Du lider altsaa meget ved dette Fangenskab?“
 (Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:
 Uhrmager F. T. Kehlet.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Eftterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 30te Januar 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Sørensens Bogtrykkeri. Anagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Aand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

„Om jeg lider! aa, Du veed ikke, hvad denne evige Nat og Taushed er! Der er Dieblikke, hvori jeg tvivler om, at jeg er levende, og hvori denne Seng forekommer mig som en Vigtiste. Berøve en Olding hans Baner, seer Du, det er, som om man vilde berøve ham hans Hjerte. Jeg søger mig selv i denne Vdelæggelse. De have frataget mig Alt, hvad mit Die kjendte, Alt, hvad der erindrede mig om Noget. Idet de tømte dette Bærelse, have de tømt min Hukommelse; jeg husker ikke mere, jeg

ønsker ikke mere, jeg søger Verden omkring mig uden at finde den."

"Min Gud, er det muligt!"

"Na, hvis jeg kunde gaae ud," begyndte Oldingen igjen i en klagende Tone; "en Time . . . et Minut! . . . Seanne, kan Du ikke befrie mig, uden at de faae det at vide? Blot Tid nok til at see Himlen, høre Fuglene, føle lidt frisk Luft i mit Haar. Seanne, skal jeg da døe herinde i dette Gravkammer?"

Han foldede sine Hænder og hulkede som et Barn. Den unge Pige kastede sig ude af sig selv i hans Arme.

"Nei, Fader!" raabte hun kvalt af Taarer, "man skal give Dig Friheden tilbage, Du skal see Lyset!"

"Naar?"

"Strax, Fader!"

Hun styrtede hen til Klokkestrengen, hvori hun hurtigt trak. Døren aabnedes, og Fru de Solange viste sig.

"Lad min Fader blive fri, Moder," raabte den unge Pige, idet hun ilede hende imøde; "jeg samtykker i at ægte Hr. de Lanoy."

.
 Otte Dage efter ringede Klokkerne fra Kirken Saint Louis saa høitideligt og lydeligt, som de kunde, og en lang Række Vogne samlede sig

udenfor Kirkens Indgang. Man feirede der Grevens Bryllup med Frøken de Solange.

Tæt ved Alteret sad Marquien, i Fæstdragt, betragtede den smykkede Mængde, indaadende Røgelsedufsten og lyttende til Orgelklangen med en henrykt Mine.

Da Pagten var sluttet, reiste Jeanne sig vakkende, ligesom forvirret i det Dieblif, Præsten trak sig tilbage; men, idet hendes Dine svævede om i Kredsen, mødte de Oldingen; hun ilede henimod ham med en, saa at sige fortvivlet Bevægelse og udbrød, kastende sig i hans Arme:

„Glæd Dig, Fader; for Fremtiden skal Du være lykkelig!“

Vendte tilbage til deres Bolig, fandt de Nygifte Notaren, som bragte Kvitteringer og Tillægs-Dokumenter til Underskrift. Ved Synet af disse deelte de to Familier sig, instinktmæssig følede deres modsatte Interesse; de gjensidige Høflighedsbeviser ophørte for at give Plads for en tvungen Alvor, og man satte sig, ligesom Tjender, der ligeoverfor hinanden skulle drøfte Betingelserne for en Traktat.

Hr. Durocher begyndte at oplæse de forskjellige Aktstykker i denne inddybsjende Tone, som hans lange Praxis havde vænnet ham til. Han vidste, at kun faa Menneskers Taalmodighed kan udholde Gensformigheden ved en sliq Oplæsning, og at

Rjedsommeligheden skaanede for farlige Debatter, idet den gjorde Tilhørerne mindre opmærksomme. Men hverken Foredragets trættende Langsomhed eller Udarbeidelsens Dunkelhed kunde trætte Marquisen; hun lod sig flere Steder forklare og fordrede Afskaffelsen af flere Artikler, hvis Følger hun lod til at frygte. Greven gav sit Samtykke til Alt med denne uforskammede Nonchalance, som synes at foragte Biting. Hvad Jeanne angaaer, da sad hun stum, ufølsom, med sin ene Haand i sin Faders, lyttede uden at høre og bifaldt uden at forstaae.

Dplæsningen var nylig endt, og den unge Mand, der ledsagede Hr. Durocher, forelagde begge Familierne Dokumeuterne til Underkrift; Notaren stod tæt ved Fru de Solange.

„De har endelig faaet Dem en ny Skriver?“ spurgte hun, uden at tænke paa, hvad hun sagde, og blot for at undslippe det Piinlige ved Taussheden.

„Ja, Frue,“ svarede Hr. Durocher, „men jeg mistvivler ikke om at gjenfinde den forrige.“

„Hvorledes?“ spurgte Marquisen skjælvende. „Liget af den unge Mand, som Baadsførerne have hørt falde i Seinen, er fundet igjen.“

„Kvæl?“

„Det var ikke Terômes.“

Jeanne, som lyttede med bankende Hjerte, reiste sig, idet hun udstødte et Skrig.

„Alle have understrevet, Hr. Durocher,“ sagde Marquisen hurtigt.

Og, medens Notaren samlede Dokumenterne, greb hun Jeannes Haand og sagde, idet hun tvang hende til at sætte sig:

„Fat Dig, Din Mand betragter Dig!“

.

Marquis de Solange døde kort efter, og med ham var den sidste Interesse, som Jeanne bevarede for Verden, forsvundet, dersom hun ikke var bleven Moder. Marquisen og Greven, som i Forening forfulgte Deres ærgjerrige Planer, forstyrrede sjældent hendes Ensomhed; den unge Kone søgte i sine nye Pligter og i Religionen den Trøst, som hun forgjæves havde søgt andetsteds.

Smidlertid varede det ikke længe, inden Begivenhederne tilintetgjorde alle Fru de Solanges Planer. Der var for Adelen snart ikke mere Tale om at erhverve en høiere Stilling, men kun om at bevare den, som den indtog; Revolutionen begyndte!

Greven, som havde givet Afkald paa de philosophiske Ideer, saasnart han havde begyndt at frygte for at see dem komme til Anvendelse, var en af de Første til at paakalde Udlandets Hjælp for at standse Bevægelsen.

En hemmelig Mission overdroges ham af Prindsjerne. Han reiste til Tydskland, efterladende Jeanne hos Marquisen, hvem Stufferserne endelig

havde besejret, og hvis svækkede Evner udslyktes mere og mere med hver Dag.

Den unge Kone derimod blev ikke berørt af disse offentlige Bevægelser, for hvilke hun forblev fremmed. Saaledes, som man havde seet hende forlade Altret efter Brudevielsen, smuk, resigneret, fuld af Smerte, saaledes kunde man see hende endnu. Hendes Sjæls evige Ungdom gav sig tilkjende i hendes Træk; hun lignede en Blomst, der var afplukket i sin første Friskhed og ved en eller anden Tryllemagt bevaret i uforstyrret Ynde og Reenhed.

Hun vendte en Dag tilbage fra Kvarteret Saint-Marceau, hvorhen en af de Barmhjertigheds-gjerninger, som hun pleiede at udøve af sit Hjertes kjærlige Indskydelse, havde kaldet hende; hendes Karet var ved at kjøre over Raadhuspladsen, da den pludseligt blev standset af en umaadelig Menneftemasse, der bevægede sig fremad med triumpherende Udraab; Fru de Lanoy saae ud af Vinduet og spurgte Rudsken, hvad der var paafærde.

„Det er Folket, der nu har indtaget Bastillen, Frue,“ svarede Lafaien skjælvende.

I dette Dieblif nærmede en Skare Arbeidere sig Vognen, og en af dem aabnede rast Døren. Ved Synet af Jeanne, der var saa smuk og bedrøvet, veg han uvilkaarligt tilbage og blottede Hovedet.

„Hvad ønsker De?“ spurgte Grevinden med blid Stemme.

„Undskyld, Frue,“ stammede Arbeideren; „men en af de Fanger, som vi have befriet, besvimeede i dette Dieblif.“

„Lad ham komme herhen!“ udbrød Jeanne hurtigt; „der er Plads til ham.“

De, der bære den Døende, nærmede sig da og lagde ham i Bøynen.

Grevinden havde kastet det Silkeschawl tilside, hvori hun var indhyllet, og hjalp selv til med at anbringe ham ved Siden af sig; men ved denne Bevægelse gled det Tæppe, der indhyllede Fangen, en Smule bort og blottede hans Ansigtstræk. Jeanne kunde ikke tilbageholde et Suf ved Synet af dette Ansigt, der næsten ikke havde bevaret sit menneskelige Udseende.

Den Døende syntes at høre Suffet, thi hans Dielaag hævedes, og hans Blik fæstede sig efterhaanden paa Fru de Lanoy.

„Lider De meget?“ spurgte hun med en Stemme, der skjælvede af Sindsbevægelse.

Der kom Lyd i Fangens Træk; han aabnede Læberne og hvifede med Anstrengelse:

„Jeanne!“

„De kjender mit Navn?“ sagde Fru de Lanoy forbausset.

„Jeanne!“ gjentog Fangen, idet han hævede Hænderne mod Grevinden.

„Hvem er De?“ raabte hun ude af sig selv

og med Blikket fæstet paa Fangen i et Anfald af Angst og Tviul, som umuligt kan beskrives.

„Serøme!“ stammede den Døende.

Fru de Lanoy udstødte et skrækkeligt Skrig og faldt paa Knæ foran Fangen.

Denne reiste sig overende, og, idet han lod begge sine Arme falde paa Grevindens Skuldre, sagde han:

„Seanne, jeg har gjenseet Dig! Gud er god!“

(Sluttes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Olte og halvsemåndstøvende Aargang.

N°. 6.

Lørdagen den 6te Februar 1886.

—*—

Udgibet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Aand.

Af Emil Souvestre.

(Sluttet.)

Bed disse Ord faldt han atter tilbage i sin forrige Stilling. Grevinden bøiede sig fortvivlet over ham; men, tilintetgjort, som han var, ved altfor lange Lidelser, havde han ikke kunnet modstaae denne sidste Sindsbevægelse. Glæden havde dræbt ham.

Dette uventede Stød nedflog Fru de Lanoy's Mod og kastede hende i en Slags mørk Fortvivlelse, hvoraf ikke engang Moderkjærligheden kunde udrive hende. Da den revolutionære Storm vogede i Styrke, afflog hun at forlade Paris, hvor det Navn,

hun bar, maatte saameget sikkere bringe hende i Fare, som man vidste, at Greven var i Vendée og kæmpede imod Republikken; hun blev derfor ogsaa arresteret tilligemed Marquisen, som dengang allerede var begyndt at gaae i Barndom. De bleve begge To førte for Revolutionsdomstolen, de bleve dømt til Døden og henrettede den niende Thermidor.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schücking.

I.

„Kofetteri er Kvindens uangribelige Ret: hvor kan De beklage Dem derover? Tag De min Brakenburg til Exempel, han klager aldrig!“

„Nei, det er kun med sit Blik, at denne Brakenburg klager over en Clara, som ingen Clara er!“

„I detmindste har hun ingen Egmont. Hvorfor er De ikke min Egmont?“

„Dg selv om jeg var saa stor som Egmont, en Helt som han fra St. Quentin, spansk født og smykket af Keiseren med den gyldne Bliess — vilde det vel hjælpe mig synderligt hos Dem, De hjerteløse, smigerfygte Kvinde, som driver den uheldeligste Leg med mig?“

Den Dame, til hvem disse Bebrejdelser bleve rettede, gav sig til Lee.

„Om det vilde hjælpe Dem synderligt, kjære Edmund? Ja, det veed jeg virkelig ikke selv. Jeg tænker, at det vilde komme an paa, om Deres Helteglorie var en saadan, som jeg skulde troe paa efter Rytget og Uvissefterretningerne om Deres store Handlinger og uden videre tage det for gode Varer, naar De kom og med den hyklede Beskedenheds forfængelige Smil om Læben fordrede min Hyldest som en skyldig Tribut — en saadan Helteglorie, frygter jeg, vilde ikke faae mig til Andet end til at drive denne „djævelske Leg,“ som jeg jo efter Deres Mening lader gaae ud over Dem, over Deres trofaste, blødende Hjerte“

„De er dog virkelig altfor ryggesløs, Isabella!“

„Men noget helt Andet var det rigtignok,“ fortsatte den ryggesløse Isabella, „om De selv viste mig Deres Heltegjerninger; om disse hævede sig for mig i al deres Storhed, naar Energien i dem overvandt mig, trykkede mig til Jorden og tvang mig, som et lille, svagt og overvundet Væsen til at bøje mig for Deres Kraft.“

„En udsøgt Samling af skjønne Ord uden Mening! Hvorledes kan en Mand vise sig som en Helt for en Kvinde, og, medens han sidder sammen med hende ved hendes Sybord, udvikle hele Omfanget af sin Heltevirksomhed og hvad han vilde være istand til at udføre ved Mod, Udholdenhed eller ved aandelig Kraft! Eller hvilke Handlinger forlanger De ellers?“

hvilke Kraftprøver? Forlanger De maaske, at man for Deres smukke Dines Skyld skal gjøre sig til Tyrefægter eller Luftskipper eller Løvejæger?"

„Na, De vil jo ikke forstaae mig, det dreier sig slet ikke om Sligt.“

„Stke! hvorom dreier det sig da?"

„Derom, at en Mand ligeoverfor en Kvinde skal vise sig i Besiddelse af en saadan aandelig Overlegenhed, at hun ydmygt bøier sig for den, at han indgyder hende saamegen Frygt og Respekt, at hun ikke vover at drive det, De kalder Kofetteri, med ham, denne ryggesløse Leg med Mændenes Forfængelighed, Svaghed og Indbildning.“

„Naa, saaledes! De mener altsaa, at Kvinden kun elsker den Mand, hun frygter en Smule?"

„Ja, jeg antager, at saaledes maa det omtrent forholde sig.“

„Maaske er det saaledes hos mange Kvinder, men ikke hos Alle; og i ethvert Tilfælde ikke hos de dybtænkende, sjælsfulde Kvinder.“

„Har jeg nogensinde gjort Fordring paa at høre til dem?"

„Nei, det er sandt; De har altid været tilfreds, naar De blot var den smukkeste, den mest straalende, den mest smagfuldt klædte og den mest feterede Dame i et Selskab!"

„Det er jo Overdrivelse, og det er ondskabsfuldt af Dem. Jeg er altid tilfreds, naar jeg kan

benytte den korte Ungdom, der allerede begynder at svinde — nei, nei, ingen Komplimenter, mit Speil er mere sanddru end De — naar jeg kan benytte denne Tid, siger jeg, til at nyde Livet og more mig. Og da nu engang vor Natur er saaledes, at det skaffer os en Nydelse at behage, nuvel, saa søge vi at behage, og naar de dumme Mænd saa troe, at vi, fordi vi behage dem, skulde være forpligtede til ikke at modtage Deres Hyldest uden tillige at underkaste os deres Love, nuvel, saa gjør man sig lystig over disse Mænd.“

„Ogsaa naar De derved knuser Mændenes Hjerter? Hvad De dog er for en egenfjærlig, hjerteløs Skabning, Isabella!“

„Naa, jeg skal ikke blive vred, fordi De siger dette. Det er nu engang bleven den traditionelle Maade, paa hvilken i Mænd hævne Eder; den stakkels Kvinde, hos hvem Eders Forsængelighed er kommen tilfört, bliver bagvasket af Eder! Forresten imponerer Eders tragiske Talemaader om „det brudte Hjerte,“ o. s. v. mig ikke synderlig; man veed jo nok, hvor lidt Sligt har at bethyde.“

„Lieutnant von Sternbergs Hjerte har De dog knust; det var af ulykkelig Kjærlighed til Dem, at han forlod Tjenesten og reiste til Orienten; og hvis Deres „Brakenburg,“ hvis Avancement i Hæren er standset, fordi De har gjort ham kruset

i Hovedet, ikke gaaer helt tilgrunde, saa er det sandelig ikke Deres Skyld."

Isabella lo og traf paa Skuldrene.

"Naa, hvad gjør saa det, om en sjælden Gang En af Jer brutale, raa Mænd gaaer tilgrunde for en Kvinde's Skyld, der gaaer jo dog tusinder af Arinder tilgrunde ved Mændenes Ryggesløshed!"

"Og De mener formodentlig, at det er skjønt at paatage sig et saadant Hævnerhverv?"

"Nei, jeg tænker slet ikke paa at hævne de knuste Kvindehjerter. Jeg vil endog tilstaae Dem, at Kvinderne i Almindelighed ikke indgyde mig en saadan Sympathi, at jeg for deres Skyld skulde anstrenge mig."

"Nei, det troer jeg, de fleste Kvinder ere jo misundelige paa deres Konkurrenter!"

"De er ikke synderlig galant, Edmund — mener De maaske, at jeg behøver at frygte nogen Konkurrent?"

"Desværre nei: der er sikkert Ingen, der mere end jeg føler, at det behøver De ikke, og desværre er der derfor heller Ingen, der føler en saa uendelig dyb Fortvivlelse som jeg over Deres grusomme Egenfjærlighed, Deres dæmoniske Ryggesløshed, Deres stenhaarde Ubønhørighed og Deres grændseløse Uimodtagelighed overfor en fortærende Lidenskab."

"Ei, ei, hvor denne Lidenskab gjør Dem vel-

talende," lo Sfabella. „Hvorfor kan den ikke begeistre Dem til ligesaa store Handlinger som Ord?"

„Handlinger? Nu kommer De igjen tilbage til Deres usalige Handlinger. Hvilke Handlinger forlanger De?"

„Det har jeg jo allerede sagt Dem! Seg vil ikke blot høre Manden føre det store Ord, han maa ogsaa udføre de store Handlinger, vise sin Overlegenhed.

(Fortfættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Høker S. Chr. Nielsen.

Slagtermester J. Chr. A. Jacobsen.

Vognmand D. Johansen.

Sygepleierste Marie S. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Øtte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 7.

Lørdagen den 13de Februar 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schücking.

(Fortsat.)

Optraed saaledes, at jeg kommer til at nære faa stor Respekt eller Frygt for Dem, at jeg ikke vover at kofettere med Dem. „En rigtig Mand taaler ikke, at man vil kofettere med ham,“ har jeg engang læst. Altjaa allerede derved at De klager over mit „Kofetteri,“ beviser De, at De ikke er nogen rigtig Mand.“

Edmund tav en Stund, derpaa sagde han:

„Seg vil tilstaae, at jeg i Virkeligheden føler mig truffet af dette Ord. „En rigtig Mand taaler ikke, at man vil kofettere med ham!“ Men hvad

skal han da gjøre? Maaſke løsrive ſig? Skal det maaſke være ſærligt mandhaftigt? Nei, det er ikke ſandt. En rigtig Mand løsriver ſig ikke, det vil ſige, han griber ikke Flugten, men han betvinger, han erobrer, han ſætter ſin Willie igjennem.“

„Nu ja, ſaaledes omtrent maa det vel forſtaaes.“

„Og ſaa maa han være ſtærkere end den fokette Kvinde, han maa kunne tvinge hende til at være ærlig. Men min Gud, hvorledes kan man tvinge Dem, hvorledes kan man fange en Dlygtemand?“

ſtabella lo og ſvarede:

„Det manglede blot, at De vilde forlange af mig, at jeg ſkulde fortolke denne Sætning for Dem. Jeg antager at det allerede er Selvfornægtelſe nok af mig, at jeg, ſom De jo anſer for en uforbedrelig Kofette, har lært Dem den.“

„Sa, det er ſandt — og jeg takker Dem derfor, ſtabella; og jeg lover Dem, at jeg ſkal lægge mig den eſtertrykkelig paa Sinde; vær overbevist derom.“

II.

Denne Samtale blev ført i en elegant Salon imellem en ſmuk, velvoxen Officer i de hvide Kryſſerers glimrende Uniform og en ung Dame paa omtrent fem — eller ſexogthve Aar med en ſlank, høielig Figur og et ikke fuldt ud klaſſiſt, men dog overordentlig tiltrækkende og pikant Anſigt, og da hertil kom en dadelſfri Figur, en fuldendt

Symmetri i alle hendes Bevægelser og en usædvanlig aandelig Livlighed, behøvede Isabella von Eppstein ikke ønske sig en Pande, der var smallere og mere klassisk formet eller en Næse, der var mere i Eighed med de antike Statuers, hun var selv uden alt dette den mest feterede Dame i den lille fyrstelige Residensstad, den mest attraaede i Selskabslivet, den mest souveræne og lunefulde Herkerinde over de fleste unge Mænds Hjerter; og saa var hun ovenikjøbet meget velhavende, idet hun havde arvet et indbringende Gods efter sin Mand, en ældre Diplomat, over hvis Død hun hurtig havde forstaaet at trøste sig. Der fandtes derfor altid en Skare af Tilbedere om hende, og denne Skare var saa stor, at hun ikke behøvede at tage Hensyn til, om hendes skaanselsløse Maade at omgaaes dem paa skulde affrække En eller Anden, saa at han traf sig tilbage, — Tilbedernes Skare lukkede sig over Liget af den Faldne, og der var nok tilbage.

Imellem de Faldne vilde Edmund von Brusjack for længe siden være bleven regnet, hvis han ikke havde været i Besiddelse af en saa seig Livskraft, at den trods alle de Saar, hun tilføiede hans Selvfølelse, atter og atter førte ham ind paa Kamppladsen mellem dem, der kjæmpede om hendes Gunst. Der var rigtignok, som vi have set, ikke synderlig Udsigt til at han skulde naae sit Maal og blive foretrukket for de Andre, men dog blev han aldrig træt, dog

sagtnedes aldrig hans brændende Iver, „Lidenskab“, som han kaldte det. Det var ellers en mærkelig „Lidenskab“! Naar han kom hjem fra et Selskab, hvor han havde truffet Sjabella omgivet af Tilbedernes tætte Skare, kunde han udbryde i Harm: „Hun er den affkyeligste Kokette paa hele Jorden, og den, hun endelig engang skjænter sin Haand, vil blive det ulykkeligste Menneſte under Solen,“ og ja kunde han Dagen efter med en Alvor, som om det dreiede sig om de vigtigste Statsanliggender, træffe Aftale med nogle Kunstgartnere for at være sikker paa at faae den smukkeſte og smagfuldeſte Buket til hende til det næſte Bal.

(Fortsættes.)

Foreslaede nye Medlemmer:

Karethmagermester R. Hanſen.

Maler S. M. Rasmusſen.

Sfr. Marie E. Bertelsen, Datter af Overpolitibetjent Bertelsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

1de Quartals-Regnskab 1885,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

— x —

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			6840
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal	237	16	
anvist for dette Kvartal Kr. 5440 22			
H. M. Kongens Bidrag " 40 "	5480	22	
Er	5717	38	
deraf er indkommet Kr. 5114 06			5114
affrevet som uerholdelig " 67 "	5181	06	
Restance ultm. dette Kvartal	536	32	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet "Borgervennens" 98de Aargang Nr. 40—52			1309
4. Renter for $\frac{1}{2}$ Aar:			
af Activer: Kr. 80,000 Best- og Sønderjydske Credf. Obl. $4\frac{1}{2}\%$ Kr. 1800 "			
Kr. 91,000 Ny jydsk Kjøbstads Credf. Obl. $4\frac{1}{2}\%$	2047	50	
Kr. 201,000 paa Ind- skrivningsbevis 4% " 4020 "			
Kr. 800 Københavns Communelaan 4% " 16 "	7883	50	
af Legater: Sibeschiits Legat til Udlaan Kr. 1000			
do. til Understøttelse " 100			
W. P. Heymanns do.: Kr. 400 " 8.06			
B. M. Goldschmidts Kr. 100 " 1.96	1110	02	
af Sparekassen f. Kbhvn og Omegn	83	15	9076
5. Afdrag paa Laan:			
Restance fra forrige Kvartal	130		
anvist for dette Kvartal	4173		
Er	4303		
deraf er indkommet	4173		4173
Restance ultm. dette Kvartal	130		
=			26513

Kjøbenhavn, den 31 December 1885.

A. C. Reimar.

Oberensstemm

D. F. D.

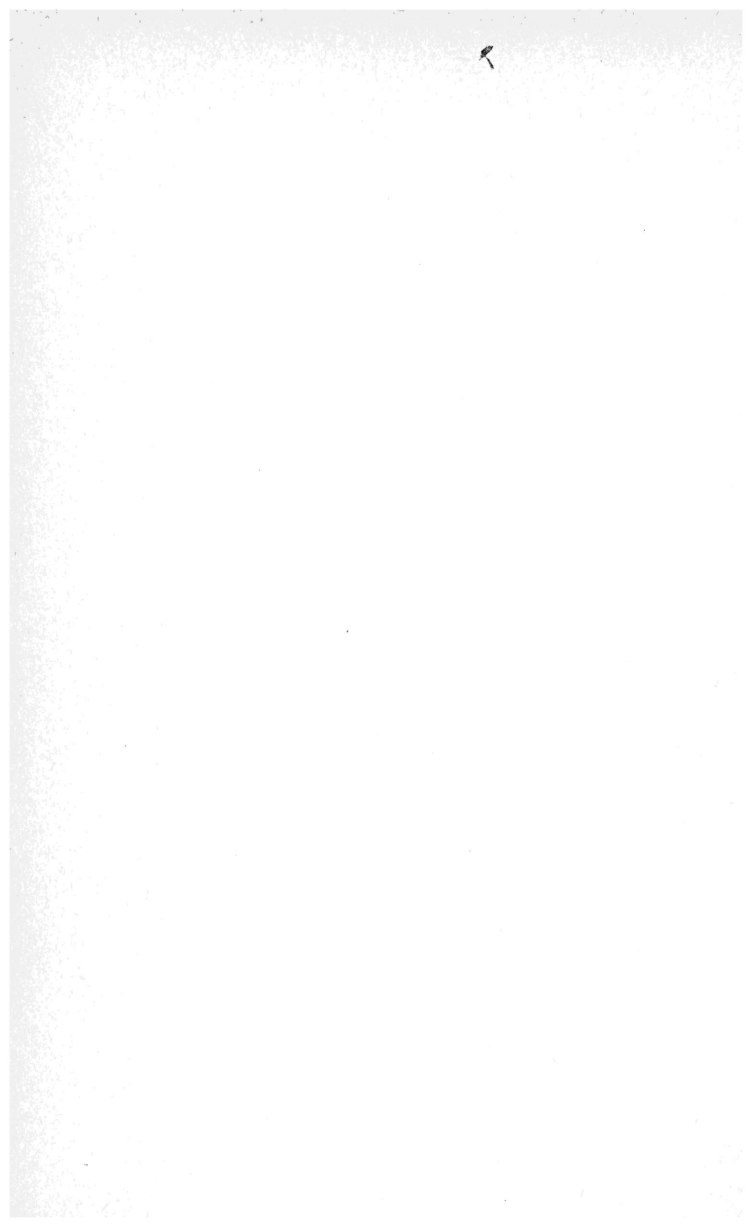
Udgiwt.

	Fr.	D.	Fr.	D.
Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal .	"	"		
anviste for dette Kvartal	2590	"		
Er	2590	"		
udbetalte i Kvartalet	2590	"	2590	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
Lønninger			1581	"
Andre Administrationsomkostninger			69	80
Ugebladets Trykning			327	86
do, Kassebeholdning ultm. Octbr.				
Kvartal 1885			21944	56
=			26513	22

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Kassekontrollen.
Evauefjær.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Vennen.

Olte og halvsemsindstypvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 20de Februar 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesfælskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsetning.

Af Lewin Schiøding.

(Fortsat.)

Fru von Eppstein boede efter sin Mands Død hos sine Forældre. Hendes Fader, Hofmarschal von Rudloff, var ansat ved Hoffet, og Edmund von Brusack havde, da han blev ansat som Adjutant hos Hertugen, havt den Fordel at kunne benytte sin Ret som en langt ude Beslægtet til at aflægge hyppige Besøg i hendes Hjem. Herved havde han et stort Forspring for hele den øvrige Skare af Tilbedere, med Undtagelse af Assessor Frondheim, der var en Søn af en af hendes Faders gamle Venner og derfor ligeledes nød dette Fortrin og

benyttede det til at vise Stefabella en trofast, hengivende, taalmodig og opoffrende Kjærlighed, hvorfor man kaldte ham hendes „Brakenburg“.

Efter Edmunds sidste Udtalelse havde Stefabella reist sig op af den lille japanesiske Stol, paa hvilken hun havde siddet ved sit Arbeidsbord henne ved Vinduet, og stillede sig op foran det store Billespeil, hvor hun med disse uforlignelige Armbevægelser rettede Noget ved sit mørkebrune Haar; idet hun derpaa vendte sig om imod ham, sagde hun med en koket Bøining af Hovedet:

„Ja, saa vil jeg overlade Dem til Deres egne Tanker, min tappre Fætter, jeg maa ud for at see efter, om min Kammerjomfru har taget fat paa de Kniplinger, som jeg har bedet hende gjøre istand.“

Og idet hun med elastiske, lette Trin forlod Bærelset, nynnede hun en Melodi.

Edmund saae efter hende, greb med en eftertænk som Mine sin Hjelm og gif; han traf en Portiere tilside, som førte ind til et Cabinet, hvorfra der var Udgang til Corridoren, men standsede overrasket efter at være gaaet igjennem Døren.

„Ei, ei, Faustine,“ sagde han, „siddes De her i Kabinettet, uden at man aner det?“

Den Tiltalte var en ung Pige paa omtrent 17 Aar, en af disse ikke fuldt udviklede unge Piger, om hvilke man ikke rigtig veed, om de ere voxede fra Skolen eller ei; i ethvert Tilfælde lod det til, at

hun endnu modtog Undervisning, thi foran hende paa Bordet, paa hvilket fandtes forskjellige af Litteraturens Mesterværker, laae der en Gjenstand, der havde en vis Lighed med en Stilebog, og det saae ud, som om hun havde været isærd med at skrive noget af, eftersom et af disse Pragtværker laae opflaaet foran hende.

„Ja, jeg gif herind,“ sagde hun, „for at skrive nogle Vers ud af denne illustrerede Uhsland til Brug i en Stil.“

„Saa har De altjaa beluret hele min Samtale med Deres Søster?“

Hun lagde Bennen bort, og idet hun støttede Albuerne paa Bordet med en Bevægelse, der ikke havde det Graciøse ved sig som hos den ældre Søster, lod hun den ene Haand gaae igjennem det rige, sorte Haar og sagde:

„Troer De da ikke, at Uhslands Vers fængsle mig langt mere end, hvad De har staaet og jnakket med Isabella om?“

Hun saae samtidig paa ham med en eiendommelig fugtig Flamme i de mærkværdig mørke Dine, og Edmund lagde for første Gang Mærke til, hvor smuk hun egentlig var med sine fine Træk, uagtet de ikke vare bedækkede af blomstrende Farver, men af en ensartet, sart Tone med et Skjær som af Oliven, hvilket gav hele Hovedet med det blaaorte Haar et Præg af noget Sydlandsk.

„Ja, selv om De ogsaa ser paa mig med nok saa brede Dine, Faustine,“ svarede Edmund smilende, „saa troer jeg dog, at en Samtale mellem en Dame og en ung Mand som den, der blev ført for lidt siden mellem Deres Søster og mig, og som tilmed bliver beluret af en ung Dame i et Kabinet ved siden af, har langt mere Interessee for hende end alle mulige Vers i hele Verden.“

Faustine tog Haanden bort fra Haaret og lagde begge Hænderne ned paa Bordet foran hende med Fingerspidserne mod hinanden og syntes nu aldeles optaget af at tælle de hvide Pletter paa Neglene. Pludseligt sagde hun, idet hun kastede Haaret tilbage fra Panden og sendte ham et gjennemborende Blik fra sit mørke Øie:

„Elsker De da virkelig Isabella?“

„Behøver jeg at forjikkre det?“

Faustine betragtede igjen sine Negle; kort efter udbrød hun:

„Hvorfor gifter De Dem da ikke med hende?“

„Det er et meget naivt Spørgsmaal. Fordi Isabella ikke besvarer min Tilbøielighed, fordi hun ikke vil bønføre mig, fordi hun foretrækker at lade mig vansmægte, fordi hun er saa grusom imod mig, at det næsten ikke er til at udholde . . .“

„Og det lader De Dem hyde, Fætter Edmund! Det er meget ynkeligt! Hvor kan De dog lade Dem Sligt hyde?“

„Men Du gode Gud! hvor kan jeg forandre Noget i det Forhold? Isabella mishandler mig ligesom alle hendes øvrige Tilbedere, det er der ikke Noget at gjøre ved!“

„Mishandler? Hvorfor mishandler hun Dem? Fordi De fortjener det. Fortjener De det ikke? Isabella er klog, hun er meget klog. Hun ved fuldt vel, at hun er bleven stræffelig forvænt først af vore Forældre og derefter af sin Mand, og at hun nu ikke duer til ret meget Andet end at glimre i den store Verden og — ja, vent blot, De skal strax faae at vide, hvad jeg mener — jeg mener, at hun godt veed, at hun er ligesom et Alter, der nu engang skal være i en Kirke, for at man kan have et Sted, hvor man lægger sit Offer, men naar det kommer til Stykket, er der dog Ingen, der tager Alteret med hjem. Og seer De, Fætter Edmund, derfor behandler hun Eder, saaledes som I fortjene det. Hun tænker: „naar det kommer til Stykket, er der dog Ingen af Eder, der tager mig. I gaae kun her og hylle omkap, og I lege egentlig kun med mig, og derfor vil jeg ogsaa kun lege med Eder.“ Og I — De, Fætter Edmund, lader Dem ganske rolig Sligt byde. Ih, hvor det dog er uværdigt!“

Faustine udtalte de sidste Ord med en næsten lidenskabelig Betoning; i ethvert Tilfælde laae der noget Lidenskabeligt i det flammende, bebreidende Blik, som hun sendte ham.

„Se, se, det er altsaa med den Slags Ideer, at De tumler i Deres smukke Hoved, lille Faustine!“

„Kald mig ikke „lille“ Faustine, det hader jeg,“ svarede hun heftigt, „det er længe siden, at jeg legede med Duffer!“

„Ja, jeg mærker det; og Gudskelov endnu er De ikke begyndt at lege med Hjerter saaledes som Deres Søster. Men det forekommer mig dog, at De bereder Dem temmelig alvorlig derpaa, thi naar man er saa skarp en Sagttager og dømmes saa bestemt som De, Faustine, saa er man stærkt paa Wei til at blive farlig.“

„Na, vi tale ikke om mig, men om Isabella og Dem!“

„Ja, det er sandt, det er derom, vi tale; De tager Feil, Faustine, i Deres Forudsætning. Troede De ikke, at det var mit fuldeste Alvor, naar jeg anholder om Isabellas Haand? Troer De ikke, at der her i Staden findes mindst et Dusin unge Mennesker, som vilde føle sig grændseløs lykkelige, hvis De kunde erhverve sig Isabellas Haand? Og selv om Ingen af Dem elskede Isabella saaledes som jeg, saa husk paa, at Isabella er saa velhavende, at det allerede af den Grund er en Lykke at opnaae hendes Haand.“

Faustine hævede med en foragtelig Bevægelse Overlæben iveiret og trak paa Skuldrene.

„Hvor I dog ere sølle Allesammen!“ sagde hun,

„men De, Fætter Edmund, burde dog ikke være det. Er det en Rolle for Dem at bære en forfængelig Dames Slæb, at være i den Grad afhængig af hendes Luner, at lade sig i den Grad krænke, og saa udbryde i Jubel, naar hun atter sender Dem et Smil og huldsaligt tilgiver Dem den Krænkelse, som hun har tilføiet Dem? Er det en Rolle for Dem?“

Det ærgrede Edmund en Smule at modtage denne mærkværdige Straffeprædiken af den tidlig modne unge Pige, og dog maatte han smile over den Ivrighed, med hvilken hun talte.

„Det forstaaer De Dem ikke paa, Faustine; det er nu engang den Mand's Lod, der tilbeder en Kvinde, og han maa finde sig deri i kortere eller længere Tid, eftersom det behager hende. Forresten forekommer det mig, at De burde vide dette, hvis De har gjennemstuderet Deres Vers der med Nytte og Estertanke. De vil jo paa enhver Side i disse Bøger finde det udtalt, at Kjærlighed bringer Smerte og Lidelse, og at den er forbundet med Taalmodighed, Længsel, Modløshed og Fortvivlelse. Se kun efter, har De ikke Lenau der?“

„Alt det betyder ikke Noget! Skal en Mand ikke være stærk, kraftig, selvbevidst og klar over sin Billie? Hvorledes kan han ellers blive stor og berømt og feirrig? Kan han nogensinde blive det, naar han Nat efter Nat ikke faaer luffet et Die af Sorg

og Angst for, at han skal miste Allerkjæresten sin? Og er han istand, til at tænke paa noget Fornuftigt, naar han er optaget af at udstudere nye Kottillonsture til sit Hjertes Dame til det næste Bal?"

"Beed De, Faustine, at Isabella for lidt siden holdt akurat den samme Prædiken til mig? Ja, det er jo sandt, De hørte jo selv derpaa . . ."

"Ja, og det var skjændigt!"

"Var det skjændigt?"

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 9.

Lørdagen den 27de Februar 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schiøding.

(Fortsat.)

„Ja, at De taaler, at hun i sit Hovmod figer til Dem, at en rigtig Mand ikke finder sig i, at der kofetteres med ham. Var det ikke skammeligt, at De lod Dem saaledes haane af hende?“

Edmund blev ved disse Ord noget opirret, strøg Haaret tilbage og hævede Hovedet.

„Der er vel ikke andet tilovers for mig, nu da De ogsaa begynder at foragte mig, end at optræde paa den Maade, som Isabella forlanger af mig. Jeg skal i Nattens Mulm bortføre hende lige ud fra hendes Sovestue, slæbe hende med mig ind

i Bjergene til et ensomt liggende Skovkapel og der lade mig vie til hende af en Eremit, som jeg med den ladte Revolver i Haanden tvinger til at foretage denne Handling! Saa vil De vel være tilfreds!"

„I detmindste vilde Isabella vistnok være mere tilfreds over dette end over alle Deres Bufetter og smægtende Diekast!"

„For Pokker, De er meget spydig, Faustine. Maaſke De vilde være saa venlig at sige mig, hvor der boer en saadan Eremit, og hvor man finder det forønskede Kapel."

„De behøver intet affidesliggende Kapel. De kan meget vel i al Ligefremhed lade Dem vie til Isabella i Slotskirken. Men hvad der derimod er nødvendigt, er blot, at De viser, at dette er Deres Villie, ligesaa uroffelig og bestemt som hendes egen Villie er, og at De begynder med at faste alle hendes andre Tilbedere, der ere saa modbydelige, paa Døren."

„Naa!" udraabte Edmund leende, „der kan man rigtignok sige: „Hvad ti Vise ikke kunne ud-tænke . . ." o. s. v. Men det forekommer mig dog, som om De til en vis Grad har Ret, Faustine; og der er Noget i mig, som i høi Grad tilskynder mig at følge Deres Raad. Vederemo! Og hvis En eller Anden muligvis skulde brække en Arm eller eller forstuve en Skulder nede ved Foden af Trappen, saa maa De ikke beklage Dem derover til mig. Og

nu Farvel, Faustine, jeg takker for Deres venlige Raad, De lille, kloge Høne!"

Dg dermed gif Edmund.

Faustine sendte et ubeskriveligt Blik efter ham. Det var som om der blinkede et Skjær af Had frem i Diets fugtige Blød, men hvis det var Had, saa havde i ethvert Tilfælde denne Følelse det i sin Magt at brede en eiendommelig Skjønhed udover hendes Ansigtstræk. Disse ungdommelige Træk fik et Udtryk, der gav dem noget særegent tiltrækkende, noget Stærkt og Dphøiet, Noget, som vel neppe Noget hidtil havde set i dem, men som dog vilde være istand til at fængsle i langt høiere Grad end Alt, hvad der fandtes i hendes saa stærkt eftertragede Søsters Ansigt.

Dg hvorfor skulde hun ikke hade ham? Han var fra den første Gang, hun saae ham, forekommet hende saa smuk, saa ædel, saa ridderlig, og det havde syntes hende, at denne glimrende Officer med det skinnende Harnisk og den blanke Hjelm og med de skjønne, regelmæssige Træk maatte ligne Bayard eller Gaston de Foix eller en Anden af Riddertidens glimrende Helte, om hvilke hun havde læst, og dette stille, indesluttede Barn havde læst Meget, langt mere end hendes Moder, der pleiede at lukke Bibliotheket af for hende, nogensinde havde anet. Dg især havde hun slugt Ridderromanerne; hun sværmede for Malef Adel og Richard Løvehjerte og alle Walter

Scots Helte og for Walter af Montbarry og for mange andre høihjertede Ynglinger, der vare i Besiddelse af denne uopnaaelige Uedelbaarenhed, og hvis Liv, Lidelser og Elskov var beskrevet i tre eller fire tykke Bind og derved overleveret til Efterverdenens Beundring, disse Heltebeskrivelser, som hun havde faa meget lettere ved at faae i Leiebibliothekerne, som der i de senere Aar var faa mærkværdig ringe Efterspørgsel efter dem. Og alle disse ridderlige Skikkelser, om hvilke hun læste, følte hendes Fantasi en vis Trang til at forestille sig under en bestemt, hende bekjendt Form; og ligesom mange af Helterinderne — det vil sige ikke de alvorlige, de resignerede, der søgte deres sidste Tilflugtssted i et Kloster — i hendes Tanker havde antaget hendes Søster Isabellas Skikkelse, saaledes forenede hun i Fætter Edmunds Skikkelse alle sine Heltes udmærkede Egenskaber og rørende Sjælsstorhed, og fra dette Dieblif var Fætter Edmund ikke kommen udenfor hendes livligt arbejdende Fantasis Synskreds.

Og nu lod netop denne Fætter Edmond, hvem hun i sine stille Tanker saae vandre med sporeflirrende Seiersskridt frem paa sin ridderlige Heltebane mod Berømmelsens høieste Tinder, sig skammelig standse, lod sig saae nedværdigen besnære af det uærlige Spil, som Isabella hildede ham i! Ganste vist, ogsaa hendes Riddere havde kjæmpet om en Dames Gunst, endogsaa i meget høi Grad, men det var kun den

Dame, der til Gjengjæld elskede dem med en brændende Kjærlighed indtil Døden, og ikke saadanne, der spottede og haanede deres Tilbedelse, saaledes som Isabella gjorde, naar Edmund talte til hende om sin Videnskab. Og hvorledes havde de vist Damerne deres Hyldest? De havde i Fængsel og Fangenskab lidt haarde, haarde Lidelser for deres Skyld, ja endogsaa været underkastet Pinsler hos Hedningerne; og saa havde de til Damernes Vre kjæmpet om Berømmelsens straalende Seiersstrands: Tanken om den Elskede havde gjort dem uovervindelige, saaledes at de knuste enhver Modstand! Men de havde ikke spillet Phillippine med hinanden, de havde ikke studeret paa nye Kottillonsordener, de havde ikke siddet ved Sybordet og tegnet Broderimønstre.

Dette var det, som Faustines unge Sjæl bebreidede sin Helt, dette var det, som nu fik hende til at foragte ham og ogsaa Isabella, og da hun ikke længer var istand til at see roligt derpaa, maatte hun idag, skjøndt hendes Hjerte blødte derved, en Gang for alle sige ham fuldt ud, hvad hun tænkte og følte.

III.

Edmund anede rigtignok Intet om den glimrende Rolle, han havde spillet i denne poesirige, unge Sjæls Drømme; men det, hun havde sagt ham, havde i hans egen Sjæl fundet en saa stor Sympathi,

at det ikke kunde undlade at gjøre en vis Virkning paa ham. Hans Stolthed, som Isabella havde faaret, de mange Ydmygelser, som hans Videnskab for hende tilføiede ham, havde imidlertid sat ham i en vis Ophidselsestilstand, som han ganske vist ofte havde ladet skinne frem ligeoverfor hende, men som dog aldrig var kommen til Udbrud i al sin Styrke vel nærmest af Frygt for at fornærme hende grundigt og derved muligt blive aldeles forvist fra hendes Nærhed. Men Faustines Ord bragte ligefrem Lindring til denne voldsomt dæmpede Ophidselse; og hvad Isabella spottende selv havde sagt til ham, gjentog han nu for sig selv, da han gik hjemad: „Nu vel, jeg skal vise hende, hun skal faae at see, at en virkelig Mand ikke taaler, at der bliver koketteret med ham!“

Denne Beslutning fik han allerede Leilighed til at vise den følgende Lørdag, paa hvilken Aften de nærmeste Husvenner pleiede at samles i det Rudloffske Hus. Hvis der ikke kom andre, pleiede Edmund at spille et Parti Piqué med Isabellas Moder, og Isabella opførte smaae Concerter, idet hun spillede paa Flygelet, og Afsessoren, der var en ganske flink Violinspiller, accompagnerede hende. Da begge de unge Mænd den paagjældende Lørdag ankom, var der i Salen ikke andre end Faustine og en anden ung Dame, en Veninde til Isabella; denne og Husets Frue vilde imidlertid strax komme, blev der sagt.

Smidlertid varede det dog længe, inden de kom, hvad man for Sjabellas Bedkommende nok kunde forstaae, eftersom hun var isørt et glimrende Selskabsstoilette, og da hun hilste paa de Tilstedeværende, udtalte hun en Beklagelse over, at hun iaften ikke kunde være hjemme, da hun havde modtaget en Indbydelse til et Theelskab hos Overførsteren.

„Men, naadige Frue,“ raabte Edmund, der var bleven meget ubehageligt berørt ved denne Udtalelse, „det er ikke meget hensynsfuldt mod os, da De jo vidste, at vi i Aften vilde komme herhen!“

„Na, De vil nok more Dem, selv om jeg ikke er tilstede; De vilde maaske have, at jeg skulde have sagt Nei til Indbydelsen? Hertugen kommer der maaske, og i ethvert Fald vil jeg træffe Fru von Schroberg der.“

„Maar Fru von Schroberg kommer der, behøver Hertugen ikke Dem for at have En, paa hvem han kan ødsle sine Galanterier, og De, Sjabella, bør i ethvert Tilfælde blive hos os.“

Hun rystede paa Hovedet med et overlegent Smil.

„De to Herrer ville nok kunne finde sig tilrette uden mig,“ sagde hun.

„Kunne? — Sa deri vil jeg ikke modsigge Dem — men hvis vi nu ikke søle nogen Lyft til at lade os sætte tilside for Deres Theelskab? Og synes De ikke selv, at det er forfræffeligt hensyns-

løst handlet mod Frondheim, at De gaaer Deres Bei? Han har pint og plaget sig hele Ugen igjennem for at være fuldstændig sikker ved Udførelsen af den Sonate, som De efter Aftalen forrige Lørdag har lovet at spille sammen med ham i aften, og nu, da det endelig i hans Ansigts Sved er lykkedes ham at lære den omtrent udenad, nu, da han møder opfyldt af forventningsfuld Glæde over at skulle svælge i Bethovens Toneverden sammen med Dem, nu har De isinde at bryde Deres Ord og lade os i Stikken?"

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:
Bogmand N. C. Rasmussen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aaabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Regnskabet

for

Aaret 1885.

Det almindelige Fond

Indtægt:		Kr.	§
1.	Renter	15,980	-
2.	Kontingenter:		
	Hs. Majestæt Kongens Bidrag	160 Kr. » D.	
	halvårlige Kontingenter	10,815 — 08 -	
	ugentlige do.	5,175 — 49 -	
		16,150	§
3.	Diverse Indtægter:		
	Lovbøger	62 Kr. 97 D.	
	Legatrenter	220 — 04 -	
	1 % Afgift af Laanefonden	463 — 66 -	
	en udtrukken Obligation	1,000 — " -	
		1,746	€
	Balance	33,877	§

Det Eibeschütz^{te} Laanefond

Indtægt:		Kr.	§
1.	Tilskud fra de Eibeschütz ^{te} Legater	2,000	-
	Balance	2,000	

Det forenede Understøttelse

Kjøbenhavn. Februar 1886.

Indtægter og Udgifter i 1885.

Udgift:		kr.	Sk.
Pensioner til 188 Medlemmer		10,567	50
Gratificationer til 443 do.		13,010	•
Ugebladet		1,412	32
Administrationsudgifter:			
Lønninger	6,831 kr. 80 Sk.		
andre Udgifter	289 — 29 -	7,121	09
Diverse Udgifter:			
Indkjøb af en Kreditforenings-			
Obligat. p. 1000 kr.	982 kr. 75 Sk.		
Trykning af nye Lovbøger	72 — " -	1,054	75
Overskud		711	72
	Balance	33,877	38

Indtægter og Udgifter i 1885.

Udgift:		kr.	Sk.
1 % Afgift til det almindelige Fond		463	66
Overskud		1,536	34
	Balance	2,000	•

Stabs Bogholderkontor.

Rierrumgaard,
Bogholder.

Status den 31

Det alminde

	Kr.	D.	Kr.
Saldo den 31te December 1885:			
a Obligationer (nominel Værdi)			
Indskrivningsbevis . . . 201,000 Kr.			
Kbhvns. Kommune=Dbl. 800 —			
Best-&sonderj. Kreditf.=Dbl. 80,000 —			
Ny jydske Kbst. do. 91,000 —	372,800	"	
b Kassebeholdning:			
Restance p. Kontingent 536 Kr. 32 D.			
Kontant 11,458 — 43 -	11,994	75	384,794
Balance			384,794

Det Eibeschi

	Kr.	D.	Kr.
Saldo den 31te December 1885:			
a Rentefri Udlaan:			
Saldo fra 1884 32,676 Kr.			
43 nyvæddl. i 1885 20,050 — 52,726 Kr.			
÷ Afdrag paa Laan i 1885 17,440 —	35,286	"	
b Uvisse Fordringer til Beløb 1,110 Kr. ansat til Værdi	"	"	
c Kassebeholdning:			
Restance p. Laansafdrag 130 Kr. " D.			
Kontant 10,486 — 13 -	10,616	13	45,902
Balance			45,902

Det forenede Understøtt

Kjøbenhavn. Februar 1886.

December 1885.

Fond.

	Kr.	Ɔ.	Kr.	Ɔ.
1 Saldo fra 1884:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Indskrivningsbevis 201,000 Kr.				
Kbhvns. Kommune-Obl. 800 —				
Vest- & Sønderj. Kreditf. Obl. 81,000 —				
Ny jydste Kbst. do. 90,000 —	372,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restance p. Kontingent 417 Kr. 32 Ɔ.				
Kontant 10,865 — 71 -	11,283	03	384,083	03
2 Overskud ifølge omstaaende Regnskab .			711	72
Balance			384,794	75

Laanefond.

	Kr.	Ɔ.	Kr.	Ɔ.
1 Saldo fra 1884:				
a Rentefri Udlaan	32,676	"		
b Uvisse Fordringer p. 1,110 Kr. . .	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance p. Laansafdr. 130 Kr. Ɔ.				
Kontant 11,559 — 79 -	11,689	79	44,365	79
2 Overskud ifølge omstaaende Regnskab .			1,536	34
Balance			45,902	13

Selskabs Bogholderkontor.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Summarisfl

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt:		Rt.	S
1.	Kassebeholdning ultimo 1884	22,425	50
2.	Halvaarlige Contingenter	10,856	00
3.	Ugentlige do. og Lovbøger	5,238	40
4.	Renter	16,097	14
5.	Legater	220	00
6.	Eibeschütz Legat til rentefri Udlaan	2,000	"
7.	Laans Afdrag	17,440	"
8.	Optaget Laan i Handelsbanken	14,500	"
9.	En udtrukken vest- og sønderjydsft Creditforen. Obl.	1,000	"
		89,777	20

Det forenede Understøttelses

Ekstrakt

Kasse-Regnskab for Aaret 1885.

	Ƒr.	Ø.
Udgift:		
Pensioner	10,567	50
Gratificationer	13,010	"
Ugebladets Trykning	1,412	32
Lønninger	6,831	80
Administrationsudgifter	361	29
Rentefri Udlaan	20,050	"
Tilbagebetalt Laanet i Handelsbanken	14,500	"
Renter af do. i do.	117	01
Indkjøbt en vest- og sønderjydske Creditsforen. Obl.	982	75
aldo, Kassebeholdning ultimo 1885	21,944	56
	<hr/>	<hr/>
	89,777	23

elskabs Kassererfontor.

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Borger-Dennen.

Olte og halvsemsindstypvende Aargang.

N°. 10.

Lørdagen den 6te Marts 1886.

Udgibet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsatning.

Af Lewin Schilding.

(Fortsat.)

„Na, for min Skyld,“ skyndte Hr. von Frondheim sig resigneret at udbryde, „skal den naadige Frue ikke paalægge sig nogen Evang, paa næste Lørdag kunne vi jo . . .“

„Aldeles ikke,“ afbrød Edmund ham, „det er nu engang fastslaaet og aftalt, og jeg har nu faaet Øyst til at høre denne Sonate, som er lovet os.“

„Ja, men Isabella har jo modtaget . . .“ yttrede Fru von Rudloff lidt forbauget over Edmunds Udtalelser.

„Saa maa hun naturligvis fende en Und-

skyldning," svarede han, hvorpaa han forlod Salen men vendte næsten øieblikkelig tilbage.

„Seg har nu," fortsatte han, „givet Tjeneren Ordre til strax at gaae til Oversørsteren og bringe en Hilsen fra Fru von Eppstein, der meget maatte beklage paa Grund af et Ildebefindende at være forhindret“

„Men Edmund dog, De optræder jo som en fuldstændig Tyran i Forhold, som egentlig kun angaae os," sagde Fru von Rudloff, der ikke rigtig vidste, hvorledes hun skulde tage Sagen, og hvem hun skulde holde med.

Isabella saae aldeles consterneret paa ham.

„Nei, det er dog for stærkt! De er vist ikke rigtig klog, Fætter Edmund?“

„Hvis saa er, vilde det bedste Middel til at lure mig derfor være, om De nu begyndte paa denne attraaede Sonate og lod mig ombølge af Bethowens vidunderlige Toner.“

„Nei, nei, det indlader jeg mig aldeles ikke paa, jeg har tvertimod ifinde at gaae i Selskab, saaledes som jeg havde foresat mig“

„Der er Ingen til at ledsage Dem. Tjeneren er gaaet for at udrette mit Verinde.“

„Saa anmoder jeg Hr. von Frondheim“

„Hvis Frondheim ledsager Dem, saa modtager han i sit Hjem imorgen tidlig en Udfordring fra mig paa Pistoler — fem Skridts Afstand.“

„Fronenheim, De vil dog vel ikke lade Dem skræmme af Sligt?“

„Nei, naadige Frue, men jeg lader mig skræmme af Udsigten til ikke at skulle see Dem hele Aftenen,“ svarede Fronenheim med et lidt tvungent Smil.

Da Isabella saae, at den mest Trofaste af hendes Trofaste lod hende i Stikken, stampede hun af Brede med den lille elegante Fod i Gulvet.

Hun satte sig med Bredden malet i sit Ansigt hen i et Sofahjørne og deltog i en halv Time ikke med en eneste Stavelse i den Underholdning, som Edmund fik sat i Gang. Edmund og Fru von Rudloff tilligemed den fremmede Dame tog fat paa Kortene, medens Fronenheim sad stille og tavst med en aldeles ulykkelig Mine. Fra Tid til anden sendte han Isabella et fortvivlet Blik, men hun værdigede ikke at tage den mindste Notits af ham. Endelig kom Faustine lidt undselig hen til ham.

„Da Isabella paa Grund af sit Aldebefindende formodentlig ikke kan spille,“ sagde hun lidt ondskabsfuldt, „saa kan De jo prøve med mig, Hr. von Fronenheim. Jeg har ogsaa indøvet Sonaten, naar De blot vil være lidt overbærende.“

Fronenheim reiste sig beredvillig og glad over at være sluppen ud af den ubehagelige Situation, i hvilken han følte, at han var kommen; det forekom ham, at man lod ham bøde for, hvad der var forefaldet, og han var dog ganske uskyldig deri. Medens

han var ifærd med at tage Violinen ud af Kassen, begyndte Faustine paa Forspillet og spillede derpaa ganske fortrinligt sammen med Hr. von Frondheim, og Edmund var ondskabsfuld nok til at udtale sig med Begeistring om Faustines Fremskridt, og hun straaled af Glæde derover; hun og Frondheim spillede derefter et andet og tredie Stykke; Isabella, som ikke kunde holde det ud længere, stod endelig op og sagde spidst:

„Da jeg jo nu skal have et Ildebefindende, tillader man mig vel, at jeg trækker mig tilbage fra Selskabet!“

„Selskabet beklager det i høi Grad, naadige Frue,“ svarede Edmund, „men det underkaster sig; der er Intet at stille op mod Skjæbnen og mod et sligt Ildebefindende.“

Hun rakte Haanden til den fremmede Dame, sagde kort Godnat til sin Moder og gik uden at værdige nogen af Herrerne et Blik.

„Ja, nogen Ret havde De jo, Edmund,“ sagde Fru von Rudloff, da hun var gaaet, „hun burde i ethvert Tilfælde itide have ladet Dem vide, at der ikke iaften kunde blive noget af den aftalte musikalske Underholdning. Men jeg er bange for, at De nu for bestandig er faldet i Unaade hos Isabella.“

„Ja, jeg frygter det selv,“ yttrede Edmund med et let Suf og et Blik hen til Faustine, der imidlertid trak foragtelig paa Læberne, men dog,

da han ikke mere faae paa hende, sendte ham et af disse eiendommelige fugtige Flammeblikke.

Da Edmund to Dage efter — han havde ikke havt Mod til tidligere at trodse den Straf, som han antog, ventede paa ham — igjen aflagde Besøg hos Rudloffs, modtog Isabella ham med en Høflighed, der maaske var nogle Grader kjøligere end ellers, men syntes forresten ganske at have glemt Sagen; hun gjorde ham ikke den Ære at erindre den. Hun underholdt sig aldeles utvungent med ham, hvorimod han talte lidt mere reserveret men lagde dog i sin Optræden noget Selvbevidst og Trodsigt, hvad hun syntes roligt at finde sig i. Han talte om et forestaaende Hofbal, om et nyt Smykke, som Hertugen havde bestilt, og om hvilket man formodede, at det var bestemt til Fødselsdagsgave til Fru von Schroberg, Hertugens anerkjendte Flamme, og derpaa gik han, efter at have aftalt en almindelig Ridetur med Isabella, der red fortrinligt og holdt af det, især naar hun kunde faae et lille Følge af opvartende Kavallerer med sig, saa at hun havde Noget til at beundre hendes Dristighed tilhest.

Edmund syntes, at han i det Hele taget kunde være tilfreds med sig selv og med Følgerne af sin Optræden, og han indfandt sig derfor i den roligste Stemning den næste Eftermiddag tilhest i Parken, der laae tæt udenfor Staden, og hvor man havde aftalt at mødes for derfra at ride ud ad en lang

Allée, som førte lige til Hertugens Lystflot. Han mødte snart Isabella, som sad i en elegant Ridedragt paa en kort fyrig Ganger; under den kokette lille Hat med det vaiende lille Slør, der flagrede i Luften, saa at man saae det yppige Haars lange mørke Fletninger, saae hun høist forførende ud, og hendes skjønne Dine straaede ligesom af overmodig Livsglæde. De to Herrer, som ligeledes skulde deltage i Turen, vare allerede ved hendes Side; hendes lille Grom fulgte bagefter paa en temmelig høi, noget stiv brun Hest.

Begge Herrerne, som kom sammen med hende, rede hver paa sin Side af hende, saa at Edmund, der var kommen til at ride paa venstre Fløi, var nødt til at holde sin Hest tilbage, hvergang de mødte en Ekvipage. Herved blev han jevnlig forhindret i at deltage i Samtalen, og det forekom ham ovenikjøbet, at Isabella med Flid ikke henvendte Ordet til ham, i ethvert Tilfælde gjorde hun det ikke direkte, men overlod det til Herrerne selv, hvem af dem der vilde svare paa hendes Udtalelser. Fortørnet herover og tillige for at komme ind paa et Terrain, som han holdt mere af end at ride paa den støvede Wei, foreslog han at sætte over Grøsten og ride omkap paa den store, grønne Mark, som tilvenstre for Alléen strakte sig langt bort indtil de skovklædte Høie, som afsluttede Terrainenet.

„Paa ingen Maade,“ svarede Isabella skarpt,

„vi ville vedblive at følge Alleen; jeg har ikke Spor af Lyft til at indlade mig i et vildt Vædderidt med Dem.“

„Men derimod har De megen Lyft til at lade Dem beundre af dem, som vi møde tilfods og tilvogns, og som jeg maa gjøre Blads for.“

„Nu ja, hvorfor ikke?“ svarede hun leende, „troer De maaste, at jeg har nok i Deres iøvrigt overordentlig smigrende Beundring?“

„Naar De modtager den, bør den være nok for Dem.“

„Hvorfor det? Vil De maaste have, at jeg skal see en saa uhørt Naade deri, at jeg af den Grund skulde lade haant om Alle andre. Det er i al Fald paa ingen Naade min Mening!“

„Saa har De en feil Mening; det er jo dog en for sin Sandhed anerkjendt Sætning, at en Kvinde skal lade sig nøie med een Mand's Tilbedelse, naar hun modtager den.“

„Det er en Grundsætning, som forfængelige og tyranniske Mænd have opfundet,“ svarede Sfabella i en foragtelig Tone, idet hun samtidig med et Smil og med en graciøs Bevægelse af Hvidepikken hilste to Herrer, der kjørte forbi i en elegant Ekvipage, og det var atter Edmund, der maatte give Blads, for at Vognen kunde komme forbi.

Uergerlig herover og over Sfabellas haanende Tone og over det kokette Smil, hun havde sendt

de Forbitjørende, tvang han, da han atter red frem, sin Hest op ved Siden af hendes imellem hende og den ene af Herrerne, som han derved skilte fra hende, og svarede paa hendes sidste Udtalelse:

„Der er en anden Grundsætning, som siger, at forfængelige og stolte Kvinder skal man tvinge til at underkaste sig. Vær saa venlig nu sammen med mig at ride ind paa Engen der!“

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Olte og halvfemhindstyvende Aargang.

N°. 11.

Lørdagen den 13de Marts 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsatning.

Af Lewin Schiøding.

(Fortfat.)

Hun saae paa ham med en uforlignelig stolt Mine, med en tilbagevisende Forbauselse malet i sit Ansigt, men han tog ikke mindste Notits deraf.

I næste Dieblif havde han grebet hendes Hests Tøiler og tvang den tilvenstre henimod Grøften; et Slag med Pidsken, et lille Knald med Tungen og i næste Dieblif vare de begge ovre paa Engen.

„Dg nu rask og lystig afsted, saa skulle vi snart komme ud af Deres Beundreres Synskreds!“ raabte Edmund leende, „fremad over den grønne Eng.“

Dg i samme Dieblif lagde han et forsvarligt

Slag med Piffen ned over Krydsjet paa Isabellas Hest, og begge Hestene fasede fremad i en vild Galop.

Isabella blev greben af en overordentlig Brede men tillige af Skræk over det uforudsete, vilde Ridt, som Edmund havde tvunget Hestene ind i. Hun tøilede sin med al den Kraft, der stod til hendes Raadighed, men det hjalp ikke; det ophidsede Dyr vedblev at galoppere fremad, og en Damehaand kan heller ikke let styre en vild Hest, saameget mindre som denne ved sin Side havde Edmunds Hest, der blev sporet frem til den vildeste Carriere. Begge de andre Ryttere vare ligeledes fattede over Grøften og fulgte et langt Stykke efter dem, men da det var øiensynligt, at Isabellas Hest var løbsk, holdt de i Overbevisningen om ikke at kunne følge hende deres an, idet de ængstelige saae efter hende og kun delvis beroligede ved at see, at Edmund stadig holdt sig paa Siden af hende.

Begge de vilde Ryttere forsvandt endelig for deres Blikke; de vare nu naaede til Enden af den lange Eng og forsvandt derpaa i det tætte Buskads, og de to Herrer rede i fort Galop i samme Retning, men tabte snart Lysten til at fortsætte, da de ikke kunde see dem mere; de rede et Stykke ind i Buskadsjet, hvor de brækkede Grene viste Veie, men besluttede saa at forlade dette saavel for Rytter som Hest lige ubehagelige Terrain og vende tilbage til den aabne

Eng og vente der, indtil de to Forsvundne indfandt sig af sig selv, da de jo dog maatte komme denne Bei tilbage, forsaavidt de ikke begge havde knækket Halsen.

Dette havde de rigtignok ikke, men de lode dog vente en rum Tid paa sig. Da Isabellas Hest mærkede, at den skulde kjæmpe sig frem igjennem det tætte Buskads, var den pludselig standsjet i det vilde Løb, men Edmund greb den i Tøilerne og tvang den fremad.

„Der er her i Nærden en meget smuk, for Omverdenen næsten helt skjult, lille aaben Plads imellem Træerne,“ yttrede han samtidig, „hvor vore Dyr kunne puste ud og vi selv atter komme til Ande. Tag blot Deres Ridekjole lidt tættere om Dem, ellers bliver den revet istykker af Brombærranterne og Tornene paa de vilde Roser. Følg mig, det er til et klassisk Sted jeg fører Dem, et Sted, hvor de blodtørstige Menneſter, hvem jaaret Gresspølelse eller Skinshge har lagt Baaben i Haanden, pleie at mødes. Jeg skulde næsten antage, at Stedet særlig maa interessere Dem, Isabella! Ser De, det er derhenne, hvor de høie Stammer staae.“

Isabella sad paa sin Hest, som om hun havde mistet baade Kræfter og Besindelse, og som om hun neppe kunde trække Beiret mere; hun lod sig uden Modstand føre af Edmund; hendes Arme hang ligesom lammede ned og hun yttrede ikke en Stavelse.

Da Edmund endelig var naaet hen til Ulysnungen mellem Træerne og standsede der, gled hun ned af Hesten, faldt paa Knæ og, idet hun lagde sig ned paa Græsjet, bekvæmede hun.

Edmund var øieblikkelig steget af Hesten og kastede strax Hestens Tømmer over en Gren; derpaa knælede han ned ved Siden af Isabella, lagde sin Arm ind under hendes Hoved, hævdede det lidt i Veiret og gav sig til at kysse hende lidenskabeligt.

Hun foer op som stuppet af en Slange og stod i samme Dieblik opreist foran ham.

„Frække, affhyelige Menneſte!“ raabte hun ude af sig selv af Bredde.

„Ei, ei, hvor De vaagnede hurtigt af Deres Besvimelse! Hvorfor kunde De dog ikke være bleven liggende saaledes en lille Smule længere, Isabella? De kan ikke selv tænke Dem, hvor henrivende forførende De faae ud! Og paa denne Maade vilde De ogsaa bedre have naaet Deres Hensigt at faae mig til at ryste af Angst og Skræk for, at De skulde ligge her og døe imellem Hænderne paa mig; thi det var jo dog Meningen?“

„Inpertente Menneſte!“ mumlede Isabella med en ubeskrivelig af Bredde dirrende Stemme, idet hun sendte ham et Blik, der syntes at rumme det dødeligste Had.

Hun gik hurtigt tilbage til sin Hest for atter at stige op, men da hun ikke kunde gjøre det uden

Hjælp, var hun tvungen til at modtage Edmunds, hvor nødtigt hun gjorde det, saameget mere som hun lagde Mærke til, med hvilket triumferende Blif han saae paa hende.

„Denne Wei,“ sagde han, efter at han selv hurtig var kommen i Sadeln, „neppe 30 Skridt herfra have vi en banet Wei.“

Saa Minutter efter vare de atter paa den aabne Mark og saae da i nogen Afstand de to Herrer, som nu sprængte hen til dem og ivrig spurgte om, hvorledes det var gaaet. Edmund svarede:

„Alt er gaaet meget godt; oppe i Bustadset sagtnede den naadige Frues Hest af sig selv sit Løb og har derved bevirket, at jeg maa give Afkald paa at paastaae, at jeg har tæmmet den og paa fremtidig at kunne optræde som hendes Redningsmand. Jeg er meget ulykkelig derover, og vilde saa overordentlig gjerne have fortjent hendes Taksigelser! Derimod har Fru von Eppstein havt den Fornøielse at gjøre Bekjendtskab med Pladsen „Bed de fire Bøge,“ hvor som bekjendt de, der kjæmpe om en eller anden deilig Dames Gunst, pleie at søge hen for at knække Halsen paa hinanden.“

Begge Herrerne udtalte sig nu vidt og bredt om det Forefaldne og om de Farer, som havde været forbundet dermed. Isabella svarede mut kun med Enstavelsesord; hun sad paa sin Hest, som om hun var meget træet, og af og til gav hun den et heftigt

Slag med Pisten, naar det endnu ikke ganske rolige Dyr tillod sig en eller anden hurtig Bevægelse.

„Naadige Frue, De skulde dog ride en Hest, der var en lille Smule mindre vild,“ sagde den Ene af Herrerne.

„Ja, De har Ret, Reinhold, Fruen skulde i det Hele taget holde sig fra Alt, hvad der er vildt,“ bemærkede Edmund.

Isabella tav, men begyndte lidt efter paa en utvungen Samtale om et eller andet ligegyldigt Emne. Men det var øiensynligt, at hun maatte tvinge sig dertil, og det var med et Befrielsens Suk, at hun standsede foran sin Bopæl og tog Afsked med Herrerne med et Nik og et flygtigt Smil.

„De maa føle Dem meget fast i Sadelen hos Fru von Eppstein,“ sagde Oberstlieutenant Reinhold, da de tre Herrer nu rede sammen ned ad Beien, „ellers vilde De kunne være sikker paa hendes evige Unaade, Brusjack.“

„De opførte Dem virkelig meget chevaleresk imod hende,“ yttrede den anden af Ledfagerne, „omtrent som en Lærer, der vil bibringe sin Elev noget Mod.“

„Seg synes næsten, at min smukke Cousine har altfor meget Mod,“ svarede Edmund med et Smil.

IV.

Da han Dagen efter gif hen til Rudloffs, var han dog noget mere beklemmt end Dagen efter den

ominøse Musikasten. Men Isabella modtog ham helt anderledes, end han havde ventet; hun var ikke vred og overordentlig fortørnet, eller fast besluttet paa at paalægge ham frygtelige Ydmygelsler og Prøvelser, inden hun tilgav ham; han fandt hende rolig og alvorlig, ihvorvel hendes Venlighed var noget afmaalt; hun forstod at lægge ligesom en stiltiende, nedladende Tilgivelse, blandet med en høitidelig Overlegenhed i sit Væsen. Forresten forekom det ham, at hun saae noget lidende ud; hun var endnu i Morgentoilette i en lys Kjole og hvilede udmattet i en magelig Lænestol, og medens hun talte, bladede hun i en Bog. Edmund iagttog hendes Træk med den hos en Forelsket let vakte Befymring, og han saae, at der under hendes Dine havde tegnet sig en let blaalig Skygge. I en Tone, der klang af Befymring, og halvt hvissende, sagde han endelig:

„Cousine Isabella, De har vel ingen Skade havt af vort Ridt igaar? Jeg vilde være utrøstelig, hvis De kunde rette denne Bebreidelse mod mig.“

„Kjære Edmund,“ svarede hun bebreidende, „det vilde være mere taktfuldt af Dem, om De slet ikke talte om dette Ridt. Det Bedste, De kan gjøre er at tie aldeles stille derom. Fra min Side kunde De have været aldeles sikker paa fuldstændig Taushed; jeg veed meget godt, hvilken Skyld jeg har deri. Jeg har i Spøg sagt til Dem, at en virkelig Mand ikke taaler, at man koketterer med ham. Da jeg

yttrede dette, var det en ufkyldig, spøgende Bemærkning, henvendt, som jeg troede dengang, til en Mand med Takt, god Opdragelse og Vresfølelse. Men De har deri set en Opfordring til en raa Misbrug af Deres fysiske Kraft, og — dog lad os hellere tale om noget Andet."

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Hoffkrædermester L. Johansen.

Skrædermester H. C. Buch.

Murmester C. Licht

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Olte og halvsemfndstypvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen den 20de Marts 1886.

— x —

Udgibet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 30. ds. Eftermiddag Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. N. indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 15. Marts 1886.

D. F. Olsen, Th. Swanekjær, A. C. Reimann.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schücking.

(Fortsat.)

„Siden De retter saa stærke Bebreidelser imod mig, Isabella, maa De dog tillade, at vi for det Første blive ved dette Thema. Naar De troer, at jeg har opfattet det, som De dengang udtalte, noget plumpt, saa vil jeg ikke trættes med Dem derom, men jeg vil kun tillade mig at sige Dem, at jeg, saaledes som Forholdet er, ikke ser nogen bedre Maade for mig at gribe Sagen an paa, og De maa derfor være forberedt paa, at jeg ved Tid og Leilighed har i Sinde“

„Naa, i Sandhed, Deres Driftighed gaaer ud over alle Grændser; men jeg skulde næsten antage, at der findes Midler mod Deres — Taktløshed, Hr. von Brusjak!“

„Og hvilke? En Mand uden Opdragelse og Vesspølelse er istand til Alt! Hvad vil De gjøre, stakkels lille Isabella, der staaer aldeles uden Beskytter? Og hvad vil De endelig have, at jeg skal

gjøre for at vise Dem, at jeg er en Mand, til hvem en Kvinde kan støtte sig, hos hvem hun kan finde den faste, stærke Villie, og hvis bestemte Karakter hun maa agte og bøie sig for. Og alvorlig talt, Isabella, hvad andet er det, der hidtil har faaet Dem til at afflaae enhver Anmodning om Deres Haand, end det, at ingen af disse Mænd har været istand til at indgyde Dem Agtelse og Respekt? og hvorledes skal jeg bære mig ad for at indgyde Dem denne? Ved min aandelige Betydning i Samfundet vil jeg ikke naae det, thi jeg er desværre hverken aandrig, lærd eller blot vittig; som Soldat vil det heller ikke lykkes mig, thi vi leve jo i den dybeste Fred. Jeg har altsaa kun tilbage at sætte min Energi og min Villiekraft ind paa den Krig, som vi to føre med hinanden."

Det klang næsten som en høitidelig Tilgivelse, da Fru von Eppstein med et venligt Smil svarede:

"De er et Barn, Edmund. Derfor vil jeg lade Dem blive i den for Dem smigrende Tro, at jeg fører Krig med Dem."

"I ethvert Tilfælde fører jeg Krig med Dem om Deres Haand."

"Men jeg fører ikke Krig med en Mand, hvis Waaben er — Uartigheder."

"Uartigheder? — Saa lidt er det altsaa lykkedes mig at imponere Dem, at De i Alt, hvad jeg har gjort, kun har set barnagtige Uartigheder?"

Kuvel, saa er der ikke andet tilovers for mig end at udtænke noget rigtig Storartet, for at vise Dem“

„Nei for Guds Skyld dog! Jeg betaffer mig for det Storartede. Deres Hensynsløshed har hidtil faamænd været storartet nok. Ved De, at Frondheim allerede i Aftes talte til mig om vort vilde Ridt, og man taler om det ude i Byen?“

„Det afficerer mig aldeles ikke!“

„Tænker De da aldeles ikke paa mit Rygte?“

„Deres Rygte vilde ikke lide ved, at det blev sagt om Dem, at De imellem Deres mange Tilbedere endelig havde givet En Ret til at tøile Dem.“

„Det er dog for frækt, Fætter Edmund,“ sagde hun, idet hun trak Læberne sammen i Brede.

„Maaske, men det er sandt!“

„Lad os holde op med denne Samtale.“

„Kuvel, lad os det, hvis De ikke er saa uforsonlig bred paa mig, at De vil nægte at modtage en Bufet af mig til Hofballet imorgen?“

„For at De kan see, hvor stor Pris jeg sætter paa at komme bort fra dette Thema, vil jeg finde mig i at modtage Deres Bufet imorgen.“

Edmund bøiede sig takkende og begyndte virkelig at tale om ligegyldige Ting, og han lagde Mærke til, at Isabella saae paa ham, som om hendes Tanker vare langt borte fra Samtalen, og hendes Dine

hvilede ligesom prøvende paa ham; hun svarede ogsaa adspredt og kun med Enstavelsesord.

Da han endelig var gaaet, saae hun efter ham med dette halvt fraværende Blik.

„Naar dog Kvindehjertet blot forstod sig selv,“ sagde hun med et dybt Suk efter en lang Pause. „Er denne Mand virkelig farlig for min Ro? Er han paa Veie til at blive uundværlig for mig? Hvoraf kommer det, at jeg egentlig ikke føler nogen dyb Brede over hans ungdommelige Overmod? Skulde jeg allerede føle Kjærlighed til ham? Hvorfor er jeg ikke forfærdelig vred paa ham, hvorfor hader jeg ham ikke, fordi jeg nu to Gange har maattet bøie mig for ham? Tvertimod, der var virkelig noget deri, som tiltalte mig; og jeg har heller aldrig skjult for mig selv, at han er en meget smuk Mand og at hans Stemme har en ganske særegen Belklang for mig. Men er da Alt dette Tegn paa en spirende Kjærlighed hos mig?“

Isabella støttede Hagen paa Haanden; og saaledes sad hun længe grublende, men efterhaanden for= mørkedes hendes Die, og hun rynkede Panden let.

Endelig rystede hun paa Hovedet og fortsatte hvistfende sin Enetale:

„Han vilde saa tage sin Afsted og gaae af med Capitainsrang for at begrave sig sammen med mig nede paa mit Gods. Og saa kunde jeg jo som „Fru Capitainen“ have Opsynet med Meieriet og

paasee, at Frugten blev ordentlig tørret. Han selv er jo saa fattig som en Kirkerotte, og vi vilde komme til at leve udelukkende af, hvad mit Guds kunde indbringe. En Reise om Sommeren, en Maaned eller to om Vinteren i Hovedstaden — det vilde være de Nydelser, som vi i Begyndelsen kunde tillade os. Men senere? Hvem veed, hvad der maaske kunde holde os tilbage! Og saa for Tid og Ewig-
 hed at være tvungen til at leve paa Landet! Vorherre bevare mig for en saadan Skjæbne, naar min Fremtid kunde blive en hel, hel anden i de høieste Selskabskredsje i Hovedstaden, naar jeg gjorde en eller anden Excellensje i Statstjenesten, i Hæren eller i Diplomatiets lykkelig med min Haand! Det er paa høie Tid, at han kommer mig ud af Syne, det er nødvendigt, at han kommer bort, langt bort herfra; paa anden Maade gaaer det ikke. Maaske vil jeg selv blive meget bevæget ved hans Afreise og maaske endog saa skjænke ham en Afstedstaare, men hvad skal jeg ellers gjøre? Er jeg aldeles sikker paa mig selv, hvis han bliver her? Findes der i det Hele taget noget Menneſke, der er istand til at indeſtaaee for sig selv i alle Tilfælde? Han maa forſættes, han maa bort herfra, og det jo før jo hellere. Og dog bereder jeg mig selv derved en haard Skjæbne! Hvorfor er han ikke ogsaa saadan noget som Millionær, eller idetmindſte Oberſt?"

Efter denne Enetale gav Isabella sig til at

spekulere paa et eller andet Middel til at faae Edmund fjernet; det havde maaske dog sine Vanffeligheder. Det maatte være Noget, som gjorde saa stærkt Indtryk paa Hertugen, at han affedigede ham fra Adjutanttjenesten hos sig og sendte ham tilbage til hans Regiment; det gjaldt derfor om at indvifle ham i en eller anden lille Intrige, og Isabella mente, at hun til et saadant Forehavende havde Forbindelser nok i de høieste Hofkredsse. Men hun havde i Diebliffet end ikke det ringeste Begreb om, hvorledes hun skulde sætte det i Værk eller var istand til at lægge nogen Plan. Den næste Dags Aften, da hun var ifærd med at klæde sig paa til Hofballet, bragte hendes Kammerjomfru hende en pragtfuld Buxet, nemlig den, som Edmund havde betinget sig at maatte fende hende.

Da hun modtog den og førte den op til sit Ansigt, for at nyde dens Duft, saae hun, at der var gjemt i den en fin lille rosenrød Billet, som hun tog ud. Den indeholdt nogle med Edmunds Haand sirligt skrevne Vers. Isabella læste disse Linier, disse Paafuglesjer, hvormed Edmund pyntede sig, og hun anede, at han havde faaet Frondheim til at sætte dem i Rim, eftersom han ikke selv var i Besiddelse af denne Evne. Hun saae i nogen Tid adspredt paa denne lille rødmende Billet, indtil et veltilfreds Smil spillede om hendes Mund, og

derefter lagde hun atter Billetten ind imellem Blomsterne.

En Time senere bevægede hun sig rolig og tilfreds i denne oprømte og glimrende Skare, der var omstraalet af Bølger af Lys, og som Hofballet havde kaldt jammen. Hendes Ballfort var hurtigt fyldt — hendes Brakenburg havde opnaaet den bedste Plads derpaa, nemlig Cotillonens; og da Edmund udbad sig en Dands, svarede hun, at han kom for sent, og at det jo forresten ogsaa var en tilstrækkelig stor Ære for ham, at hun bar hans Bufet.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 27de Marts 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 30. ds. Eftermiddag Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 15. Marts 1886.

D. F. Olsen, Th. Svanekeer, A. C. Reimann.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schiicking.

(Fortsat.)

„Nubel, saa vil jeg nøies med at see Dem dandse med Andre,“ svarede han. „Men mærk Dem vel, at hvis jeg seer, at De kofetter altfor dristigt med en af Deres Dandsere, saa træder jeg til og hævder, at De havde lovet mig denne Dands, og jeg fører Dem fra hans over i min Arm, og hvis han bliver vred derover, indbyder jeg ham til en lille Spadsjeretur ud til „de fire Bøge“. Altsaa, smukke Cousine, hvis De sætter Pris paa, at der ikke for Deres Skyld iaften indtræffer en eller anden Skandale, som vilde vække en ubehagelig Overtæffelse, saa tag Dem iagt.“

„Vær De blot rolig, Fætter Edmund, jeg skal nok tage mig iagt,“ svarede hun, idet et eiendommeligt Smil spillede om hendes Læber.

Efter nogle Dandse nærmede Isabella sig i en lille Pause til Fru von Schroberg, der sad i den anden Ende af Salen paa en Sofa, der stod langs

med Bæggen og lod sig curtisere af nogle Herrer. Fru von Schroberg, der levede skilt fra sin Mand, var i Alder med Isabella og overordentlig smuk men ikke i Besiddelse af saamegen Mand og Dannelselse som hun; hun bekjendte sig derimod til den samme Livsfilosofi som Isabella og var Gjenstand for Hyldest fra de samme Tilbedere, og man skulde derfor have troet, at der ganske naturligt var opstaaet Skinsyge mellem disse to Kvinder. Men dette var i al Fald kun i meget ringe Grad Tilfældet, idet Fyrsten, der var Enkemand, var Fru von Schrobergs erklærede Tilbeder, og hun blev derved et noli mere tangere for hele denne Skare af beundrende og hylvende Mænd — hun stod hævet over al Concurrence.

Fru von Schroberg svarede med stor Elskværdighed paa Isabellas venlige Tiltale, og begge Damerne underholdt sig længe meget livligt med hinanden. Endelig skulde den nye Dands begynde, og Fru von Schrobergs Danser indfandt sig for at hente hende. Hun reiste sig, lagde sin Buket paa Sofaen og valsede ud. Ogsaa Hr. von Reinbold, der skulde dandse med Isabella, meldte sig.

„Seg er forfærdelig tørstig,“ sagde Isabella til ham, „hvis De ikke vil see mig døe her for Deres Dine, saa maa De skaffe mig Et eller Andet til at lædste min Tørst paa, helst Øl.“

„O! — naadige Frue“ spurgte Reinbold forbausset.

„Ja, det er det Gæst, som virkelig kan slukke min Tørst; se om De kan skaffe mig det, det maa dog vel være til at faae.“

Hr. von Reinbold ilte afsted for at opfylde hendes Ønske; han haabede, at han vilde kunne faae dette nede i Stueetagen, hvor der var indrettet et Rygebærelse. Da han var borte, og Isabella havde forvissset sig om, at hun ikke blev iagttaget, — Hertugen stod rigtignok i Nærheden, men han saae paa de Dandsende — tog hun Fru von Schrobergs Bufet, indslugede dens fine Duft og pillede ligesom adspredt ved dens Blomster. Derefter lagde hun den tilbage paa dens Plads og saae omkring sig med et hurtigt, speidende Blik.

Isabellas Dandsjer kom nu tilbage med den attraaede brune Drif, og hun tvang sig til at tage en ordentlig Slurk af den og modtog derefter Reinholds Arm.

Smidlertid gif Dandsen og Kloffen var bleven 12; man skulde souperere. Edmund førte Isabella ind i Spisestuen og blev glædelig overrasket ved at finde hende saa elskværdig og kjærlig mod sig, som hun ikke havde været i lang Tid; det var som om Ballet havde givet hendes Livsaander ny Spændighed og Styrke.

„De har forresten endnu ikke sagt mig et Ord

til Tak for min Bufet," sagde Edmund endelig, idet han fyldte hendes Glas med stummende Champagne. „Synes De ikke om den?"

„Troer De, at jeg i saa Tilfælde vilde bære den?"

„Og mine stakkels Bers?"

„Bers? Var der Bers i den? Jeg har ingen Bers faaet!"

„Har De da ikke fundet dem?"

„Nei, virkelig ikke!"

„Saa har De ikke betragtet den saa nøie, som jeg havde haabet. Tillader De?"

Isabella tog Bufetten, der laae ved Siden af hende og rakte den til Edmund. Han undersøgte den, men — Bersene vare borte.

„Det er meget kjedeligt," sagde han ærgerlig. Saa har min Oppasser naturligvis gaaet og tabt dem. Og jeg bad ham dog saa udtrykkelig om at bære den forsigtig."

„Naa, vær nu ikke for streng imod ham, saadant noget kan jo hænde."

Naa ja, det kunde det jo ogsaa; og det kunde jo nu ikke redresseres alligevel. Da det var Frøndheim, der paa hans Anmodning havde lavet Bersene, led hans Forfatterforsængelighed jo ikke noget ved, at de vare gaaede tabt. Og Edmund saae tilmed, at Isabella ogsaa uden dette lod sin Naades rige Solstraaler skinne fuldt og klart paa ham. Hun

passiarede saa morsomt, saa fortroligt, saa udelukkende med ham og kun med ham; hun var saa oprømt og elskværdig imod ham, mens hun hvistede ham smaa Spydigheder om de Tilstedeværende i Øret. Edmund følte sig beruset af Lykke. Det var en bedaarende Følelse for ham, at denne skjønne Kvinde her for for Alles Dine viste ham en saa aabenbar Gunst, saa meget mere som han sagde til sig selv, at han havde erobret sig denne Gunst paa en genial og næsten heltemodig Maade, og han vovede derfor at tilhviſte hende de ømmeste Ord.

„De drikker vist for meget, Edmund,“ sagde hun endelig, „og jeg tør virkelig ikke mere høre paa Dem. Vær saa god at række mig min Handske, Taflet bliver nu hævet.“

Efter Souperen dandsedes der Cotillon, og Isabella inclinerede flere Gange for Edmund og deforerede ham med sit Orden.

Og noget senere gav saa Hertugen Tegn til Opbrud.

Da Edmund forlod Slottet og kom ud i den mørke Nat, var det ligesom om en mørk og alvorssfuld Stemning fik Magt over ham.

„Gud! staa mig bi,“ sagde han med et let Suk, „jeg frygter næsten for, at Solen neppe gaaer ned imorgen uden at see mig som — lykkelig Brudgom.“

V.

Dagen efter havde Edmund Tjeneste paa Slottet. Kl. 11 modtog Hertugen i en stor Sal i Stueetagen de forstjellige militære Meddelelser og Rapporter, hvorefter han gav Ordre, meddelte sine Befalinger og bekjendtgjorde Avancementerne, hvilket den tjenstgjørende Adjutant samtidig skrev ned.

Edmund kunde rose sig af at være i Besiddelse af Hertugens Naade endog i meget høi Grad, og dog var denne en streng Herre, som især var opfyldt af en stærk Følelse af sin Høihed og Magt. I dag viste han derimod ligeoverfor Edmund et strengt og alvorligt Ansigt, der ikke opflaredes af noget naadigt Smil, og han affærdigede de Sager, der laae for, i al Korthed. Der var øiensynligt et Uveir i Anmarsch, og dette virkede endogsaa paa de omkringstaaende Officerer, saa at de uvilkaarligt rettede sig mere stramt og militærisk end ellers; og da Hertugen reiste sig, traf man Veiret lidt friere ligesom af Glæde over, at Lynet ikke som Tegn paa allerhøieste Brede var flaaet ned.

Da Hertugen efter et kort „God Morgen, mine Herrer!“ var isærd med at gaae, vendte han sig til Edmund og sagde;

„Følg mig, Brusjak!“

Edmund adlød og fulgte efter Hertugen ud af Salen, medens de andre Officerer saae efter ham med en sympathetisk Nysgjerrighed.

„Hvad mon Brussak kan have forsyndet sig med?“ spurgte man. „Vor naadige Herre var usædvanlig kort for Hovedet idag.“

Da Hertugen var kommen ind i sit Kabinet, tog han en lille rosenrød Billet fra sit Skrivebord og rakte den til Edmund.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 14.

Lørdagen den 3die April 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundfætning.

Af Lewin Schiøking.

(Fortfat.)

„Seg skulde næsten tro,“ yttrede Hertugen, „at De er istand til at sige mig, hvem der er den talentfulde Forfatter til denne vidunderlige Poesi?“

Edmund bleguede let. Hvordan i al Verden kom denne Billet til at ligge paa Hertugens Skrivebord? Han svarede imidlertid med militærisk Klarhed og Bestemthed:

„Hr. Assessor von Frondheim er Forfatter til den, Deres Høihed!“

„Frondheim? Virkelig? Og maaste De veed ligesaa god Bested om, hvorledes dette Menneske tør vove en saadan Uforsømmethed?“

„Uforsømmethed, Deres Høihed?“ raabte Edmund, idet han blegnede endnu mere, og øiensynligt blev mere og mere overrasket.

„Savel, den Uforsømmethed at tilstille Fru von Schroberg disse Vers!“

„Deres Høihed, derom veed jeg sandelig aldeles Intet. Kun saameget veed jeg, at de vare bestemte til Fru von Eppstein.“

„Fru von Eppstein? Hvorfra veed De det? Har Frøndheim i saa Henseende betroet sig til Dem? Fru von Schroberg har imidlertid fundet denne Billet i den Rosenbuket, som hun har faaet foræret til Ballet af mig.“

„Det er virkelig meget mærkværdigt, Deres Høihed, jeg kan forsikre . . .“

„Stop, der falder mig noget ind,“ afbrød Hertugen ham, „igaar Aftes, medens Fru von Schroberg dandsede Française med Grev Haldon, saae jeg hendes Rosenbuket i Eppsteins Hænder, da jeg tilfældig saae derhen. Eppstein havde siddet ved Siden af Fru von Schroberg og sad kort efter og pillede ved hendes Buket; og saa har hun naturligvis lagt Billetten deri! Ja, saaledes maa det være gaaet til. Og Frøndheim er altsaa Forfatter til disse Vers? Hans Haandskrift ligner virkelig i paa-faldende Grad Deres. Jeg troede virkelig, at det var Dem. Men forklar mig dog, hvad Alt dette skal betyde: jeg er overbevist om, at det er Fru von

Eppstein, der har spillet dette Bud; den stille, alvorlige Frondheim vilde ikke være istand til en saadan Uforstammethed. Troer De ikke det samme? Jeg er fuldstændig overbevist derom. Er Frondheim en af Fru von Eppsteins Tilbedere? Hun skal jo have en Del af dem. Hun er en meget koket Kvinde, denne Eppstein! Men hvordan og hvorfor falder hun dog paa en saadan Frækhed?"

Hans Høihed pleiede ikke at vælge sine Udtryk med Smag, naar han var vred.

Edmund stod et Dieblif i alvorlig Estertanke. Han kunde nu have meddelt Hs. Høihed, der hidtil ikke havde ladet ham komme til orde, at Frondheim havde skrevet Versene for ham, og at han ganske rigtig derefter havde skrevet dem af og havde sendt Isabella dem som sine egne. Men Hertugen stillede intet videre Spørgsmaal, og han følte sig i dette Dieblif iøvrigt heller ikke oplagt til at tilstaae, at han var en af denne lille intrigante Frues Tilbedere. Idet et smerteligt og lidt foragteligt Træk krusede hans Læber, nøiedes han derfor med at sige:

„Jeg kan kun finde een Forklaring paa det Hele. Fru von Eppstein maa have valgt denne Udvei for at faae fjernet fra sin Nærhed en Tilbeder, som hun har givet Forhaabninger, hun ikke vil opfylde. Derved at hun anbragte disse for hende bestemte Vers i Fru von Schrobergs Buset, har hun villet bevirke, at den Ulykkelige, der havde skrevet

dem, skulde paadrage sig Deres Høiheds største Unaade, — han kunde jo uden videre blive forsat til en fjerntliggende Garnison.“

„Troer De, troer De virkelig? Ja det forekommer mig ogsaa, som om De maa have Ret, dette er sikkert den eneste rigtige Forklaring. Det glæder mig imidlertid, at jeg nu kan berolige Fru von Schroberg; da hun iaftes beklagede sig til mig over det Forefaldne, var hun oprørt og forbausset over den Frækhed, man havde vovet at tillade sig overfor hende.“

„Det er vel denne Klage til Deres Høihed, som Fru von Eppstein saa snildelig har forudset . . .“

„Denne listige Slange, denne Eppstein! Men,“ fortjatte Hertugen, „jeg skal vise hende, at Sagen ikke skal faae det Udfald, som hun havde ventet. Har hun givet Frondheim Haab, skal hun ogsaa opfylde det. Hun skal ægte ham, eller ogsaa vover hun ikke oftere at komme mig for Die. Hun har ved sit fordømte Kofetteri allerede berøvet mig en af mine bedste Officerer, Lieutenant von Sternberg, der maatte reise bort herfra paa Grund af ullykkelig Kjærlighed til hende. Dette maa have en Ende og det strax. Vil De, Brussak, være saa venlig at sende Hofmarschallen til mig, han er jo hendes Fader og burde for lang Tid siden have bragt hende til Fornuft. Hvis han ikke inden tre Dage melder mig

sin Datters Forlovelse med Frondheim, jager jeg ham ud af min Tjeneste, den gamle Mathue!"

Edmund buffede dybt og gif. I Forbærelset gav han Kammertjeneren Ordre til at sende Bud efter Hr. von Rudloff.

Det havde tidligere været hans Hensigt, naar han forlod Slottet at begive sig lige til Fru von Eppstein. Nu derimod gif han lige hjem, optændt af den mest rasende Vrede, og Bevidstheden om, at han havde hævnnet sig bittert paa hende, at han havde bragt hende i en ubehagelig Stilling, som hun nu selv maatte see at rede sig ud af, saa godt hun kunde, formaaede kun i ringe Grad at mildne denne Vrede. Det var dog saa grændsesløst perfidit, som hun havde behandlet ham. Han gif hjem for at lukke sig inde paa sit Bærelse og der overgive sig til de mest menneskefjendtlige Betragtninger over disse troløse Kvinder.

I Mørkningen modtog han en Billet fra Fru von Eppstein. Den lød:

„Seg beder Dem indtrængende om at komme til mig endnu iaften.

Isabella.“

Foragtelig sønderrev han den og kastede den i Papirkurven.

„Tjeneren venter udenfor, skal han have Svar?“ spurgte hans Oppasser.

„Nei — eller sig blot, at jeg er forhindret i at komme.“

Et Kvarter senere bruste et svært Silkeslæb op ad hans Trappe. En let Banken paa Døren og samtidig stod Fru von Eppstein paa Dørtærskelen, bleg, stolt og rank med sit Blik hæftet lige paa ham — hvor dog denne Kvinde var skøn, som hun stod der med Alvor og Stolthed i Blikket.

„Hvad skal det betyde, Edmund?“ sagde hun. „Hvad skal det sige, at De ligeoverfor mig spiller den vrede Achilles, der luffer sig inde i sit Telt? Jeg forlanger en Forklaring af Dem, og jeg vil ogsaa have den. Jeg veed, at De var længe inde hos Hertugen til en hemmelig Conference. Derefter sendte De paa hans Befaling min Fader til ham, og til ham erklærede Hertugen, at han forlangte, at jeg skulde gifte mig, og hvis jeg ikke inden tre Dage var forlovet med Frondheim, vilde han give min Fader Afsked paa graat Papir og ikke mere see ham ved Hoffet. Vær derfor saa god at sige mig, hvad der er hændet; De er vel paa det Rene med, at De skylder mig en saadan Erklæring, og at De ikke kan slippe for den — og jeg gaaer ikke herfra, før jeg har faaet den.“

Dg med disse Ord satte Isabella sig i Sofaen, fast bestemt paa ikke at forlade dette Sted, før hun havde opnaaet, hvad hun vilde.

„Da De har indladt Dem paa et saa paafaldende

Skridt som at indfinde Dem her hos mig, kan jeg ganske vist ikke undslaae mig for at give Dem den ønskede Forklaring," svarede Edmund. „Den er forresten snart givet. Hertugen har set, at De har stukket mine Vers ind i Fru von Schrobergs Buset. Som klog Regent har han imidlertid ikke gjort det, som De havde ventet. Han har ikke, saasnart hun viste ham Versene, med Sikkerhed gjenkjendt min Haandstrift — saadan en stor Herre lægger ikke i saa overordentlig høi Grad Mærke til sine Adjutanter's Haandstrift, som De har troet — og dernæst har han ikke saadan uden Videre ladet mig forsette til den anden Ende af Verden. Og det var jo dog det, De havde gjort Regning paa!"

„Ja, ganske rigtig, det var det," tilstod Isabella med stor Aabenhjertighed og en beundringsværdig Ro. „Det var virkelig det, jeg havde til Hensigt, og som jeg ønskede. De bestormede mig for meget, Edmund, De bragte mit Hjerte i en Tilstand, saa at det neppe kunde kjende sig selv igjen. Jeg elskede Dem, men var ikke sikker paa, at denne Tilbøielighed var saa dyb og alvorlig, at jeg burde give efter for den. Derfor ønskede jeg Dem fjernet i nogen Tid, for at jeg i Ro kunde komme til Klarhed over mig selv. Var det da en Forbrydelse?"

Edmund blev ved denne Udtalelse bragt noget ud af Concepterne og saae lidt overrasket paa hende.

„Og dertil valgte De et saa perfidt Middel?"

„Jeg kunde ikke finde noget Andet. — Og hvad skete der saa videre?“

„Hertugen tog altsaa, inden han handlede, mig i Forhør, da det dog nok forekom ham, at det havde Lighed med min Haandskrift. Han vilde vide, hvem der var Forfatter til disse Vers, og jeg svarede ham, som Sandheden var: Frondheim, thi det er virkelig ham, der har lavet dem paa min Anmodning, jeg selv er kun en daarlig Versemager. Hertugen talte derefter om den Skade, De forvolder imellem Mændene her i Garnisonen og svor paa, at dette skulde have en Ende, og udtalte sig saa til Deres Fader saaledes, som De jo veed.“

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Skrædermester Vilh. Kroll.
 Tomfru Nielsine Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 10de April 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundfætning.

Af Lewin Schücking.

(Fortsat.)

„Men hvorfor skal jeg ægte Frondheim, hvorfor netop ham?“

„De skal høre op med at være den farlige Sirene, Isabella, derom dreier det sig. De skal ikke mere have Lov til at gjøre Selskabslivet saa usikkert for vore unge Herrer. Det er det Hele.“

„De er affkyelig,“ udraabte Isabella, „aldeles utilladelig affkyelig. Det er Dem alene, der har foraarjaget Alt dette. Og troer De saa virkelig, at jeg vil rette mig efter Hertugens Willie og tage denne Frondheim? Ja, til Kammerjomfru, men ikke til Mand!“

Huff paa, at Deres Fader er afhængig af Hertugen. Uden hans Stilling ved Hoffet“

„Han er ikke blot fattig, men han er ogsaa uden egentlig indre Værd, uden Selvbevidsthed, naar han ikke lever her, Alt det veed jeg; og jeg indser ogsaa godt, at jeg maa bøie mig. Jeg har haft en heftig Scene med Fader og tilsidst erklæret, at jeg vil bøie mig. Jeg vil altsaa gifte mig, dog ikke med Frondheim, men med Dem, Edmund.“

„Med mig?! Isabella! Efter Alt, hvad her er foregaaet?“

„Ja netop. De har vist mig, hvad De vilde og opnaaet Alt, hvad De vilde. Mit sidste Forsøg paa at befri mig, har De givet en saadan Bending, at jeg nu er fuldstændig fangen. Jeg bøier mig for Dem — det, som De kalder Kofetteri, er nu forbi, og den aabne, ærlige Tilbøielighed begynder.“

Edmund forstod ikke, hvad der foregik med ham; det løb rundt for ham. Denne Kvinde forekom ham saa stor, saa genial, saa ædel med al hendes Aabenhjertighed. Og saa var hun saa mærkværdig skøn i dette Dieblif, en alvorlig, betvingende Skjønhed. Han sagde derfor ikke saa lidt mere spagfærdig end hidtil:

„De har jo selv for et Dieblif siden sagt mig, at De ikke var klar over Dem selv, at De ikke forstod Deres eget Hjerte?“

„Ja, men nu veed jeg det, nu da det affhyelige

Forlangende at skulle ægte en anden Mand end Dem stilles til mig."

Edmund sænkede i dybe Tanker hovedrystende sit Blik mod Gulvet.

"Skal jeg knæle for Dem?" sagde Isabella, idet hun med en stolt Bevægelse rettede Hovedet iveiret.

"Nei," svarede Edmund, „men forlang heller ikke, at jeg skal gjøre det for Dem."

"Nei, det vilde ogsaa kun daarligt passe for Dem, og det er netop dette, jeg elsker hos Dem, at det vilde passe saa daarligt for Dem at knæle. De er Seirherre, og Seirherren knæler ikke."

"Seirherren," svarede han med et Smil, „og dog den Beseirede! Nuvel — her er min Haand. Saa maa Deres Fader, for at stille Hertugen tilfreds, melde ham vor Forlovelse. Han vil iøvrigt vel nok undre sig noget derover, den gode Herre. Men jeg stiller een Betingelse, Isabella. Vi ville foreløbig stilles, for, som De siger, at blive klare over vore Hjerter. De trænger dertil, hvad De jo selv har indrømmet, og efter hvad der er foresaldet, hvilket sikkerlig Rhygtet nok vil bringe rundt, er det det Bedste, at De tilbringer den nærmeste Tid ude paa Landet. En lille Mistanke om, at De offerer Dem for Deres Fader, maa De ikke tage mig ilde op. Kort sagt, jeg mener, at det er rigtigst,

at De opholder Dem paa Deres Gods i et halvt Aars Tid, og saalænge see vi ikke hinanden."

Isabella tav til denne Betingelse.

„Vi ville naturligvis skrive til hinanden,“ skyndte han sig at tilføie, „men ikke see hinanden.“

Hun nikkede samtykkende med Hovedet.

„De er Herren,“ sagde hun i en overlegen lidt spottende Tone, „og kom saa, ledsag mig nu hjem til mine Forældre og forestil mig som Deres Brud. Min stakkels Fader er saa bekymret og nedslaaet over alt dette, lad os give ham hans gode Humør tilbage.“

Paa Hjemveien til Isabellas Bopæl berørte hun kun let Edmunds Arm. Følte hun sig ydmyget ved det Skridt, hun havde maattet gjøre eller var hun fortørnet paa Edmund over, at han han ikke var ellevild af Glæde? eller over at han havde kunnet foreslaae denne Adskillelse, som jo rigtignok var uundgaaelig for Folks Skyld og for at stoppe al denne Sladder i Selskabet?

VI.

Edmund blev af Isabellas Forældre med stor Glæde modtaget som Svigersøn. Da Hr. von Rudloff meldte Hertugen Forlovelsen, lykønskede denne ham lidt spydigt til den udmærkede Skuespiller, han havde valgt til Svigersøn, men lod ligeoverfor Edmund ikke et Ord falde om Sagen; han viste

hun ved en kølig Tilbageholdenhed mod ham, af han ikke ganske tilgav, at han dog, naar Mit kom til Mit, var bleven mystificeret af sin Adjutant, og han gjorde dette paa en saadan Maade, at Edmund fandt det rettest ikke at spørge om Grunden til denne Kulde.

Isabella opfyldte meget hurtigt den Betingelse, Edmund havde stillet. Hun tog ud paa sit Gods; af Frygt for Ensomheden derude havde hun bedet om, at Faustine maatte ledsage hende, og hendes Forældre vare villigt gaaede ind paa et saa naturligt Ønske, thi Isabellas Gods laae i en Egn, hvor hun i høi Grad vilde komme til at savne Omgang og Selvfabelighed.

Efterat Isabella var reist, lod hun Edmund vente temmelig længe paa Brev fra sig. Endelig efter otte Dages Forløb modtog han et, der var temmelig udførligt; hun beskrev deri paa en humoristisk Maade sit nuværende Opholdssted, dets affides Beliggenhed, dets mangelfulde Udstyrelse og Uhyggen i det i saa lang Tid ubeboede Hus. „Dg til dette Sted har min dyrebare Edmund i sin grændsesløse Stolthed forvist mig til Straf for, at jeg har tilstaaet ham, at jeg ikke var rigtig klar over mit Hjertes Tilstand og at jeg har behovet en Selvprøvelse, inden jeg udtalte det afgjørende Ord. Denne Mangel paa blind, intet betænkende, intet Hensyn tagende Videnskab, der ikke strax vilde kaste sig for hans

Fødder, har fornærmet ham, og derfor har han straffende udtalt som Kong Philip:

. Derfor

Giver jeg dig en Tid af sex Maaneder,
 For at Du langt fra Madrid kan tænke over
 Sagen." —

Edmund svarede hende, at hun tog fejl heri, og at han kun havde forlangt denne Adskillelse, for at hun skulde blive fuldstændig sikker paa sit Hjerte, og dette ikke vilde have været hende mulig i hele denne Strøm af Selfabelighed og ydre Interesser, og at det var det Bedste, at en Brud traadte ind i den nye Livsgjerning, i den nye Kreds af alvorlige Forpligtelser, der ventede hende som Hustru, fra en alvorligere og bestemt Tilbageholdenhed.

Isabella berørte ikke oftere dette Thema. Hun fortalte Edmund, hvorledes hun tilbragte Dagen, hvorledes hun med Ivrighed varetog Bestyrelsen af sit Gods, fortalte om sine musikalske Studier og om sin Lektüre. Edmund glædede sig over, at der igjennem Brevet gik en vis Alvor; „hvor denne landlige Ensomhed indvirker godt paa hende,“ sagde han til sig selv, „nu, da hun ikke mere adspredes Dag ud og Dag ind af alle disse Mennesker og Fornøielser, begynder hendes egentlige indre Værd at træde frem paa den elskværdigste Maade.“

Han sendte hende Musikalier og Bøger, og det var øiensynligt, at hun læste Bøgerne med

stor og intensiv Interesse, hvilket fremgik af de Domme, hun fældede om dem; saa sendte han flere, og der udviklede sig herover en mere og mere livlig Korrespondance, som snart fra at omhandle Bøgerne gik over til alle mulige Livsspørgsmaal, og Edmund opdagede herved med en dyb og inderlig Glæde med hvilken varm Følelse og med hvilken ideel Opfattelse Isabella omfattede Alt, hvor barnligt, ja ofte endog naivt, hendes Hjerte udtalte sig hvor henrivende kvindelig hendes Sjæl viste sig at være, — Verden havde dog taget langt, langt mindre af Psykestøvet fra hendes Binger, end han havde troet. „Man lærer dog først et Menneske ret at kjende, naar man i længere Tid har korresponderet med ham,“ sagde til sig selv, „og hvor taabeligt er det ikke af vore Damer, at de i Selstabslivet kun ville glimre ved ydre Mandrighed, kun ville bedaare ved deres tiltrækkende Væsen og troe, at det er nødvendigt, at de skjule deres indre Værd for Alles Blikke. Naa, paa den anden Side maa man ogsaa indrømme, at de Fleste af os ikke ere saa meget værd, at en Dame af Aand og Begavelse skulde føle sig fristet dertil.“

Edmund gik med hele sin Sjæl op i denne Correspondance; han dyrkede den ligefrem med Videnskabelighed og skrev næsten hele Bøger til sin Forlovede, hvilket medførte, at han mere og mere trak sig tilbage fra sit hidtidige Ungkarleliv. Isabella

svarede ham regelmæssig ligesaa udførligt med en ligesaa fuldstændig Hengivelse i denne aandelige Nydelse, og viste ham derved Dag for Dag mere tydelig, hvilken ædel og varmtførende Sjæl hun egentlig var i Besiddelse af, hvilken overlegen og begavet Natur hun var, saa at han ofte forekom sig selv saa lille og uværdig ligeoverfor denne Kvinde der nu viste sig at eie en saa rørende Snderlighed og en saa sværmerisk Opfattelse af Meget.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Træ & Fineerhandler P. A. Feddersen.

Barbeer W. A. Jørgensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemsbindstypende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 17de April 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schiøtz.

(Fortsat.)

Dg derved hændte det da, at han blev greben af en brændende Længsel efter hende, han maatte see hende igjen, maatte atter omfavne den, i hvem han havde fundet sin Sjæls virkelige Brud hvorfor skulde egentlig denne Adskillelse vare længere, nu var den jo fuldstændig overflødig! Da han saa skrev til Isabella, at han vilde tage otte Dages Permission og ile til hende, svarede hun indtrængende:

»Oh que non, mon preux chevalier! De har idømt mig en Straf af sex Maaneder, og nu fastholder jeg denne Straf som min Ret. Der er kun

gaaet tre Maaneder — og De har derfor at vente tre Maaneder til, inden jeg atter vil see Dem. Ne vous en déplaise! Hvis dette nu er en Straf for Dem, saa er det en Dpreisning for mig, som jeg ikke vil give Afkald paa. Understaae Dem blot ikke at komme! Hører De, jeg vil ikke have det!”

Edmund følte virkelig dette Afslag som en Straf. Og nu, da hun afviste ham, blev hans Attraa efter at see hende til Lidenskab. Han tog derfor alligevel Pørmisfion og reiste.

Der var en halv Dags Reife ud til Godset. Det laae i en meget venlig Egn, i en Dal, som den hvide med grønne Vinduesjalouffier forfynede Hovedbygning beherskede vidt og bredt, da faavel felve Dalen som de omgivende Høider vare bedæffede med grønne Enge og Kornmarker. Og felve Bygningen laae omgivet af en fkyggefuld, temmelig udffrakt Park.

Edmund havde ladet fin Vogn blive paa den fidsfte Station og tilbagelagde den fidsfte Times Bei tilfods. Det var Midsommer; han vandrede først langs med hølgende Kornmarker, derpaa gif han over en Eng, der førte ned til Floden, der flød igjennem Dalen og efter at være gaaet over en høi, hvælvet Stenbro, befandt han fig i Parken og ilede nu med hurtige Skridt ad de grusbeftrøede Gange, for saa meget defto hurtigere

at naae det lykkelige Dieblif, da hans overraskede Brud fastede sig til hans Bryst.

Snart opdagede han ogsaa Isabellas Hus paa den anden Side af en stor, rund Plaine; han saae nu, at det var bygget i langt beskednere Forhold, end det havde forekommet ham længere borte fra; ikke desto mindre tog det sig venligt og smukt ud mod den Baggrund af prægtige gamle Træer, som omgav det. Tilhøre tæt op til Bygningen var der et Drivhus, tilvenstre en Terrasse med en Pavillon, der var helt overvoget med vild Vin. Under dette grønne Bladhang opdagede Edmund en kvindelig Skikkelse siddende bøiet over et Svarbeide og saa fordybet i Tanker, at hun ikke lagde Mærke til hans Komme og først saae forbausset op, da han var kommen tæt hen til hende.

Hun udstødte et lille Skrig af Forbauselse og sprang op: det var ikke Isabella, som Edmund havde troet at gjenkjennde, det var Faustine. Hun stod som fastnaglet til Jorden, da hun saae Edmund komme op ad Trinene til Pavillonen; idet hun aandede dybt og tungt, som hun var ifærd med at miste Bevidstheden, støttede hun sig med Anstrengelse til Ryggen af den Rørlænestol, hvori hun havde siddet.

„Faustine!“ raabte Edmund, idet han strakte Haanden ud imod hende og nu paa sin Side fuldstændig overrasket stirrende hende ind i Øinene og

betragtede hendes Ansigt, der rødmede lige op til Haarrødderne og viste et aldeles ubeskriveligt Udtryk af Forvirring. — „Faustine,“ raabte han, „ved Gud, jeg havde nær ikke kjendt Dem igjen. Er det Dem, er det virkelig Dem? Hvilket Mirakel har dog ikke disse tre Maaneders frisk Landluft fremkaldt paa Dem! De er jo voxet op endog saa over Soldaterhøide, blomstret op som en Centifolie og stjøn som en Gudinde, — men slige Erklæringer tør man vel ikke engang komme med ligeover for en saa fuldendt voksen Dame, som De nu er? I Sandhed, jeg kan ikke komme mig af Forbauselse over denne Forvandling“

„Forekom jeg Dem da virkelig tidligere i saa høi Grad et Barn?“ svarede hun stammende, idet hun rødmede endnu dybere.

„Ikke just Barn — dertil var vor lille Faustine dog for alvorlig og saae paa meget med et altfor sikkert Blik — men Backfisch — De bliver jo ikke vred for Udtrykket, vel? Ja, saaledes var det. Og nu! Det er i Virkeligheden som et fuldstændigt Mirakel. Men hvor er Isabella?“

„Isabella er desværre ikke hjemme; hvor det vil smerte hende, at hun netop i dette Dieblis ikke er hjemme“

„Naa, men hvor er hun? Kan man da gjøre Udflugter herfra?“

„Hun er i Besøg hos Fru von Gothaler paa

et Gods, der ligger en Miilsvei herfra; Godset var tidligere ubeboet, men den Familie, der eier det, har nu boet der i fire Uger."

"Og denne Familie bestaaer af?"

"Af Frøken Lucinde, en ældre Dame og hendes Broder Hr. von Gothaler."

"Er han ugift?"

"Ja, han er ugift, skjøndt han ikke er ung mere."

"Og Isabella omgaaes meget med dem?"

"Vi ses af og til. Isabella var meget glad over atter at kunne foretage sine Rideture, som hun havde maattet opgive, da hun ikke havde Noget til at ledsage sig."

"Men hvorfor har jeg Intet faaet at vide om, at hun nu havde fundet en saa velkommen Omgangskreds, hvorfor har hun ikke skrevet et Ord om dette?"

"Maaske," svarede Faustine med et eiendommeligt forlegent Smil, "har hun frygtet for, at De af Skinsyge vilde forbyde hende denne Fornøielse, da De jo nu engang er en forstræffelig streng Herre."

"Denne Fornøielse i Selskab med en ældre Herre? Naa ja, hvorfor ikke! Nei, jeg vil overhovedet ikke forbyde Isabella nogetsomhelst mere. Jeg har faaet den mest ubetingede Tiltro til Isabella nu, efterat jeg igjennem hendes Breve har lært at kjende hendes dybe Gemyt og hendes Sjæls Renhed og Adel. Deres Søster er en Engel, Faustine,

tidligere anede vi to det ikke; jeg var ganske vist fortryllet af hende, men det var dog mere hendes ydre Skjønhed, som havde fanget mig, i Dvrigt var jeg saa ofte utilfreds med hende, ja undertiden helt ulykkelig. Men nu har jeg erfaret, at hun har et Englehjerte, at hun er i Besiddelse af en helt igjennem ædel Sjæl; hvis De havde læst hendes Breve, vilde De ogsaa erkjende dette, Faustine, og faae hende dobbelt kjær."

Medens Edmund talte havde Faustine søgt at undgaae hans Blik, og blev nu pludselig meget bleg. Hun vendte sig hurtig om for at gaae, idet hun sagde:

"Men min Gud, jeg glemmer jo fuldstændig at sørge for Dem, Fætter Edmund; De maa jo være baade træt og sulten og tørstig, og saa skal jeg sende et Bud til Gothalers, for at Isabella strax kan komme hjem, og imidlertid kan jeg sørge for, at der bliver gjort et Bærelse istand til Dem."

"Ja, jeg vil finde mig i at faae stillet min Sult og Tørst, men ikke i at De sender Bud efter Isabella. Saa vilde jeg jo helt gaae glip af Overraskelsen; nei, det maa De ikke; lad os ganske rolig vente, indtil vi see hende komme derude paa Sletten; for hun kommer da vel hjem inden Mattens Frembrud, ikke sandt?"

Faustine ilede ned ad Trinene fra Berandaen. Edmund faae efter hende med et beundrende Blik.

„Det er dog forbausende, hvor den Pige har forandret sig,“ sagde han til sig selv; „hvis jeg ikke var Sjabellas Tilkommende, vilde jeg indrømme, at hun egentlig er smukkere end hendes ældre Søster; det er en mørk, gribende, jeg kunde næsten sige melankolsk Skjønhed! Og det var denne samme Faustine, der var saa kjæf, saa spottende, saa overklog! Det er egentlig ganske mærkværdigt!“

Da hun efter en længere Pause kom tilbage og lod bringe Forfriskninger til Edmund, som lod dem vederfares fuld Retfærdighed, havde hun overvundet sin tidligere Forlegenhed og bad ham fortælle om Staden, om Forældrene, om Bekjendtene og om Edmunds egne smaae Oplevelser. Da han spurgte hende ud om, hvorledes De kom ud af det her, hvorledes de tilbragte deres Dag, svarede hun ligesom undvigende. Hun sagde, at hun var den travle Martha, og at hun istedetfor med Bøger og Musik som tidligere inde i Byen nu bestjæftigede sig med Meieriet, med Ostetillavningen og med Pasning af Grøntsagerne i Haven.

„Og det er dette Liv, der har haft denne vidunderlige Virkning paa Dem?“

„Det veed jeg ikke, men jeg veed, at jeg kunde blive her til evig Tid.“

„Og De længes ikke tilbage til Byen?“

„Nei, nei, ikke et eneste Dieblif.“

„Det er meget beroligende for mig, da det

dog er mig, der er det flemme Menneſke, der har foranlediget, at Szabella maatte reiſe herud paa Landet, og derved ogsaa bevirket, at De kom herud, Fauſtine. Alſaa er De ikke vred paa mig derfor?"

„Nei tvertimod, jeg er Dem taknemmelig, meget taknemmelig derfor.“

(Fortsættes.)

Foreſlaaede nye Medlemmer:

Snedkersvend L. Raſmuſſen.

Detailhandler P. W. T. Lohmann.

Somfru C. C. Wael, Datter af afd. Kjøbmand
A. C. Wael.

Selſtabetſ Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ſte Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selſtabetſ Kaſſererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Olte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 17.

Tordagen den 24de April 1886.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schüding.

(Fortsat.)

„Nei tvertimod, jeg er Dem taknemmelig, meget taknemmelig derfor.“

„Saameget desto bedre; og nu vil jeg med dobbelt Andagt spise af denne Ost, siden jeg veed at den er tilberedt under Deres Tilsyn.“

Da Edmund senere af en høi mager Dame, der stede let, blev ført til det for ham bestemte Bærelse, begyndte denne, der øiensynlig med Hensigt gav sig noget at bestille med at ordne forskjellige Ting i Bærelset samtidig med, at hun temmelig nøie betragtede sin Frues tilkommende Mand, at tale om Veir og Vind og tilspøiede derpaa:

„Den naadige Frue vil nok snart være her, Gartnerdrengen pleier ikke at bruge mere end halvanden Time frem og tilbage, naar den naadige Frue sender ham med Bud til Holtbach, det er en rigtig flink Dreng.“

„Er Gartnerdrengen virkelig sendt derhen, jeg havde dog bedet om, at der ikke maatte blive sendt Bud efter Fru von Eppstein.“

„Ikke blive sendt Bud? Frøken Faustine sendte saamænd øieblikkelig Drengen afsted, og det var virkelig ogsaa nødvendigt, eftersom det ellers let kunde være hændet, at den naadige Fru først var kommen hjem i Overmorgen eller maaste senere.“

„Ei, ei, saa hun holder altsaa af at blive længe paa Holtbach?“

„Ja, ofte flere Dage. Hun har sluttet et meget varmt Venkskab med Baronesse Lucinde, og Baron Gothaler . . .“

„Ja, jeg veed, Baron Gothaler ledsager begge Damerne paa deres Rideture.“

„Ikke begge Damerne, Baronesse Lucinde rider ikke; naar hun er her, bliver hun hos Frøken Faustine og saa spille de eller læse.“

„Se, se!“ udraabte Edmund, „Familien Gothaler kommer her altsaa ofte? Og Frøken Faustine spiller og læser meget?“

„Ja, naar hun ikke skriver, men det optager rigtignok ogsaa meget af hendes Tid, Hr. Baron!“

„Naar hun ikke skriver! Og ligeoverfor mig lod hun, som om hun kun levede for Rjøkkenhaven og Meieriet!“ tænkte Edmund forundret over disse Meddelelser.

„Og Baron Gothaler rider alene ud med Fru von Eppstein?“

Det var dog en skinsyg Bevægelse, der drev ham til at spørge saaledes.

„Ja, de ride ofte meget lange Ture sammen.“

Edmund stillede sig ved Vinduet for at antyde, at han ikke ønskede at fortsætte denne Samtale; det forekom ham ogsaa, at dette kunde see ud som en uværdig Udfritten af et Tjenestethende; men han kunde ikke skjule for sig selv, at han var bleven lidt mismodig stemt ved, hvad han havde saaet at høre: Denne Fortielse af det nye Bekjendtskab, Afsendelsen af Drengen, som det lod til man havde fundet paa-trængende nødvendig, Faustines Hemmeligholdelse af den paafaldende intime Dmgang med de gothaleriske Sødstende — hvad betød alt dette?

Efter en god Times Forløb hørte han en sig nærmende Vogns Rullen; han gik hen til Vinduet og saa, en lille, let, aaben Vogn, der var forspændt med to smukke Brune, kjøre op for Huset. Paa det høie Rudskesæde sad Vognstyreren, en elegant klædt, kraftig bygget, middelhøi Herre, og ved Siden af ham, men meget dybere end han, Isabella; paa Bagsædet sad en Grom. Da Vognen holdt, kastede

Herren Tøilerne til Tjeneren, sprang ned, hjalp Isabella af Bognen, kysjede hende med et dybt Kys paa Haanden, sprang atter op, og i næste Dieblif rullede Bognen bort i skarp Trav.

Hverken hans Skikkelse eller hans Bevægelser tydede ved Alt dette i ringeste Grad paa, at han var „en ældre Herre“, som Faustine havde sagt.

Isabella ilede ind i Huset, og Edmund gif hende imøde.

Saa snart hun saae ham, udstødte hun et lille Skrig, som om hun var overordentlig henrykt, omfavnede ham og førte ham ind i Dagligstuen, idet hun hængte sig ved hans Arm.

Derpaa begyndte hun at skjænde paa ham, fordi han alligevel var kommen og saaledes havde sat sig op imod hendes Villie, og et Dieblif efter syntes hun at være opfyldt af den mest ublandede Glæde over, at han dog var kommen, og hun pludrede væk og spurgte om alle mulige Nyheder fra Hovedstaden og lo og spøgede; det forekom rigtignok Edmund, at Alt dette snarere tydede paa en indre Usikkerhed og en forceret Livlighed end paa virkelig Glæde over hans Komme, men det kan ogsaa godt være, at denne Opfattelse var Følge af hans Forstemthed. Da han spurgte om deres nye Bekjendte, skildrede hun dem som et Par overordentlig brave, men meget jævnt begavede Mennesker, som man maatte tage tiltakke med her ude paa Landet, hvor man intet

Balg havde. Edmund vilde lære dem begge at kjende imorgen, da Isabella havde indbudt dem til diner.

Edmund svarede ikke herpaa; han vilde hellere have tilbragt de første Par Dage efter Gjenstyret alene med Isabella.

Derimod syntes Isabella ikke at have nogen stærk Længsel efter at være alene med Edmund; hun drog Faustine, der havde været borte nogen Tid, ind i Samtalen, og da denne efterhaanden kom til at dreie sig om de Meddelelser og Tanker, der vare veglede i Brevene, lagde hun sig ligesom træt tilbage i Lænestolen og overlod til Faustine at fortsætte Samtalen; og denne, der i Begyndelsen talte med en eiendommelig forlegen Tilbageholdenhed og næsten, som om hendes tidligere Slagfærdighed var bleven ombyttet med en stor Forlegenhed, talte sig nu efterhaanden mere og mere varm, og det forekom Edmund, der blev fængslet af Samtalen med hende, at der i den unge Piges dybe, fugtigglindsende Dine laae et vidunderligt Trylleri.

Kort før Middag den følgende Dag ankom de to Sødfærdige Gothaler; og efter Præsentionen overøste Baronen Edmund med Complimenter. Det lod sig ikke nægte, at han var elskværdig og meget forekommende; og hvad hans Alder angik, da var den vel hen ved fyrrethve Aar. Og Isabellas Erklæring om, at han kun var jævnt tarvelig begavet, stemte ikke rigtig med, at han af Livs-

stilling var Diplomats; han havde taget Permission paa et Aar for at have Tilsyn med sine Godser.

Søsteren derimod, Frøken Lucinde, en Dame i Trediverne, syntes at være jævn og ligefrem og følte sig mest hendraget til Faustine, med hvem hun udelukkende beskæftigede sig; med sin aabne og naturlige Godmodighed gjorde hun hurtigt paa Edmund et langt mere vindende Indtryk end Baronnen, der forekom ham altfor høflig, altfor forbindtlig, og i hvis Maade at være paa han efterhaanden syntes at føle en Tilbøielighed til at ville vise sig overlegen og ligesom beskyttende, ja det forekom ham endog tilsidst, at han kunde føle en spottende Tone klinge igjennem hans Ord. Han søgte derfor efterhaanden at fjerne sig fra den talelystne Diplomats Høflighedsformler og gav sig til udelukkende at tale med Frøken Lucinde, medens Faustine gik fra og til for at opfylde sine Pligter som Værtinde — Edmund havde hurtigt opdaget, at Ledelsen af Husvæsenet saagodtsom udelukkende hvilede paa Faustines unge Skuldre. Edmund udtalte ligeoverfor Frøken Lucinde, hvor overrasket han var bleven over den Forandring, der var foregaaet med Faustine, hvor hurtigt og betydeligt hun havde udviklet sig, og Frøken Lucinde havde til Svar herpaa kun en begejstret Lovtale over hende; hun roste hendes Alvor, hendes Flid, hendes Belæsthed og

hendes Hukommelse, der havde sat hende istand til at indpræge sig næsten alle de nyere gode Digtere

„Ja, det ligger i Familien,“yttrede Edmund med et Smil, „ogsaa Fru von Eppstein besidder en fortrinlig Hukommelse.“ Han tænkte paa de mange Citater af forresten ham ubekjendte Forfattere, som han havde fundet i Isabellas Breve.

„Fru von Eppstein?“ svarede Frøken Lucinde tvivlende, „det har hun ikke lagt for Dagen ligeoverfor os; hun holder i det Hele taget ikke af at læse, og jeg har forgjæves bedet hende om at læse f. Ex. Rückerts Digte, der er min Yndlingsbog; men hun mente, at det var dog altfor barnligt at læse Digte.“

Edmund saae forbausset paa hende. Isabella havde dog engang skrevet meget sværmerisk netop om Rückert, og hvor ofte havde hun ikke benyttet Citater af ham!

„Naa ja,“ sagde han til sig selv, „det kan jo være at Faustine havde hjulpet hende lidt med disse Citater.“

Isabella, som imidlertid havde siddet i en meget livlig Conversation med Baronen, kom nu hen til dem. Hun tog sin Forlovedes Arm, og idet hun bøiede sig tæt ind til ham, sagde hun smilende:

„Det er saamænd godt, Edmund, at De er kommen, saa kan De beskytte mig ligeoverfor denne slemme Baron; De kan ikke tro, hvor forfærdeligt

han behandler mig; han frakjender mig al Talent for Musik, fordi jeg ikke vil anerkjende Fidelio som den første Opera i Verden og derimod holder meget mere af Troubadouren han mener, at denne Opfattelse er baade barbarisk og hjerteløs."

Der laae noget uendelig Indsmigrende i den Maade, paa hvilken Isabella som en ængstelig Due søgte Beskyttelse hos Edmund mod den slemme Baron, der behandlede hende saa forfærdeligt.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Corpslæge S. Fr. Nielsen.
 Uhrmager P. S. Bernettzen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

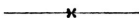
Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen den 1ste Mai 1886.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schiøding.

(Fortsat.)

Men hos Edmund skød der som et Lyn en Tanke frem, der aldeles lod ham overse, at Isabella aldrig før havde været saa om og elskværdig mod ham som i dette Dieblik overfor den fremmede Mand. Han kom til at tænke paa, hvor begejstret Isabella allerede for længere Tid siden havde skrevet til ham om den tydske Musik, som hun havde sat himmelhøit over den italienske og især over den nyeste af Verdi.

„Men Frøken Faustine derimod er jo en Tilhænger af den tydske Musik og kun af den tydske, ikke sandt?“ spurgte han tankesuld kort efter.

„Faustine vil ikke vide Nogetsomhelst af

„Italienerne,“ svarede Frøken Lucinde med et Smil, „hun er aldeles intolerant i dette Punkt.“

Ophidset og foruroliget paa en eiendommelig Maade ved Alt dette traf han sig efterhaanden ud af Samtalen for bedre at kunne iagttage; og ved det kort efter følgende Maaltid var han stille og iagttagende; han overlod Samtalen næsten udelukkende til Baronen og Sjabella, thi Frøken Lucinde syntes overhovedet ikke at være meget meddelsom; og over Faustine hvilede der aabenbart et ganske særegent Tryk — snart var hun adspredt, og snart hvilede hendes Blik spørgende paa Edmund, der saae hende blegne, saa ofte hendes Blik traf hans; og under hele Maaltidet var hun taus. Det var derfor heldigt, at Sjabella og Baronen underholdt sig saa godt og saa høit med hinanden, at de øvrige Bordgjæsters Taushed derved fuldkommen blev skjult, indtil Sjabella henimod Slutningen af Maaltidet atter med sin bedaarende Elskværdighed paakaldte sin Forlovedes Beskyttelse mod den ækle Baron, der ikke vilde høre op med at drille hende og ærgre hende. Dette gjorde imidlertid Edmund hverken livligere eller varmere, og det var i en temmelig tør Tone, at han svarede hende det nødvendigeste. Da man havde reist sig fra Bordet, overlod han med den fuldkomneste Selvfornægtelse det til Baronen at føre Sjabella ud paa Verandaen, hvor Kaffen skulde serveres.

Da han kort efter saae Faustine reise sig for at gaae ind i Huset, stod han ligeledes op, og lod som han havde lyst til at bevæge sig lidt; han traadte hurtig ind i Huset og gik søgende igjennem Bærelserne; han fandt Faustine alene i Kabinettet bag ved Dagligstuen; hun sad paa en lille Hjørnesofa med det ene Knæ trukket op for at hvile Armen derpaa; de smalle hvide Fingre vare stukne ind i det mørke, bølgende Haar, og hun sad dybt hensunken i Tanker. Da hun saae Edmund slaae Portieren tilside og træde ind, foer hun op med et lille Skrig, der baade udtrykte Angst og Smerte.

„Bliv,“ sagde Edmund alvorlig, „jeg har noget at tale med Dem om, Faustine.“

Hon tog hende ved Armen og førte hende hen til hendes Plads og satte sig selv ved Siden af hende.

„Hør nu, Faustine, De søger forgjæves at narre mig! Først ser jeg, at Isabella er fuldstændig den gamle, at hun paa den mest uforskammede Maade lader sig gjøre Kur til af denne Baron, og at hans Kurmageri smigrer hende saaledes, at jeg fuldstændig er bleven Nummer to.“

Faustine saae ligesom bedende, bønfsaldende op til ham — vilde hun bede ham om at tie eller om at tilgive Isabella?

„Forholder det sig saaledes eller ikke?“ fortsatte han.

Hun nikkede taus og saa dybt bedrøvet ned mod Gulvet.

„Nu vel,“ sagde han, „Isabella har selv sagt mig, at en virkelig Mand ikke tillader, at man koketterer med ham, han maa vide at holde hende fast, at tvinge hende til Ærlighed; og De selv har saa eftertryffeligt vist mig den store Sandhed, som disse gyldne Ord skulde indeholde, og jeg har indskrevet dem dybt i mit Hjerte og handlet derefter . . . jeg har erobret Isabella . . .“

„Ja, De har Ret, De har Ret,“ afbrød Faustine ham, idet hun aandede dybt og i en Tone, som Breden fik til at vibrere, „det er godt, at De er kommen for at gjøre Ende paa Alt dette i Tide; De vil vise Isabella, at det er Dem, der er Herren, og De vil vise denne Baron Døren; det er Dem, der er Isabellas Forlovede og snart hendes Mand, og De har fuldstændig Ret til at træde energisk op imod dette.“

„Ja, det har jeg,“ svarede Edmund rolig, „men jeg vil ikke gjøre selv den svageste Brug af denne Ret. Thi for at sige Dem Sandheden, Faustine, saa har jeg nu set, at hendes Grundfætning er falsk, rigtig grundig falsk, og det er Moralen af Historien. Ikke at ville lade sig kokettere med — det vil sige at tvinge en Kvinde til at opfylde de Løfter, som hendes Opførsel har givet — det vil sige med Magt at ville bringe hende til

Troftab. Med [mere eller mindre Anstregelse vil en fast og bestemt Mand vel nok kunne sætte dette igjennem; men det vil dog aldrig lykkes ham at forandre en Kofettes Natur! Hvad bryder jeg mig om den ydre Troftab, naar jeg ikke tillige er i Besiddelse af den indre? Lad os derfor vende hin Grundsætning om og sige: En virkelig Mand giver en Kofette — Løbepas.“

Faustine stirrede paa ham, som om Skrækken havde lamslaet hende.

„Men, min Gud!“ sagde hun, „De tvivler da vel ikke, Edmund, paa Isabellas indre Troftab?“

„Ja, hvorfor ikke? Mener De maaske, fordi der er et saa mægtigt Baand, der binder os til hinanden, nemlig det, der er fremkommen ved, at vi i vore Breve have udvevlet vore Følelser og Tanker? Ja, ganske vist har jeg lagt hele mit Hjerte deri og til Gjengjæed faaet Lov til at skue ind i en ren, ædel, englelig Sjæl, som hele mit inderste Væsen føler sig uløselig og evig bundet til, og som jeg aldrig, aldrig nogensinde mere vil miste, hvis jeg ikke skal blive ulykkelig derved. Men denne Sjæl er ikke Isabellas, men Deres, Faustine, thi Brevene til mig har kun De skrevet, ingen Anden end De; da Isabella er for lad og for følesløs til selv at skrive, har hun ladet Dem skrive Brevene til mig og saa affrevet dem — udeltagende, adspredt og mekanisk; deres Indhold har enten været fuld=

stændig fremmed for hende, eller ogsaa har hun glemte det."

Bed at høre disse Ord havde Faustine luftet Dinene; hun havde lænet sig tilbage mod Ryggen af Divanen og sad der bleg og med Munden lidt aaben. Hun svarede ikke et Ord.

"Det glæder mig i det Mindste, at De ikke forsøger paa at benægte det, Faustine, og saa vil De heller ikke nægte, at to Menneskesjæle, der have udtalt sig saaledes overfor hinanden, som vi have gjort det, der have skuet hinanden saa dybt ind i Hjertet, og som have faaet Blikket aabnet for, i hvor høi Grad de ere beslagtede, og hvor sandt det kan siges om dem: „To Sjæle, een Tanke“, at disse to aldrig mere kunne skilles, men tilhøre hinanden for evig."

Hun svarede ikke, hun rørte sig end ikke.

"Faustine," sagde han efter en Pause, idet han greb hendes Haand, "De svarer mig ikke et Ord? Tal til mig, sig mig, at De i dette føler ligesom jeg! Thi seer De, hvis De nu var grusom og haard og vilde vise mig bort fra Dem, saa maatte jeg jo dog gribe til vor nylig forkastede Grundsetning og sige: De har i Deres Breve koketteret med mig, og en virkelig Mand taaler ikke, at man koketterer med ham! — Dog Spøg tilside! De er, det veed jeg, ingen Kokette, men en dyb, trofast Sjæl, og derfor elsker jeg Dem, Faustine, og nu frier jeg til

Dem ikke som Hersker men som en ydmyg Mand, der venter sin Dom af Deres Læber."

Idet Taarerne styrtede hende ud af Dinene, kastede hun sig pludselig ned over den Haand, der holdt hendes omfluttet; hun trykkede sin Pande mod den og vædede den med sine Taarer.

"O, min Gud," udraabte hun, "tør jeg høre paa disse Ord? Bed et Bedrageri skulde jeg have vundet Dem? Og med hvilket Bedrageri! Naar De vidste, Edmund, hvorledes jeg har været tilmode inden Alt dette, hvorledes min Samvittighed har pint mig, fordi jeg saaledes har holdt Dem for Nar. I Begyndelsen maatte jeg hjælpe Isabella med enkelte Sætninger, hvor hun ikke rigtig vidste, hvorledes hun skulde udtrykke sig, — De skrev altid saa sværmerisk, saa sentimentalt, sagde hun, og hun havde Banskkelighed ved at anslaae den rette Tone i sit Svar — og endelig maatte jeg saa lidt efter lidt ganske alene skrive Brevene, og lidt efter lidt . . ."

"Lidt efter lidt, Faustine? Videre."

"Lidt efter lidt fandt jeg en saadan Beruselse, en saadan indre Glæde ved saaledes at kunne skrive Dem til og modtage Deres Svar paa Alt og tænke over det, som De svarede, og besinde mig paa, hvad jeg skulde skrive igjen, at jeg Dag for Dag mærkede, at De havde gjort mig klogere og mere moden i min Dom; tidligere var mit Hoved saa fuldt af

fantastiske og barnagtige Forestillinger, men De forsvandt ligesaa snart jeg sagde til mig selv, at jeg nu maatte tale som en fornuftig, ung Kone og fik Blik for, at Livet dog er meget alvorligt og farefuldt, naar man paa denne Maade taler om det med en ung Mand og saa — ja saaledes hændte det, at De blev bedraget og skuffet, Edmund. Jeg har sagt tusind Gange til mig selv, at det var en Synd, jeg begif, men jeg kunde ikke lade være dermed, saameget mere som Isabella jo forlangte det af mig, og jeg selv, Edmund, jeg gjorde det kun altfor gjerne, thi Deres Svar paa mine Breve betragtede jeg dog halvt om halvt som rettede til mig.“

(Sluttes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Maler Julius Nielsen.

Snedker D. E. Meyer.

Selskabets Bogholdertontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserertontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Eftterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemfindstyvende Aargang.

N° 19.

Lørdagen den 8de Mai 1886.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En falsk Grundsætning.

Af Lewin Schiøding.

(Sluttet.)

Edmund drog hende ind til sig og kysfede hende bevæget paa Panden, uden at hun gjorde Modstand.

„Alt, hvad jeg skrev, var fuldt ud rettet til Dem, til det Bæsen, der havde skrevet til mig, Faustine. Og hvad er det for et Bedrag, De taler om? Har De ikke i Sandhed følt og tænkt Alt, hvad De har sagt til mig igjennem Deres Breve? Kom ikke ethvert Ord, som De skrev, fra Deres Hjerte? Og er jeg da bedraget med et Hjerte som Deres, Faustine? Staa nu ikke imod, De tilhører mig, mig alene“

„Men min Gud, De tilhører jo Isabella, det kan, det kan jo dog ikke“

„Tilhører Isabella mig? Tilhører hun mig fuldt og aldeles? Nei, Faustine, hun tilhører den Verden, som hun beundrer, og jeg vil ikke unddrage hende dens Hyldest. Naar en Kvinde tiltrækker og fængsler os, saa mene vi, at vi ogsaa kunne vinde hendes Hjerte. Men dette viser sig ofte at være en stor Feiltagelse. Der findes mange Kvinder, hvis Hjerter ikke kunne vindes, kometagtige Naturer, som vi kunne beundre, men maa lade fare, da de nu engang ikke egne sig til at blive den faste og sikkert Ledestjerne for vort Liv.“

„I ethvert Tilfælde,“ sagde Faustine, idet hun trak sin Haand til sig, „maa De først tale med Isabella, maa i Ro og Fred tale ud med hende og høre, hvad hun har at sige til Deres Tanke om at løse Forholdet. Nu i dette Dieblik føler De Skuffelsens Bitterhed altfor stærkt og De er vred paa hende, og i Vrede maa De ikke handle.“

„Jeg har ikke meget at tale med hende om. Hvad jeg har at sige hende, vilde kun være Bebreidelser! Og hvortil skulde det nytte? Og hvad skulde hun kunne sige mig? Intet, som kunde forandre den Kjendsgjerning, at jeg i Dem, Faustine, enten De nu vil bønføre mig eller ikke, ser den Hustru, som Himlen har bestemt for mig. Og hvad Bredden angaaer — i Sandhed jeg føler ingen

Brede. Kun føler jeg en stor Ydmygelse, fordi jeg har havt den Indbildskhed at kunne troe, at jeg kunde forandre Isabellas Karakter, og fordi jeg har været saa utilladelig enfoldig, at jeg har ladet mig narre af hende, at jeg var en saadan Tøsje, at jeg"

Faustine afbrød ham:

„Saaledes skal De ikke tale om Dem selv, Edmund,“ sagde hun. „Seg indser jo nok nu, at De er uheldelig skilt fra Isabella. Og jeg har derfor heller Intet at sige til det, som De nu vil gjøre, og som yderligere vil skille Dem fra hende. Kun maa De ikke forlange af mig, at jeg skal gribe efter Deres Haand i samme Dieblif, som De skiller den fra min Søster — og ikke sandt, Edmund, De nærer jo ogsaa for stor Afgtelse for mig til at ville forlange dette af mig!“

Han saa tans paa hende og nikkede.

„Det er sandt,“ sagde han. „Saa vil jeg da Intet forlange af Dem i dette Dieblif. Kun Et maa jeg sige Dem, Faustine, og det er dette: Seg har for megen Tiltro til Dem til, at jeg skulde frygte, at De senere, naar jeg er fri, skulde straffe mig med Tabet af min Livslykke, fordi jeg i nogen Tid har ladet mig daare af en falsk Grundsaetning!“

Hun svarede ikke, men reiste sig hurtigt med et Suk.

„Lad os gaae tilbage til de Andre,“ sagde hun, „man vil savne os.“

„Sa, lad os gaae tilbage,“ svarede han og tilføiede: „jeg vil imorgen reise tilbage til Byen og derfra skrive et Brev til Isabella, til hvis Besvarelse hun ikke vil behøve Deres Bistand, eftersom det vil kunne gjøres meget kort!“

Dg saaledes gif det ogsaa. Edmund vendte tilbage til Byen og løste sin Forbindelse; Isabella svarede paa hans Brev i meget stolte Udtryk, igjennem hvilke man dog syntes at kunne føle Klagen af en indre, dyb og smertelig Bevægelse. Da dette var sket, anholdt han om Faustines Haand hos Forældrene, der efter nogen Vaklen gavede deres Samtykke, noget overraskede og modstræbende, da Faustine jo dog var saa ung.

Isabella boer endnu paa sit Gods. Da Baron von Gothaler efter Brudet med Edmund mærkvaerdig uof ogsaa fjernede sig, begynder Assessor Frondheim allerede at nære Forhaabninger for den kommende Winter- og Balsaison.

Søster Bathilde.

I.

En besteden Portechaise uden Baaben og uden Forgyldning, der blev baaren af to Tjenere i en simpel graa Klædedragt, prøvede at skaffe sig Plads blandt en Mængde Vogne med Baabenskjolde, kostbart Seletøj og rigt prydede Portechaiser. Dette var ingen let Opgave; det var i Begyndelsen af Februar 1718 og Regnen, der havde strømmet ned lige fra Morgenen, var endog i den sidste Time bleven stærkere. Hagl og Sne blandede sig derimellem og den heftigt jufende Vind fuldstændiggjorde det skrækkeligste Uvejr, man kan tænke sig.

Den omtalte Portechaise naaede Palais Royal, hvor den standsede. En ung Mand steg ud, og søgte fremfor alt at overbevise sig om, at hans Toilette ikke havde lidt noget undervejs; derpaa smilede han til sig selv og gif hen til Dobbelttrappen, der spiralsformig førte op til Paladsets første Etage. Først her saae han sig om.

Den Mængde fornemme Herrer med brede

Ordensbaand og Stjerner paa Brystet, blandt hvilke han befandt sig, gjorde ham temmelig forlegen. Istedetfor at gaa videre, traf han sig tilbage og hilste tilhøjre og venstre; hans smukke sorte Djne med det frygtsumme Blik syntes i dette glimrende og aristokratiske Selskab at søge en Støtte, for at bede om en beskyttende Haand, der kunde ledsage ham paa denne Scene, som han, hvilket man godt kunde see, betraadte første Gang.

Endelig talte en smuk ung Herre paa omtrent fire og tyve Aar, meget elegant og rigt klædt, til ham.

„Det er sikkert Hr. Cadmus,“ sagde han, idet han med sædvanlig Galantitet maalte den Fremmede fra Top til Taa. „Hvad vil De her?“

„Hans kongelige Højhed Regenten har befalet mig at indfinde mig i Paladset, Hr. Hertug Richelieu,“ svarede den unge Mand med en dyb Compliment.

„Ikke ilde, paa Verre, ikke ilde,“ sagde Hertug Richelieu, uden at høre paa Svaret fra hans frygtsumme Nabo, hvis Paaklædning han omhyggeligt mønstrede. „I Sandhed, Du har Smag, Cadmus og jeg forudfiger Dig, at Du, i Særdeleshed naar Du skjuler Navn og Stand, vinder de strengeste Hjerter . . . Men Du løfter ikke Dine Djne saa højt, Du interesserer Dig lidet for De fortryllende Damer, der pryde vor Regents Hof.“

„Undskyld, Hr. Hertug, der lever en ved Hoffet,“ svarede Cadmus med et Suf.

„Hvem?“

„Hr. Hertugen maa kjende dem alle. Den som jeg mener, er meget smuk.“

„Det er de alle.“

„Meget ung.“

„Det er de ogsaa alle.“

„Men stum ere de ikke alle, Hr. Hertug, og den jeg mener, er det.“

„Ikke en er stum, det kan jeg sige Dig. Hvad hedder hun?“

„Bathilde.“

„Bathilde,“ gjentog Hertugen overrasket; „jeg kjender hende ikke. Hun maa have endnu et andet Navn.“

„Det kjender jeg ikke.“

„Hvor har Du talt med hende?“

„Jeg har aldrig talt med hende, Hr. Hertug.“

„Hvor har Du da seet hende?“

„Da jeg for tre Dage siden temmelig tidlig gik over pont neuf, overfjorte en Vogn lige i min Nærhed en lille Pige, der solgte Ubler. Paa Pigens Skrig standsede Vognen og to Damer stege ud, men jeg saae og lagde kun Mærke til en, der var skøn, ung og bleg. Hun trængte sig gjennem Mængden, ilede hen til Barnet, løftede det op, og hendes Dine, hendes hele Væsen vidnede om den højeste Deeltagelse og Bekymring, men kun den ældre Dame talte, erkjendte sig om Pigens Bolig

og befalede sine Folk at løfte hende ind i Bognen. Jeg ilede til og satte den Lille paa Forsædet. Den ældre Dame takkede mig, den yngre bevægede Læberne, som om hun vilde tale, men der kom ikke en Lyd fra hendes Mund. Derpaa rullede Bognen bort."

„Meget vel, men deraf indseer jeg ikke, om Din stumme Skjønne opholder sig ved Hoffet, i Staden eller i Forstaden.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Detailhandler Daniel Sensen-Houlberg.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 20.

Lørdagen den 15de Mai 1886.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Sørensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdagen den 30te Marts 1886 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 32 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Siden sidste Forsamling er af Repræsentanterne

død: Cancelliraad P. C. Bøch.

og udmeldt: Toldkontrollør C. A. Blach.

— Skibsfører H. Seistrup.

— Tobaksfabrikør H. S. Hjorth.

— Fabrikør S. L. Petersen.

2. Lovudvalgets Formand meddelte Beretning om Lovrevisionens Fremme.

3. Følge det fremlagte Regnskab for 1885, der findes trykt i Ugebladet Nr. 9, var der i 1885 udbetalt

i Pensioner til 188 Medlemmer 10,567 Kr. 50 Øre
 i Gratifikationer til 443 Medl. 13,010 — „ —
 i rentefri Laan til 43 Medl. . 20,050 — „ —

Salt ere saaledes 674 Medl. eller $27\frac{3}{4}$ % af Selskabets samtlige Medlemmer blevne understøttede i 1885.

Den almindelige Fonds Formue udgjorde $31\frac{1}{12}85$
 384.794. 75

Laanefondens Formue udgjorde $31\frac{1}{12}85$ 45.902. 13.

Fremgangen i 1885 er henholdsvis 711. 72
 og 1.536. 34.

4. Medlemsantallet var

den 1ste Januar 1885 2468.

i 1885 ere døde 50.

i — „ udmeldte og udslittede 48. 98.

indmeldte nye Medlemmer 61.

Ufgang altsaa . . 37.

Rest den 31te December 1885 . . . 2431.

Deraf Betalende . . . 2250.

Pensionister . . . 170.

Kontingentfri . . . 11.

5. Det paa Repræsentsntforsamlingen den 29 December f. A. bevilgede Beløb 200 Kr. til Forhøielse af ældre Pensioner er af Administrationen fordelt paa 18 Pensionister med en Gjennemsnitsalder af $80\frac{3}{4}$ Aar.

6. Det aarlige Estersyn af Selskabets Activer foretoges den 12te Februar d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentsnter i Forbindelse med Administrationen, ved hvilket Estersyn Intet fandtes at erindre.

B. Til Beslutning.

7. § 1885 var der indkommet:

a. 48 Ansøgninger om Laan

Heraf bevilgedes 41 til Beløb . 19.700 Kr.

b. 589 Ansøgninger om Pension og Gratifikation

Heraf bevilgedes 438 Gratifikation

til samlet Beløb 12.920 Kr.

cfr. nedenfor trykte Fortegnelse

medens følgende 20 Medlemmer tilstodes Pension

hver 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. A.

Nr.	Medl. fra	Alder.
1942.	Bødfermester Danielsen	Enke . 1839. 75.
2180.	Handelsfuldmægtig Sands	— . 1842. 73.
2243.	Bogbinder H. Poulsen 1843. 79.
2546.	Klokker Pstifters Datter 1845. 71.
2557.	Major Rohweders	— — 74.
2729.	Politibetjent Buch 1846. 73.
2741.	Guldsmed Brochs	Enke — 78 $\frac{1}{2}$

Nr.		Medl. af	Ålder.
2885.	Skipper Sporleder	1847.	73.
2963.	Bæver Salomonfen	—	75 ¹ / ₂ .
3075.	Strædermester Rasmusfens Enke	1848.	80.
3268.	Bærtshusholder Hansens	—	1850. 76.
3283.	Brændehandler Nielfens	—	— 76.
3379.	Stomagerfvend Tønnefen . . .	1851.	76.
3629.	Stomagerm. Silde Enke	1852.	77.
3666.	— Christiansen	1853.	75.
3725.	Bagermester Petersens Datter .	—	77.
4089.	Bud Pallefens Enke	1857.	80.
4491.	Hattemagerfvend Schmidts Enke	1861.	79.
5158.	Snedfermester Børgesen	1866.	76.
5345.	Penfionift Borns Enke	1867.	75.

8. Administrationen bemyndigedes til at optage et Laan i Handelsbanken paa 15,000 Kr.

9. Det vedtoges at udflette 3 Medlemmer paa Grund af Kontingentrefiance og at føre et Beløb af 24 Kr. 50 Øre til Afgang fom uerholdelig Kontingent.

10. Endelig foretoges Valg af nye Repræfentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted:

Første Klaffifikation.

Afgaaede:

Kontorchef Plenge.

Valgte:

Kontorchef Plenge.

cand. jur. Protokolfører J. C. Bøch.

Herreekviperingshandler Juhler.

Ingeniør D. Simoni.

Anden Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Dr. phil. Revision. R.	De Samme
Professor Kjerfou. R.	og
Architect F. V. Evede. R.	Læge C. W. Michelsen.

Tredie Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Lieutenant, Bureauchef C. Ritzau.	
Kasjerer Brodersen.	
Krigsassessor Haugaard, DM.	De Samme.
Intendant, Søkrigskommissair	
P. A. Nielsen, R.	

Fjerde Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Boghandler R. Klein.	De Samme
Manufacturhandler C. A. Primon.	og
	Manufacturh. J. Bigler.
	Grosserer A. C. Bendixsen.

Femte Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Brændevinsbrænder Jakobsen.	Brændevinsbr. Jakobsen.
Fabrikant Warburg.	— Th. Petersen.
	Restaurator P. C. Svendsen.
	Tobaksfabr. L. C. Augustinus.

Sjette Klassifikation.

Ufgaaede:

Fabriekier D. N. Thorsen.
 Garvermester C. W. Gerike.
 Hoffstrædermester Fleron.
 Murermester Berlin.

Valgte:

Fabriekier Thorsen.
 Garvermester Gerike.
 Murermester Berlin.
 Uhrmager G. Tietke.

Administrationen for det forenede Understøt-
 telseselskab. Kjøbenhavn April 1886.

O. J. Olsen. Th Svanekejar. A. E. Reimann.

Kierrumgaard.

Fortegnelse

over

Gratualisterne i 1886.

Medlems-Nr.		Kroner
1705.	Kunstdreier Holsts Enke	40.
1714.	Bævermester N. Thorlunds Enke	30.
1717.	Manufakturhandler J. Melbyes Enke	40.
1719.	Kapitain Lunds Enke	30.
1742.	Bogbinder Tops Enke	30.
1790.	Urtekræmmer Boesens Enke	40.
1792.	Ankersmed Halls —	20.
1795.	Glarmester Kleijs's —	30.
1830.	Blikkenslager la Mottes Enke	20.
1844.	Guldsmed Cordosa	40.
1888.	Toldassistent Rohdes Enke	40.
1905.	Urtekræmmer J. C. Jensen's Enke	40.
1916.	Mægler Ottesens —	20.
1917.	Urtekræmmer Offenhausens —	40.
1922.	Toldkontrollør Birch's —	30.
1928.	Murmester Beholdts —	40.
1930.	Sagsførerfuldmægtig Lunds —	40.
1934.	Urtekræmmer Segstrups —	20.

Medlems-Nr.		Kroner
1939.	Kapitain Gibes Enke	20.
1945.	Skomager Fribergs Enke	40.
1955.	Parfymager Minéts Enke	40.
1966.	Torvemester H. Petersens Enke	40.
1971.	Bogbinder J. Timmermann	40.
1974.	Snedkermester Neergaards Enke	40.
1975.	Guldsmedmester C. Nielsen	40.
1978.	Skorstensfeier Schmidts Enke	30.
1981.	Portner Stahls —	40.
1982.	Theaterkontrollør Schjøn —	40.
1986.	Skomager H. Gredstedts —	30.
1987.	Uhrmager Larsens —	30.
1996.	Guldsmedmester Henningsens Enke	40.
2000.	Skædermester Baerens —	40.
2001.	Handskemager Banemann	20.
2133.	Possementmager M. P. Madsen	40.
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.
2146.	Blikkenslager N. Timmermann	40.
2159.	Høker Jøppesens Enke	40.
2198.	Skædermester J. Sieglers Enke	30.
2199.	Skomager H. Bechs —	30.
2222.	Politibetjent H. Groves —	40.
2239.	Slagter C. Petersens —	40.
2257.	Uhrmager P. Hous —	40.
2274.	Bødkermester C. J. Lund	40.
2281.	Politibetjent J. V. Willes Enke	40.
2293.	Malermester C. Meyer's —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2322.	Factor Gehrkes Enke	30.
2328.	Guldsmed Dahlboms Enke	30.
2329.	Destillator C. Nielsens —	40.
2338.	Bud C. Cammer	30.
2346.	Skæderøvend J. Mhus Enke	40.
2351.	Kastjetmager J. Sanders —	30.
2367.	Skædermester J. L. Mariager	40.
2370.	Snedkermester P. Kosoeds Enke	30.
2380.	Tobaksfabrikør H. Schjøtz —	30.
2389.	Toldassistent Munderspachs —	40.
2392.	Skædermester Lohmanns —	20.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2421.	Stolemagermester Feddersen	40.
2475.	Manufakturhandler Jensen Enke	30.
2476.	Skomager J. Petersens —	40.
2481.	Smedemester Mibachs —	20.
2486.	Snedkermester C. Winther	30.
2498.	Jernhandler Clausens Enke	30.
2506.	Meel & Brynhldr. Sørensens Enke	30.
2514.	Tobaksfabrikør Hansens Datter	30.
2524.	Skæder J. Jacobsens —	20.
2544.	Fuldmægtig J. Schrøders Enke	30.
2545.	Klokker Whisters Datter H.	40.
2571.	Snedkermester Kleinschmidts Enke	20.
2582.	Skomagermester J. Klemmert	30.
2592.	Bogtrykkerøvend Hansens Enke	40.
2601.	Dreiermester Klæffels —	20.

Medlems-Nr.		Kroner
2610.	Snedkermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester N. Krügel	40.
2615.	Toldbetjent Bertelsens Datter	40.
2618.	Snedkermester P. Thyes Enke	20.
2624.	Høker Kjellerups —	30.
2625.	Politibetjent N. Saltofts —	40.
2635.	Skomagermester Langstedts —	40.
2654.	Arrestforvarer C. Franksens Enke	40.
2658.	Bødkermester C. Guntel	40.
2698.	Skorstensfeiersvend Poulsens Enke	30.
2702.	Smedemester F. Jensen	20.
2711.	Guldsmedmester Fugelsangs Enke	40.
2715.	Portner H. Teppejens —	40.
2716.	Kjøbmand N. Rosfings —	20.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms —	30.
2724.	Stolemager Kjærs —	30.
2727.	Skibskapitain C. Baggers —	20.
2752.	Skibskapitain Møllers Datter	30.
2758.	Arbejdsmand Christensens Enke	30.
2759.	Skibstømmermand Wismann	20.
2763.	pens. Politibetjent L. Jørgensen	40.
2771.	Bælebucker P. Petersen	20.
2774.	Bødkermester S. Holmer	30.
2777.	Tobaksfabrikør Svendsens Enke	20.
2788.	Malermester Fr. Witts —	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.
2805.	Musiklærer C. Møllers —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2808.	Toldassistent Bjerrings Enke	40.
2812.	Malermester Holms —	40.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	Strædermester S. Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter	40.
2881.	Overgymnastiflærer Reinvalds Enke	40.
2882.	Kvarteermand Enemarks —	30.
2890.	Kammerraad Raarsgaards Datter	40.
2918.	Skomagermester Niechels Enke	40.
2925.	— C. F. Jensen	30.
2933.	Bødkermester Erichsens Enke	30.
2936.	Møbelhandler Kobans —	30.
2945.	Skomagermester Alsbergs Enke	30.
2947.	Strædermester F. Lunds —	30.
2951.	fhv. Grosserer J. Holm	30.
2962.	Hattefabrikant N. Thomsens Enke	40.
2973.	Uhrmager H. Hansen	20.
2989.	Musikflærer C. H. Keil	30.
3003.	Kunstdreier Østerbyes Enke	20.
3034.	Postbud F. Schrams —	40.
3035.	Hoboist J. Waters —	40.
3036.	Bogbinder Lappés —	20.
3045.	Mægler Thanings —	30.
3050.	Snedkermester Høygaards Enke	40.
3053.	pens. Hoboist C. Gronemann	40.
3063.	Snedkermester Høygaards Datter	30.
3071.	Skomagermester C. F. Jacobsen	40.

Medlems-Nr.		Kroner
3088.	Factor Bjerrings Datter	30.
3093.	Kleinsmed C. Brockmeyer	30.
3099.	Kof G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	40.
3105.	Frk. A. Borgen	25.
3107.	Snedkermester C. Ruhn	40.
3114.	Restaurator N. B. Madsen	40.
3133.	Isenkrammer Schoulunds Datter	40.
3140.	Skomager D. H. Behrens Enke	30.
3142.	Forstinspektør Hampes Datter	30.
3153.	Vævermester Krusemarks Enke	40.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter A. C.	30.
3165.	Smedemester Hultmans Enke	40.
3170.	Bryggerkarl Jørgensens —	30.
3180.	Stolemager Ruffs Datter C.	40.
3191.	Skomagervend N. J. Petersen	20.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.
3196.	Oversergent F. C. Gronemann	40.
3211.	Guldsmedmester H. Fischer	40.
3217.	Skomager Jens Lunds Enke	20.
3223.	Restaurator Brenneckes —	20.
3224.	Oversergent Stovrings Datter	40.
3225.	Viinhandler L. Hansens Enke	40.
3248.	Skomagermester J. C. Mørk.	20.
3249.	Forvalter N. Nielsens Enke	40.
3254.	Kammerassessor Ragerups Enke	40.
3264.	Slagtermester J. Hansens —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
3280.	Meel- & Grynhandler J. Olfens Enke	40.
3282.	Rideknekt Seegers	— 30.
3297.	Bægter J. Laurfens	— 30.
3299.	fhv. Landmand Petersens Hustru	30.
3301.	Skomagermester Petersens Enke	30.
3302.	Skædermester Fridels	— 20.
3305.	Dugmager W. Gottfches	— 40.
3306.	Rattuntrykker Würks Datter	40.
3311.	Hørfabrikant J. Brunstovs Enke	40.
3340.	Skomagermester J. Lasfens	— 20.
3342.	Bundtmager A. Rahrs	— 40.
3355.	Kollektor Bergs	— 20.
3358.	Snedfermester Krügers Datter J.	20.
3362.	Parfymager Søegaards	— C. 30.
3373.	Skæderjvend A. Bærenzen	30.
3394.	Skomagerm. Møllerstrøms Datter	30.
3398.	Skomagerjvend J. Ebbesen	20.
3410.	Glarimester Maders Enke	20.
3417.	Manufakturhdl. Rosenstands Enke	30.
3421.	Smedemester D. Larsens	— 20.
3429.	Brændevinsbr. N. Haarløv	20.
3434.	Tømmerjvend D. Jensens Enke	20.
3437.	Theaterkontrollør Lenkewitz Datter	30.
3438.	Havnefoged Røsters Enke	40.
3441.	Kirkebud C. Ottesens	— 20.
3457.	Skomagermester J. T. Hoff	30.
3469.	Bortner J. J. Hansens Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3480.	Fuldmægtig Hjorths Datter C. M.	30.
3490.	Detailhandler P. C. Madsen	20.
3493.	Skrædermester A. Sørensens Enke	30.
3500.	Bødkermester C. F. Borch	40.
3507.	Malermester A. Nyegaard	30.
3549.	Tobaksfabrikør Koesoeds Enke	40.
3552.	Skibsfører P. Nielsens —	40.
3571.	Børstenbinder P. Sørensens Enke	30.
3573.	Maler D. Hesselagers —	30.
3585.	Bud C. Evalds —	40.
3590.	Theaterkontrollør Nielsens —	40.
3597.	Skomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Willumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagersvend C. Steffensen	40.
3612.	Regimentschirurg Scheils Datter S.	40.
3615.	Urtekræmmer N. Birch	20.
3616.	Bærtshusholder S. Jensen's Enke	40.
3633.	Gymnastiklærer P. Grosz —	40.
3638.	Handelsbetjent Dillebens —	20.
3651.	Tømmersvend S. Buch	20.
3652.	Urtekræmmer Schyums Datter C.	30.
3662.	Snedkervend P. D. Lund	30.
3672.	Tømrer S. Ortvad	20.
3673.	Urtekr. Schallemoses Datter G.	20.
3675.	Skrædermester Mæhls — S.	20.
3676.	Manufakturhandler Hasfes Datter	40.

Medlems-Nr.	Kroner
3677. Cansellifecretair Møllers Datter	30.
3681. Skrædermester P. H. Kessel	30.
3696. Barber J. Ahlstrand	30.
3698. Skomagermester J. Goldschmieding	20.
3714. Slagter Steenbergs Enke	40.
3718. Malermester Larsens —	20.
3734. Skomagermester Schmidts Datter J.	30.
3735. Tapetserer N. Lindorffs Enke	20.
3738. Snedkerjvend J. Sørensens —	40.
3742. Institutbestyrerinde M. Drechjel	25.
3745. Værtshusholder P. Benzen	30.
3748. — J. Knudsen	30.
3756. Skomagermester H. P. Larsen.	20.
3766. Opsigtsbetjent N. Nielsens Enke	30.
3776. Blikkenslager Boytlers —	20.
3782. Soldassijt. Creutzburgs Datter W.	40.
3783. Skomagermester N. J. Oland	30.
3789. Damefkræderinde Karen Peterfen	40.
3795. Skrædermester N. Christensen	20.
3816. Kapitain Nissens Datter J. M.	30.
3817. Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3823. Factor Rosenbergs — N.	40.
3832. Oversergent Bergamedys — S.	40.
3834. Skomagermester G. Alitgaard	20.
3835. Snedfermester J. Neje	30.
3843. Modehandlerinde M. Wivel	20.
3850. Incassator N. C. Florz Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3856.	Bærtshusholder J. Meyers Enke	30.
3863.	Tøimager Kølls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter	30.
3868.	Skomagerm. J. J. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Søversborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.
3899.	— Lundqvists —	20.
3900.	Betjent Rostgaards —	40.
3919.	Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923.	Urtekræmmer Bechs Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	30.
3928.	Rebflagermester Hasselpflug	20.
3932.	Kurvemager Sv. Strandbergs Enke	40.
3935.	Overskirurg Galtrups Datter C.	40.
3954.	Høsekræmmer Ssens — M.	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. C.	40.
3973.	Tømmersvend Mads Hansens Enke	40.
3974.	Bærtshusholder L. Pedersens —	30.
3988.	Gjæstgiver Sallings Datter C. S.	40.
3990.	Snedkermester Petersens Datter	40.
3993.	Rjøbmand Bechs — L.	40.
3994.	Kommandør Luxens — W.	40.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.
4005.	Grosserer Hagelbergs —	30.
4008.	Skomagermester C. Holst	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4013.	Justitsraad Sommers Enke	30.
4018.	Toimager F. Bombeck	30.
4020.	Traktør J. Horkas Enke	30.
4024.	Meel & Grynhandler Buchhorns Enke	20.
4027.	Skoleinspektør Appels	— 20.
4059.	Bademester J. Nielsens	— 30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs	— 30.
4088.	Sadelmager Svend Jases	— 30.
4090.	Kunstdreier D. Wanzens	— 30.
4093.	Bogumandskudst Thomsens	— 30.
4096.	Handelsbogholder Teklaffs Datter	20.
4113.	Dreiermester Mollers Enke	20.
4132.	Federalmager Jørgensens	— 30.
4139.	Bærtshusholder Albrechtsens	— 30.
4141.	Skomagermester Pihlgrens Datter	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4161.	Bagermester C. Oldenstedt	20.
4169.	Bagermester D. J. Schmidt	20.
4180.	Snedkersvend J. Hesters Enke	20.
4193.	Bagersvend C. Hansens	— 20.
4212.	Detailhandler N. C. Petersen	30.
4214.	Høker H. Olfens Enke	40.
4228.	Garvermester C. Bjørnbeck	20.
4235.	Bærtshush. N. Hansens Enke	30.
4236.	Modehandlerinde S. Lassen	40.
4237.	Skomager Lundmands Datter H.	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4240.	Graver J. Bisbys Enke	20.
4244.	Guldsmed Engels —	40.
4245.	Høker Allesøes Datter P.	20.
4258.	Bærtshush. J. Rühnmund	20.
4266.	Malersvend J. Nagreen	20.
4269.	Urtekræmmer Grandjeans Datter N.	20.
4272.	Skomagermester L. Røisfær	30.
4281.	— C. H. Nielsen	40.
4282.	Maler J. Lassens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjøffentarl N. Olsens Enke	30.
4294.	Skibskapitain Mobergs —	20.
4300.	Fyrassistent Nielsens —	30.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	40.
4311.	Toldassistent Glasers Enke	40.
4316.	Malermester Islins Enke C. C.	30.
4322.	Skæderm. Swanefjærs Datter S.	30.
4326.	Hoboist Lissbergs Enke J. C.	30.
4350.	Skædermester J. Arenst	20.
4367.	Bogbinder J. Fridstrup	20.
4368.	Malermester C. Fæderholdts Enke	20.
4385.	Skomagerm. S. Jørgensens —	40.
4391.	Musicus Holms —	20.
4394.	Postmester Bøegs —	30.
4403.	Porcellainsh. Christensens Datter	30.
4413.	Skibskapitain Olsens Enke C. C.	30.
4417.	Krigsraad Gerdrums —	40.
4419.	Bærtshusholder Laurizens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4426.	Købflager H. Borresen	20.
4427.	Baadsmænd Andersens Enke	20.
4444.	Formand N. Danielsens —	30.
4445.	Urtekræmmer Hallejens Datter M.	30.
4458.	Gjæstgiver Nielsens Enke	20.
4468.	Husjomfru K. Fr. Jensen	30.
4474.	Vinhandler Keenberg's Datter	20.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.
4496.	Baabenmester Lebrechts Enke E.	30.
4506.	Dyrlæge Andresens Enke	25.
4513.	Bærtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517.	Tømmersvend D. Hansens —	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	20.
4525.	Øyercermester Debusmanns Datter	20.
4533.	Guldsmed Grandjeans Enke	20.
4535.	Strædermester A. Lunds —	20.
4561.	Skibskaptain Beck's —	20.
4564.	Stabsjergent J. Rasmussens Enke	20.
4570.	Bogmand Rasmussens —	30.
4573.	Smedemejster G. Schouboe	30.
4577.	Barbeer Wiedemanns Enke	20.
4582.	Farver Verckes Datter S. M.	30.
4587.	Bud Zahnsens Enke	30.
4589.	Steenhugger Schneiders Datter L.	30.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høfer Storms — A. G.	40.
4607.	Fyrbøder Rasmussen	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4644	Klokker Gørk's Enke M. Th.	30.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. N.	30.
4676.	Depotsergent Clemmensens Enke	40.
4690.	Lieutenant Bachmanns —	40.
4696.	fhv. Damestræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Strædermester Krügers Enke	30.
4722.	Slagtermester Scharti's Datter C.	40.
4723.	Syrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Bærtshusholder Peterjens Enke N.	30.
4746.	Gymnastiklærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravør Krags Datter M. C.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	40.
4772.	Urtekræmmer Ovades Datter M. S.	30.
4788.	Strædermester Wulff	20.
4796.	Postbud Bergs Enke	20.
4804.	Billedskjærer Carstensens Enke	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	40.
4823.	Sergent Namodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Frijs Datter R. M.	30.
4838.	Frugthandler J. Hansen.	30.
4843.	Gjortler Morrins Datter C.	20.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.
4852.	Informator Herk Datter J.	20.
4859.	Bødfermester Andersens Enke C.	20.
4866.	Skomagermester Bonnesens Enke	20.
4870.	Garverpænd C. Sandbergs Enke	20.
4877.	Major Fasting's Datter M. J.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
4880.	Bogholder Mørcks Datter Fr. A.	20.
4910.	Bognmand Peterjens —	20.
4924.	Hattemager Bogels Enke	30.
4927.	Læge Byrtings Datter Th.	30.
4943.	Snedker Therkelsens Enke	20.
4980.	Snedkermester Møllers Enke	30.
4982.	Bagermester P. Jensen	20.
4990.	Malermester Andersens Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5004.	Guldsmed Kabbels Datter	20.
5012.	Meelhandler Hildebrandts Enke	20.
5018.	Bogbinder Haases Datter S.	20.
5058.	Malermester Toussiengs Enke	40.
5074.	Slagter Wahlers Datter	20.
5075.	Kanoneer Sendrups Enke	30.
5082.	Stomagermester P. A. Sørensen	20.
5083.	Stabssergent Oppenhagens Enke	20.
5085.	Architekt Hoffmanns Datter N.	30.
5097.	Lærer Oluffens — M.	40.
5130.	Rgl. Kof Møllers Enke	30.
5142.	Hattemager Ferré's Enke	20.
5149.	Oconom Poulsens Datter	20.
5157.	Agent C. Peterjens Enke	30.
5169.	Kvarttermester C. Erichsen	20.
5181.	Overretsprøfurator Berggreens Enke	20.
5193.	Traadhandlerse M. S. Larsen	30.

Medlems-Nr.		Kroner
5235.	Portner P. Hansens Enke	30.
5256.	Urtefræmmer N. Johansens Enke	20.
5274.	Graver Petersens Datter	25.
5278.	Snedker E. Andersens Enke	40.
5305.	Skibskaptain Ludvigsens Datter A.	20.
5323.	Bud Engelstrups Datter	40.
5341.	Skrædermester Bramers Datter	20.
5346.	Kleinimed Petersens Enke	20.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. E.	20.
5402.	Lærer Nehms Enke	20.
5415.	Porcellainsfabrikant Larsens Enke	30.
5419.	Møbelhandler Christensens Enke	20.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims Enke	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. E.	20.
5476.	Glarimester Hamanns Enke	20.
5487.	Regnstabsfører Andersens Enke	20.
5593.	Pastor Huulegaards Datter E. E.	30.
5602.	Skibsbygger Westenbergs Enke	20.
5604.	Overkontrollør Jensmarks Datter	30.
5645.	fhv. Skibsfører E. Smith	20.
5651.	Garvermester Kings Datter	30.
5693.	Major Aabyes —	20.
5732.	Skrædermester P. Bondejen	20.
5747.	Skrædersvend P. Lassen	20.
5753.	Overpolitibetjent Mørcks Enke	40.
5791.	Oeconom Frøgs Datter A.	20.
5797.	Toldassistent Schmidts Datter	30.

Medlems-Nr.		Kroner
5803.	Kapitainlieutenant Havns Datter	20.
5853.	Arjenalforvalter Havnsborgs Datter	20.
5872.	Lærerinde Julie Møller	30.
5881.	Kammerraad Treschows Datter	30.
5883.	Manufakturhandler Ottesens Enke	20.
5889.	Bildthandler Post's Enke	20.
6030.	Kammerraad Kreg's Enke	20.
6035.	Snedker Bruuns Enke	20.
6039.	Bagermester J. Brammann	30.
6047.	Smedemester Nielsens Datter	20.
6130.	fhv. Institutbestyrerinde K. Jensen	30.
6216.	Fabrikant Møllers Enke	20.
6258.	Forvalter Albrechtsens Datter	20.
6478.	Overpolitibetjent Petersens Enke	20.
6709.	Cancellisecretair Bradts Datter	20.

Søster Bathilde.

(Fortsat.)

„Paa hendes Bogn faae jeg Huset Orleans Vaaben.“

„Ah,“ svarede Hertugen estertænkende og strøg sig om Hagen. „Veed Du bestemt, Cadmus, at hun hedder Bathilde og er stum?“

„Paa Broen, hvor Damerne vare stegne ud, fandt jeg denne Medaillon, paa hvilken Navnet staaer, og dersom hun ikke var stum, vilde hun have talt med den lille Pige eller med mig.“

Richelieu vendte sig om, gik nogle Skridt og faae sig snart omringet af flere unge Mennesker, af hvilke han rækkede den ene efter den anden Haanden.

„Stræffeligt Vejr,“ tilføjede han, idet han kastede et Blik ud af Vinduet, mod hvilket Regnen heftigt slog.

„Det kunde ikke være værre, om en „Regent“

herskede deroppe," bemærkede en spottende Stemme bag den unge Herre.

Man vendte sig forundret om; den, der havde talt, var en ung mager Mand. En vis Haan og bitter Spot laa i hans hele tørre Ansigt, og hvad enten han talte eller ikke talte, syntes bestandig et spidst Epigram at udgaa fra hans Djne, fra hans Læber. Han hed Avouet Voltaire.

I samme Øjeblik, lige da et heftigt Vindstød havde gjort alle tause, aabnedes Døren til Hertugin den af Orleans Gemakker og en Huisfier gav Mængden et Bink til at træde ind, hvilket de tause gjorde efter deres Rang og Værdighed.

Efterat enhver havde hilst, først en stor Dame i Amazondragt, Regentens Moder, derpaa hans Gemalinde og endelig en Gruppe unge og smukke Prindsesser, slog Hertug Richelieu Cadmus paa Skulderen og spurgte, idet han pegede paa Damerne:

„Er hun der?“

„Ja, Hr. Hertug, den smukke unge Pige der i den hvide Atlafeskjole.

„Ah, er det Din stumme Bathilde? Naa, I ville udgjøre et herligt Par sammen, en tilkommende Nonne og en men, jeg vil præsentere Dig for hende. Følg mig; det er pikant.“

Richelieu kom med den unge Mand snart hen til det Sted, hvor den foregivne Stumme befandt sig.

„Mademoiselle, tillad mig at forestille Dem en

fattig ung Mand, der ikke veed hvorledes han skal bære sig ad med at lægge en Medaillon, som De nylig har tabt ved en velgjørende Handling, tilligemed sit Hjerte for Deres Fødder“

Dermed vendte han sig om, fjernede sig og lod Cadmus staa foran den Ubekjendte. Cadmus fremtog frygtfomt en lille blaa emaillet Guldmedaillon, som han havde gjemt paa sit Bryst, og overleverede den skjælvende til den Ubekjendte.

„Seg takker,“ sagde hun efter nogen Tøven, „det er Portraitet af en Veninde.“

„De er altsaa ikke stum,“ bemærkede Cadmus hurtigt og ligesom mod sin Villie.

Den unge Dame saae forundret paa den Fremmede og svarede derpaa, endnu bestandig tøvende:

„Nej, min Herre.“

„Seg troede det og beder ærbødigst om Forladelse.“

Den saakaldte Bathilde svarede sagte:

„Seg har en Skrøbelighed der giver mig Udseende af Stolthed Hovmod. Man mener at Stoltheden forhindrer mig fra at svare men jeg kan ikke jeg stammer, naar jeg taler og stammer mig derover det er Marsagen til min Taushed.“

„Og De har den Godhed at undskyldte Dem,“

svarede den forelskede unge Mand, „skjøndt De synes at staa meget højt over mig.“

„Beed De da ikke, at jeg er Mademoiselle de Chartres?“ spurgte den unge Dame.

„Mademoiselle de Chartres,“ afbrød Cadmus hende blegnende; „Mademoiselle de Chartres! Regentens Datter; Seg Ulykkelige!“

Richelieu betragtede ham langt borte og tilfastede ham et spottende Blik.

I dette Øjeblik kaldte Regenten selv med et Bink den Ubekjendte hen til sig, denne buffede i øjensynlig Forlegenhed, gif bort med Hertugen, som et Øjeblik efter kom tilbage, men alene.

„Jeg har givet mine Befalinger angaaende Operaen i Morgen,“ sagde han, idet han gif hen til sin Familie; „man vil opføre „Cadmus“.

„Vi tage derhen,“ raabte Prindsessen af Orleans glade.

„Og min lille Nonne kommer vel ogsaa med?“ spurgte Hertugen, idet han blidt klappede Mademoiselle de Chartres paa Skulderen.

„Jeg, og hvorfor ikke?“ svarede Prindsessen, som om hun vaagnede af en Drøm.

„Du kunde jo skade Din Salighed, dersom Du gif med os til dette Fordærvelsens Sted,“ sagde Regenten leende.

„So jeg vil gaa med,“ svarede Prindsessen

ſaa alvorlig, at man kunde tro, hun tænkte paa ganſte andre Ting.

II.

Operafalen ſtraalede af Lys og Elegance, iſær var der i Hertugen af Orleans Loge en yndig Gruppe af unge og elegante Damer. Tæppet var allerede oppe, men Mademoiſelle de Chartres lod endnu beſtandig, uden at bekymre ſig om hvad der foregik paa Scenen, ja uden at ſee derhen, ſit Blik ſtrejfe fra Loge til Loge; Utaalmodighed, Haab og Harmen viſte ſig afvejlende i hendes yndige Anſigt. Endelig bøjede hun ſig over til ſin Søſter og ſagde:

„Uglæ, erindrer Du den Herre, ſom Hertugen af Richelieu foreſtillede for mig i Aftes?“

„Ja,“ ſvarede Mademoiſelle de Valois, „og der er han, derſom Du vil ſee ham.“

Til Mademoiſelle de Chartres ſtore Forundring, hvis Djne allerede vendte ſig mod den prægtigſte Loge, pegede Søſterens Viſte paa Scenen.

„Hvor?“ ſagde Mademoiſelle de Chartres, ſom ikke forſtod Søſterens Wink med Viſten.

„Seer Du ikke,“ ſvarede Mademoiſelle de Valois, „der den unge Mand, ſom giver Cadmus, Sangeren Caucherau?“

„Caucherau!“ gjentog Prindsjeſſen, da hun endelig opdagede Sangeren, men ikke vilde tro ſine Djne. Hun ſagde ikke et Ord mere, men da Tæppet

faldt, kunde man see, at hun havde fældet Taarer.

„Hvilken Sorg over et Digt!“ tilraabte hendes Søster hende.

„O, det er ikke Operaen, som afloffer mig Taarer, men den stakkels Caucherau, der skal være evig fordømt,“ svarede Mademoiselle de Chartres.

„Saa omvend ham,“ sagde Mademoiselle de Balois.

Prindsessen tog de let henkastede Ord alvorligt, og den følgende Morgen fik Caucherau følgende lille Brev:

Min Herre!

„Seg maa tale med Dem; det angaaer Deres Sjæls Held; indfind Dem i Aften ved Døren til mit Gemak og følg den Person, som De vil træffe der og som vil føre Dem til mig.

Louise Adelaïde de Chartres.“

Caucherau var ude af sig selv af Glæde og om Aftenen kom han stolt til Paladsets Port. En Dame førte ham ind i Prindsessens Bedesal, hvor hun knælede foran et Sølvcrusifix.

„Da Caucherau traadte ind, rejste hun sig op og sagde:

„Seg ventede Dem.“

Disse velvillige Ord betog den unge Mand aldeles Forstanden; han sank paa Knæ for Prindsessen og talte om Kjærlighed.

Bleg, men med stolt Bærdighed, Haanden

hvilede paa Bedestolen, befalede Mademoiselle de Chartres den unge Mand at staa op.

„Tilgiv min Henrykkelse, Mademoiselle,“ svarede han, „men jeg er saa lykkelig, saa lykkelig.“

„Og hvorfor?“

„For den Befaling, der førte mig til Deres Fødder.“

Disse Ord forklarede Prindsessen meget.

„Seg veed virkelig ikke,“ sagde hun, „hvorledes jeg efter de forunderlige Tanker, der har ført Dem til mig, skal henlede Deres Opmærksomhed paa en alvorligere Gjenstand, en Gjenstand, der er saa alvorlig, at jeg for Deres Sjæls Skyld glemte, hvad jeg skylder mig selv. — Tænk De aldrig paa Døden?“

„O, Mademoiselle, dersom jeg har mishaget Dem, vilde jeg ønske, at mit Dødsøjeblik var kommet.“

„Og De frygter ikke for det med Deres Dødsfynd?“

„Seg forstaaer Dem ikke.“

„Deres Stand“

„O, den er udmærket! Er det ikke lykkedes mig at fremkalde Taarer i Deres Øjne?“

„Medlidende Taarer jeg græd over Deres Stjæbne O hør mig forlad Theatret.“

„Stedet for min Berømmelse?“

„Og Deres Fordærvelse.“

„Hvor jeg hver Aften blev belønnet med Mængdens Bifald for mine Bestræbelser?“

Brindsessen fæstede sine taarefulde Øjne paa Caucherau, der sank ned for hendes Fødder og sagde:
„Bestem De over min Skæbne.“

(Sluttes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:
Høiesteretsfagfører Fr. Zahle.
Urtekræmmer S. C. A. Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Olte og halvfemhundstyvende Aargang.

N° 21.

Lørdagen den 22de Mai 1886.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Søster Bathilde.

(Sluttet.)

„Forlad Theatret.“

„Naar De befaler det, ja.“

„Tag De den fromme Denis til Skriftefader, og dersom han forlanger det, saa træd ind i et Seminarium for at afbøde Deres Synd...“

„Jeg har intet Kald for Kirken. Tilgiv mig; Deres englerene Blik bringer mig igjen til mig selv; jeg beklager kun min Ulykke... at have mishaget Dem. Det har jo ikke saa meget at bethyde, om der findes en Fordømt mere eller mindre.“

„Vilde jeg have ladet Dem kalde til mig, dersom det var mig ligegyldigt?“

„D,“ raabte den unge Mand skjælvende af Glæde; „De tager Deel i min Skæbne? Jeg er Dem ikke ligegyldig?“ Derpaa traadte han et Skridt frem, som om han vilde gribe Brindsesens Haand, men strax efter trak han sig tilbage og sagde: „Nej, jeg gaaer og tager Lykken med mig for en Evighed.“ Og derpaa forsvandt han. Brindsesen blev staaende ubevægelig og lyttede efter den hurtigt bortilende Caucheraus Skridt. Derpaa hævede hun sine skønne Dine mod Himlen og sagde med dyb Følelse:

„Ja, jeg elsker ham, jeg elsker ham!“

Den følgende Dag befandt hun sig i Klosteret Challes, hvorhen hun havde begivet sig for at holde sin Andagt. Hun forlod det ikke igjen. I det Øjeblik, da Klosterets Døre lukkede sig efter hende, modtog Caucherau denne Billet:

„Mademoiselle de Chartres existerer ikke mere, men Søster Bathilde vil, saa længe hun lever, bede for Caucheraus Vel.“

Fordommen.

I et Dameselskab fortalte den unge Advocat Monneret:

„Bed de sidste Assiser fik jeg af Præsidenten det Hverv at forsvare en vis Peter Journal; dette Menneske var anklaget for Tyveri og Snigmord. Da jeg første Gang blev ført ind i hans Fængsel, raabte jeg endnu i Døren til ham:

„Tilstaa ikke, tilstaa ikke noget for mig, dersom Du vil, at jeg skal forsvare Dig, ellers vil Du blive daarligt forsvaret, eller vel endog slet ikke; men i det Tilfælde tænker jeg paa de slemme Følger, som denne min Bægning vilde kunne faa for Dig.“

„Seg kom hen til et ungt Menneske, hvis Djne vare livlige, hvis Smil var særegent og aandrigt og som hans haarde Skæbne ikke syntes at nedtrykke.

„Seg har Anklageacten,“ sagde jeg til ham, idet jeg tog Plads ved Siden af ham; „det er en alvorlig Sag. Den 27de August forrige Aar, om

Aftenen mellem Klokken ni og ti, da det var mørk Nat, var Du paa den Vej, der fører fra Pierrefitte til Saint-Denis; Du har anholdt en Cabriolet, har i Begyndelsen ledet den bort fra Landevejen, derpaa bestadiget Hestene; dernæst har Du dræbt en Jorpagter ved Navn Giraud og hans Kone, der netop vilde begive sig til Saint-Denis; Du har røvet fra dem og derpaa rolig fortsat Din Vej. Hundrede Skridt derfra har man arresteret Dig og fundet hos Dig et Gulduhr og en Pengepung af Læder, hvori var 110 Francs, og begge disse har Du frataget Dine Slagtoffre. Du havde desuden en Kniv i Din Lomme, hvilken Du havde benyttet til Mordet. Var Du alene? Det lader ikke dertil; thi om endog nogle af Fodsporene, der fandtes paa Vejen, hvor Forbrydelsen fandt Sted, passe til Dine Sko, ere dog andre øjensynligt bredere og længere, Din Medskyldige har hidtil unddraget sig Rettens Efterforskninger. — Det er det Anklageacten indeholder, Peter Journal. Hvad har Du at svare dertil?"

„Seg?“ raabte den Anklagede med en trohjertig Mine, som paa samme Tid bedrøvede og henrykte mig. „Seg en Snigmorder! jeg en Tyv! O, store Gud, jeg er ikke istand til at gjøre et Barn Fortræd, jeg har aldrig i mit Liv taget saameget som en Knappenaal!“

„Godt, meget godt!“ raabte jeg; „ganske rigtig

Peter; saaledes ønsker jeg Dig. Men fortæl mig, det beder jeg Dig om, hvad Du har foretaget Dig den 27de August om Aftenen fra Kloffen ni til ti."

"Min gode Herre," sagde han med det aparte Smil, hvorom jeg tidligere har talt; „jeg er født i Beaumont, det er nu fem og tyve Aar siden; jeg har lige fra min Barndom været forældreløs og blev for næsten nitten Aar siden taget i Huset af Fader Richard, en Forpagter i Pierrefitte, hos hvem jeg arbejder. Og det er først to Aar siden at Fader Richard har antaget en Malkepige, der er saa smuk, saa smuk. De kjender vel ikke Lison, min Herre?"

"Udveles ikke, men læg vel Mærke til, en Pige, der er saa smuk, saa smuk, Lison — vi ere endnu langt fra Anflageacten og Snigmordet."

"Det kommer af, at jeg ikke veed af noget Mord, min Herre; De skal strax erfare det. Naa — jeg elskede hende, denne Lison, og vi skulde ægte hinanden. Den 27de var en Løverdag, og jeg fik nogle Penge af Fader Richard. Jeg havde den Idee den Aften at bryde op fra Pierrefitte og gaa til Saint-Denis, for at kjøbe en Foræring til Lison; det stakkels Barn havde ikke engang et Kors à la Jeannette. Kloffen ni, da Arbejdet var endt, tiltraadte jeg min Vandring og begav mig tidlig paa Vejen, uden at tale derom til Noget. Midt paa Vejen stødte min Fod mod noget, der ikke var saa haardt som en Kieselsteen;

jeg strakte Haanden ud derefter, det var den for-
dømte Børs. Jeg stak den i min Lomme, idet jeg
saae mig omkring, om der ikke fandtes andre Ting
paa Wejen; derpaa saa jeg, skjøndt Natten var mørk,
noget, jeg veed ikke hvad det var, der funkede og
straalede — det var Uhret. Jeg tog ogsaa det. —
Jeg havde endnu ikke tilbagelagt ti Skridt, før jeg
blev arresteret. Det lod til, at Tyvene havde havt
Huller i Lommerne.“

„En Undersøgelsesdommer,“ bemærkede Arthur,
„vilde ikke have troet et eneste Ord af alt dette;
han vilde ikke have seet andet deri end en Straten-
røvers fremhylede Enfoldighed, der forstaaer at
drage Nytte af den Omstændighed, at han ikke er
bleven greben i Gjærningen. Men det var ikke min
Rolle. Jeg var henrykt over, at jeg ikke behøvede
at værgе mig mod en Tilstaaelse og at jeg ikke skulde
kæmpe mod min Overbeviisning. Men hvad havde
Du i Sinde at foretage Dig med denne Børs og
dette Uhr, der ikke tilhørte Dig?“ sagde jeg til ham.“

„Jeg havde slet ikke tænkt derover, da man
arresterede mig, min Herre,“ svarede han mig.“

„Der var meget stærke Beviser mod Peter
Journal; den fuldkomne Lighed med hans Fodspor
og Morderens, og at den hos ham fundne Kniv
passede fuldkommen i Slagtoffrenes Saar; Kniven,
det er sandt, bar intet Spor af Blod, men den var
nylig bleven renset og Peter Journal benægtede

heller ikke denne Omstændighed. Forøvrigt indhentede jeg Oplysninger i Pierrefitte; det var rigtigt, at den Anklagede friede til Vison og at han i nitten Mar havde opholdt sig paa Fader Richards Mejeri. Men alt dette forklarede dog ikke hans natlige Rejse til Saint-Denis, der var foretaget under det daarlige Paaskud, at kjøbe en Foræring, som man ikke havde forlangt af ham og som han ikke havde lovet. — Efterat Peter Journal engang havde fortalt mig denne Historie, afveg han ikke det mindste derfra; han henfaldt ikke til en eneste Modsigelse og kom ikke tilbage til en eneste Detail, saa at jeg med en stor Aandsfrihed førte hans Sag for Retten og fremsatte for den kongelige Procurator Grunde, der fremgik af min egen Overbeviisning.“

„De var altsaa overbeviist?“ spurgte en lille blond Dame, som med den største Opmærksomhed hørte paa Advocaten.

„Ja,“ svarede han, „jeg havde gjort mig megen Umage for at blive det, og Peter Journal havde ganske fortræffeligt understøttet mig deri; jeg vandt min Sag, den Anklagede blev frigivet.“

„Frigivet!“ raabte Fru de L...

„Ja, fordi der manglede Beviser; forøvrigt var det, som Peter Journal sagde, muligt, ja endog sandsynligt. Jeg tænkte ikke mere paa denne Sag, og fjorten Dage vare hengaaede, da Peter en Morgen indsendt sig hos mig og blev ført ind i mit Arbejds-

værelse. Han var ikke længer det samme Menneske, som jeg havde seet i Fængslet; han var bedrøvet, bleg, hans Kinder vare hule og hans ellers saa livlige Øjne dybt indsunke i Hovedet.

„Min Herre,“ sagde han til mig, „det er ude med mig; jeg kommer fra Pierrefitte og vil aldrig mere vende tilbage dertil. Lison vil ikke mere see mig, hun elsker en anden og vil gifte sig med ham; Fader Richard jager mig bort, mig, som han har opdraget. Karlene i Byen ville ikke mere arbejde med mig; Jungen tager mig i sin Tjeneste; man vilde betragte sig som vanæret ved blot at række mig Haanden.“

(Sluttes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Handelsbetjent Jens P. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aaent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Øtte og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 22.

Lørdagen den 29de Mai 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fordommen.

(Sluttet.)

„Dg hvad er Grunden til dette?“ spurgte jeg ham. „Du er jo lovlig frikjendt; hvorfor vise Dine Venner sig strengere imod Dig end de Eedsvorne?“

„Han tøvede nogle Øjeblik, derpaa sagde han:

„Det kommer fra Dem, Hr. Advocat. Da Forpagter Girauds og hans Kones Mordere endnu ikke ere opdagede, bildte de sig i Pierrefitte ind, at det havde været mig, der havde begaaet denne Handling, der, som de sige, dog ikke kunde ske af sig selv; og De, det meente man, havde behandlet Sagen saa godt, at man frikjendte mig. Det er sandt, at De har forsvaret mig godt, men, store

Gud, skal jeg derfor dø af Skam og Hunger, fordi jeg den Aften Klokken ni fik Lyft til at gaa fra Pierrefitte til Saint-Denis for at kjøbe et Kors à la Jeannette til den utaknemmelige Lison?"

„Hvad skal jeg sige Dem, mine Damer?“ vedblev Advocaten, „dette Menneſke intereſſerede mig. Min Veltalenhed havde han ſit Liv at takke for, det ſmigrede min Egenſjærlighed; han var uden Brød, uden Tilflugtsſted, ſtødt tilbage fra alle, hvad ſkulde der blive af ham? Jeg tog ham i min Tjeneste; han er min Tjener.“

„Hvorledes,“ raabte alle de i Salen forſamlede Damer, „Deres Tjener. Ham, ſom De har bragt med Dem herhen?“

„Ja — Peter Journal.“

„Ulykkelige!“ ſagde Grevinde de V... til ſin unge Ven, „et ſaadant Menneſke har De taget til Dem. De har bragt ham her i Huſet! En Snigmorder, der kun er undgaaet Skafottet fordi man ikke har grebet ham i den blodige Gjerning! De vil vel give Anledning til at Halſen bliver ſkaaret over paa os alle?“

I ſamme Øjeblik blev Døren til Salen aabnet og en Tjener traadte ind, bringende Lys; det var Peter Journal. Forfærdelſe viſte ſig i alle Anſigter; alle Damerne rykkede nærmere til hinanden og de unge Tægtere havde øjenſynlig foretrukket at ſee et

Wildsviin for sig, end møde dette Menneſtes Blik, hvem Suryen havde frikjendt.

Da han havde forladt Salen, traf man igjen Bejret og Tungebaandet løſtes.

„Hvilken Skikkelse!“ raabte man, „hvilket afſkyeligt Blik! hans Smil er ligesom en Hycænes.“

„Arthur, jeg vil ikke, at dette Menneſte bliver her et Djeblik længere — O Himmel, nu kommer jeg til at tænke paa, at han i Morges ledsagede os paa vor Spadſeretour i Skoven, fem Damer ganske alene, medens vore Forſvarere vare een eller to Mile derfra paa Jagten; vi kunde alle fem være blevet myrdede.“

„Denne Uſling,“ tilføjede den lille blonde Dame, „gjør Cour til min Kammerpige og Julie, den ſtaffels Uſkyldige, elsker ham.“

„Arthur,“ ſagde Grevinden, „dette Menneſte maa ikke ſove i Slottet.“

„Tillader De,“ ſvarede Arthur, „jeg har endnu ikke endt min Hiſtorie. — For tre Maaneder ſiden arreſterede man i Paris to Miſdædere i ſamme Djeblik, da de havde begaaet et Snigmord; en Underſøgelse, ſom man foretog hos dem, bragte et Dameuhr tilligemed en Guldkjæde, en Ring, et Par Drenringe og en Sølvtoſaksdaaſe for Dagens Uds, Gjenſtande, der af Forpagter og Forpagterinde Girauds Slægtninge bleve erkjendte for at være diſſes Ejendom. Morderne, af hvilke hver for sig

blev forhørt, modsagde hinanden, den ene skjød Forbrydelsen over paa den anden, men endelig tilstod de begge, at de den 27de August om Aftenen Klokken ni havde begaaet et Dobbeltmord paa Vejen fra Pierrefitte til Saint-Denis. De ville faa deres Dom ved de næste Afsjiser. Men saasnart denne Nyhed blev bekjendt, kom Fader Richard med Lison til mig; han for at tilbagefordre det unge Menneſke, han havde opdraget, hun sin Elsker, som hun endnu haabede at gifte sig med; men Peter har ikke villet have noget at gjøre med Menneſter, der ikke har havt nogen Tillid til ham; han har erklæret, at han ikke vil forlade mig.“

„Et Brev fra Paris til Herren.“

Det var Peter, der anden Gang kom ind, for at levere Advocaten et Brev.

„I Sandhed,“ sagde Ernst de L..., da Peter atter var gaaet ud, „vi have været for strenge mod dette ſtakkels Menneſke; jeg har nylig opmærksomt betragtet ham, han ſeer virkelig godt ud.“

„Han ſeer godt ud,“ bemærkede den blonde Dame; „jeg har ſeet nøjere paa ham end første Gang.“

„Hans Dine ere livlige,“ sagde Grevinde de L..., der havde fattet sig af ſin Skræk; „og der ligger noget Godmodigt og Indtagende i hans Blik, det kan man ikke negte.“

„Paa min Tre, tilføjede en af Sægerne; „i

Arthurs Sted vilde jeg vogte mig for at stille mig ved et Menneske, der er saa erkjendtlig, som denne Peter. Hvilken Characterstolthed! Seg ynder denne ædle Uvillie, der lod ham tilbagevise Fader Richards Tilbud og Mademoiselle Lisons Haand."

"Det viser, at han er et retskaffent Menneske, et Menneske, der er mistkjendt af sin Belgjører og skammelig forladt af sin Elskede . . . Den Ulykkelige, hvad har han ikke maattet lide. Jeg er glad over, at han har behaget Julie, man vil kunne lade dem ægte hinanden. Jeg giver femten Napoleons til den nye Huusholdning."

Det var den lille blonde Dame, som sagde dette.

"Seg sexten."

"Seg atten."

"Seg vil kjøbe ham et Kors à la Jeannette og det vil ikke bringe ham nogen Ulykke."

I et Øjeblik havde Peter Journal en Brud og et Udstyr.

"Han maa altsaa jøve i Slottet?" spurgte Arthur Monneret.

"Ja, naturligviis."

"See her," sagde Advocaten smilende, "atter en Sag, som jeg har vundet.

"Men De har jo ikke plaideret mod Nogen."

"De maa undskyldte mig, mod Fordommen."

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meynaud.

I.

Paa den vestlige Kyst af Martinique, ved den brede sandede Strand, der strækker sig mellem Thomazobugten og den høje Strandbred, som man kalder Morne aux Coeufs, laa i Midten af det syttende Aarhundrede en Ejendom, der paa den ene Side strakte sig ned mod Strandbredden og paa den anden Side lige til Morne-Bert Floden. Dette herlige Gods tilhørte Hr. de Enambuc, Kongen af Frankrigs Repræsentant paa Antillerne. Hr. de Enambuc havde erhvervet en stor Formue ved at udholde alle Hindringer og alle Farer. Som yngre Søn af en adelig Familie i Normandiet, med en meget ringe Arv, var han som Marineofficeer kommen til Den og havde ved sit Mod, sin Dygtighed og kloge, faste Character erhvervet sig megen Anseelse. Hans

Magt lignede en af de souveraine Fyrsters; som Kongen af Frankrigs Undersaat fornøede han i Amerika en af disse Lehnsovereenskomster, som ikke længere bestod i hans Fædreland; han var Herre til Martinique, Granada og Sainte Lucie. Ligesom de tidligere store Kronvasaller havde han den højeste og laveste Jurisdiction paa alle sine Besiddelser; de Magistratspersoner, som han udnævnte, stode ikke under noget Parlament; mod deres Dom kunde ikke appelleres og i ethvert Tilfælde, selv om det angik Dødsstraf, havde han den souveraine Magts skjønneste Ret, Benaadningsretten. Som Kongen af Frankrigs Statholder udfkrev han Tropper, commanderede Expeditioner og kunde erklære Enhver, der ikke var hans Souverains Undersaat eller Allierede, Krig. Han havde Livvagt, Embedsmænd, Kammerherrer, fort sagt, han regjerede.

Bed hans sidste Rejse til Frankrig, da denne store Magt blev ham overdraget, havde han formælet sig i Paris med en fattig Pige af høj Adel, der var beslægtet med de bedste Familier i Landet. Denne unge Piges Skæbne undergif en umaadelig Forandring; hun forlod sin bestedne Bolig i Paris, for at begive sig til den anden Ende af Verden og der søge en Formue og Ære, hvorefter hun aldrig havde stræbt. Da hun kom til Martinique, fandt hun allerede sit Huus fuldkommen indrettet; hun havde unge Piger, Pager, Kammerherrer, et heelt

Hof; hendes Følge var saa talrigt, som om det havde været en kongelig Prindsesses; hun manglede kun Titelen. I Begyndelsen kaldte man hende Fru Generalinden, senere blot naadige Frue, og som saadan var hun bekjendt paa den hele D, hvor man ogsaa kun kaldte Statholderen Herren.

(Fortsættes.)

J. S. Salvorfen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 23.

Lørdagen den 5te Juni 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Den unge Dame modtog med naiv Stolthed alle disse Vresbeviisninger. Hun var neppe femten Aar gammel, da hun kom dertil, og hendes Ungdom, hendes elskværdige Egenstaber vandt hende hele Coloniens urolige og blandede Befolknings Kjærlighed. De Hvide, de rige Creoler behandlede hende med stor Agtelse; de Sorte og alle Fattige kaldte hende den lille Dronning. Medens Generalen beskjæftigede sig med sin Regjering, gav hun Fester i Fortet Saint Pierre, eller hun hvilede sig, til-

bagetrukken i sin Bolig, les Mornes, i det creolske Livs Luxus.

Denne Bolig var et fortryllende Opholdssted. Det af Steen byggede Huus med fire store Pavillons stod mellem to tætte Grupper af Cassiatræer, hvis høje Toppe ragede op over Skifertaget. Skjøndt der nede ved Murene hverken fandtes Palissader eller Grave, var Huset dog ikke uden Beskyttelse; Binduerne i den nederste Etage vare forsynede med stærke Skodder; i Nødsfald kunde et Slags Faldgitter nedsænkes bag Hovedporten, og foran Hallen fandtes en hvælvet Gang, hvor nogle dygtige Mænd vilde kunne opholde en heel Hær. Rundt om Huset løb en uregelmæssig beplantet og fra alle Sider ved en Hække af indiske Figner luffet Have. Disse indiske Figner, der i Tropelandene naae store Bustes Højde, dannede en naturlig Muur, der var ligesaa vanskelig at overstige som den bedste Forstandsnings. De brede, kjødagtige og med lange Torne bevæbnede Blade satte for Enhver, der havde villet forsøge paa en Gjennemgang, en frygtelig Skranke, og selv den Frugt, der fandtes paa Spidserne og stak igjennem den tykkeste Klædning, syntes at trodse den usofsigtige Haand, som udstrakte sig efter dem. Denne frygtelige Muur var paa et eneste Sted afbrudt af et Gitter ligesom Hovedindgangen.

Ikke langt fra Huset, ned mod Kysten, stode Negerhytterne, Suffermøllen og alt hvad der hørte

til det store Gods. Herlige Marker udstrakte sig i Omegnen og fastede sine mangfoldige Farver paa Landskabet. Paa de laveste Steder voksede Cacaotræerne, beskyttede mod Vinden, der bringer deres fine Blade til at visne; tørre Steder vare beplantede med Mais, der bar guldgule Ager, og Sufferrørmarker dannede lange grønne Striber, mellem hvilke de ranke Cocuspalmer svajede. Paa den anden Side af disse rige Plantager var Jorden endnu prydet med sin jomfruelige Vegetations fulde vilde Pragt og Yppighed; i de dybe Dale, som skilte Højene fra hinanden, saae man intet Spor af Menneskenes Arbejde, men overalt uigjennemtrængelige Skovstrækninger med enkelte eenfomme Savanner, over hvilke nøgne Klippetoppe ragede frem, og overalt en kraftig mørk Natur, der blev overstraalet af Antillernes brændende Sol. Undertiden steg en hvid Røg i lange Søjler op i Midten af disse tætte Skove eller Flammer straaledede paa engang i det Fjerne og fortærede Savannernes tørre Græs; af disse Tegn kjendte man Tilstedeværelsen af de Vilde, der levede i det Indre af Den. Disse Folkelag havde truffet sig tilbage i samme Forhold som Europæerne udbredte sig paa Kysten, rigtignok ikke uden først at have forsøgt at forsvare deres Gebeet. De første Colonister havde bestaaet flere Kampe med dem; de affidesliggende Boliger vare hyppigt blevne udplyndrede og nedbrændte af disse Bander, som

bleve ansporede af en vild Hevntørst; men nu vare de meget svækkede og bleve kun lidet frygtede. Der bestod endog et vist Handelsforhold mellem Caraiberne og Fortet Saint Pierres Beboere. Mere end engang havde lette Piroguer viist sig paa Rheden, og de Wilde i dem havde med Forbauselse og Forundring seet paa de store Skibe, som laa for Anker der, Bygningerne ved Kysten og især Statholderens Huus, det smukkeste og mest betydningsfulde paa hele Den. De betragtede med en Slags Forbauselse det treetages Huus, den store Fortrappe og Skifertaget, der straaede i Solen som en kæmpemæssig Fisks skjællede Ryg; men de beundrede alle disse Mærkværdigheder kun i lang Fraastand og vovede sig ikke hen i de Egne, hvor de ellers havde havt en Landsby. De gik i Land for at drive deres Tuskhandel, men forlod ikke Kysten. Om Natten vendte de tilbage til deres Piroguer, for atter at ro til Ostkysten af Den, hvor de endnu vare i Besiddelse af nogle Punkter.

Dagen før Maries Himmelfart i Maret 1657 sad en allerede noget ældre Mand og en ung Dame foran Husets Dør under et let Telt af indist Bomuldstøj; det var General Enambuc med sin Gemalinde. Et smukt Barn paa fire eller fem Aar legede ved deres Fødder med en Duffe, der var ligesaa stor som Barnet selv og som det lod ride paa en lille Neger. Noget længere borte stode tre

eller fire Negerinder og passiarede fornøjet med hinanden. Solen nærmede sig Horizonten, og dens i en let Taage indhyllede Straaler kastede et mildt Tusmørke paa Kysten; det mørkeblaa Hav rullede blødt paa Vandet; intet Sejl viste sig paa hele den umaadelige Glade; alt var eenfomt og taus, som paa den Dag, da Columbus Skib første Gang viste sig paa denne ubekjendte Strand. Djenshyntig laa der i denne Scenes melancholske Storhed noget, der smertelig bevægede den unge Frue, thi med en bedrøvet Mine lænede hun sig tilbage i sin Bambusstol og hvistede, medens hun lukkede sine Øjne for at tilbageholde sine Taarer, der zittrende trængte sig frem:

„O Gud! Jeg vilde ønske det var Morgen!“

„Moder,“ sagde Barnet nu, „det er Din Navnedag i Dag; hvorfor har Du ikke nogen Bouquet? Jeg havde en smuk paa Henriksdagen.“

Derpaa løb Drengen til sin Fader og sagde: „Moder har ikke nogen Bouquet og hun vil ikke have nogen; siig til hende, at hun skal bære en; jeg vil hente en nede i Haven.“

Derpaa kastede han Duffen hen, sprang ned ad Trappen og snoede sig fra Negerindernes Hænder, hvilke ilede til for ikke at tabe ham af Syne. Fru de Guambuc rejste sig op og saae et Djeblik efter Barnet, men derpaa satte hun sig igjen ved Siden af sin Egtefælle og støttede sin Arm paa den Stol,

i hvilken han hvilede. De tvende Anfigter, der vare komne hinanden saa nær, dannede en forunderlig og sørgelig Contrast. Generalen var dengang omtrent fyrrethve Aar gammel; tæt sort Haar bedæffede hans store Hoved, hans Anfigtstræck vare ædle og regelmæssige, men Sygdommen havde udslettet den varme Colorit af hans af den tropiske Sol brunede Hud; en blyfarvet Blegghed begyndte at udbrede sig over det magre Anfigt; hans matte Øjne vare dybt indsunke i deres Hulinger og hans velstøbte Legeme, der var indhyllet i en Slobrof af indisk Atlass, lignede allerede et Skelet i Liigdragt. Hans unge Kone havde derimod den i Antillernes hede Clima saa sjelden friske Farve og hendes Teints rene Glands omstraaede hendes muntre, blide Skjønhed. Hendes matblaa Øjne og hendes blonde Haar, der i yppige Loffer bølgede om hendes Anfigt, gav hende et engleagtigt Udseende. Hun havde lagt sine Arme overkors paa Brystet; hun indhyllede sig i de vide Folder af hendes lange, hvide Muslinskjole, og saaledes lignede hun en Seraph, der har lagt sine Vinger sammen.

„D,“ sagde hun, idet hun kjærligt bøjede sig hen til sin Egtesælle, „vi ere meget bedrøvede i Dag, men jeg haaber, at vi næste Aar ville kunne gladere højtideligholde denne Dag.“ Da han ikke svarede, tilføjede hun med næsten barnlige Kjærtegn: „Ikke sandt, næste Aar ville vi see mange Gjæster hos os?“

Vi ville dansje og man skal længe tale om det Bal jeg vil give her. Saa er Du sikkert ikke mere syg. Hvor lykkelig vilde jeg ikke føle mig, naar jeg saae Dig rast. Jeg veed ikke til hvilken Helgen jeg endnu skal henvende mig, naar jeg seer Dig saaledes lide; men Du vil blive rast, snart, det venter jeg sikkert. Jeg har bedet saa inderlig til Gud for Dig. Føler Du Dig ikke allerede bedre i Aften?"

"Jo, kjære Marie," svarede han med svag Stemme; „jeg føler mig virkelig bedre; den friske Søluft styrker mig.“

Hun rykkede endnu nærmere og greb hans Haand med et beroliget, smilende Ansigt. Nu fulgte en Pause, i hvilken begge beskæftigede sig med ganske forskjellige Tanker; hun, paany oplivet af Haabet, glemte sine tidligere Bekymringer; han derimod saae med en sørgmodig Anelse og med Skræck ind i Fremtiden, eller saae maaske slet ingen Fremtid mere for sig; han følte, at hans Dage vare talte og at deres Ende nærmede sig. Anstregelhernes, Magtens og Herredømmets Sorger, det skadelige Climas Indflydelse havde rystet hans kraftige Organisation, Døden skulde standse ham midt i hans Løbebane og i mørk Fortvivlelse rev han sig løs fra de Guder, han endnu længe havde haabet at nyde.

„Jeg vilde ønske, at Doctoren kom tilbage,“ sagde Fru de Enambuc, idet hun saae henad Vejen

til Saint Pierre, „han har lovet mig at være tilbage før Aften.“

„Jeg behøver ham ikke, mit Barn,“ sagde Generalen med et bedrøvet Smil; „bryd Dig ikke om denne Tøven; det Middel, der virker sikkert mod mine Lidelser, er den fuldstændige Ro, som vi have her, den Gensjømhed, i hvilken Du tilligemed mig have begivet os. Der nede vare for mange Mennesker om os, for mange Folk, der besværede mig med deres egennyttige Bestræbelser. Den Lidende befinder sig allerbedst alene hos den, han elsker.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Høker Anders Rasmussen.

Opvarter Carl Christiansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

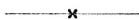
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 24.

Lørdagen den 12te Juni 1886.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meyband.

Bed disse Ord vendte han sit Ansigt mod den friske Vind, som blæste ind fra Havet, traf derpaa dybt Vejret og vedblev med en vis Gysen:

„O Gud, Marie, hvor skjønt er her ikke, næsten som en Foraarsaften i Frankrig. Dog er jeg nærved at fryse.“

„Foraaret i Frankrig!“ gjentog den unge Dame med et dybt Suk; „det er nu sex Aar siden Du førte mig hertil, men jeg har ikke glemt det. Ikke sandt, naar alt er roligt, rejse vi engang til Frankrig

og jeg vil endnu engang kunne plukke en Viol i Skoven ved Bicennes."

"Barn," hvistede Generalen, idet han med sin udtærede Haand strøg hen over det smukke blonde Hoved, der højede sig hen imod ham, „ja, Du vender engang tilbage til Frankrig, maaske snart, af..."

"O, hvad siger Du?" spurgte hun forserdet; „min Gud, hvilke Tanter plage Dig i Dag? Du befinder Dig jo bedre, har Lægen sagt."

De Taarer, som hun kun med Anstrengelse holdt tilbage, forhindrede hende i at tale mere; hun støttede sig hulkende paa den Syges Skulder og hvistede:

"Min Gud, hvorfor taler Du saaledes? Du er jo i Din kraftigste Alder og den skræffelige Sygdom vil gaa over; Du vil endnu leve længe, meget længe med Din Marie."

"Ja, ja, mit Barn," sagde Generalen med afbrudt Stemme, „det veed jeg godt, men Sygdommen har allerede nu varet i sex Maaneder; disse lange Lidelser have udmattet mig; undertiden forlader Taalmodigheden og Modet mig, og Landets Tilstand forarsager mig ogsaa Befymringer. Gud veed, hvorledes det gaar, siden jeg ikke længere kan beskæftige mig dermed. Hvem veed, hvorledes Gorcelas regjerer i mit Sted."

"Det er en Mand med Forstand, Du har selv

valgt ham og hidtil har man endnu ikke hørt nogen Klage.“

„Hvad kjender Du dertil, Marie? Hvem siger mig uden Frygt, uden Fordom, uden Bihensigter, hvad der foregaaer? Gorcelas er ikke i Besiddelse af min Tillid; jeg søjede mig, da jeg udnævnte ham til min Repræsentrant, efter Hensyn, Indflydelse, men dersom jeg skulde dø, vilde jeg sikkert ikke give ham det Hverv at sørge for Dig og min Søns Rettigheder, thi han er hverken i Besiddelse af Aløgt og Mod eller Uegennyttighed nok til her at oprettholde Din Anseelse og bevare Henrik min hele Arv. Store Gud, hvad skulde der blive af Eder, naar jeg maatte gaa bort, uden at efterlade Eder en Raadgiver, en Beskytter? Men græd ikke, Marie, alt hvad jeg siger er jo kun Omfjorg, som maaste slet ikke engang bliver nødvendig; jeg befinder mig vel, som Du seer.“

„Vi ville gaa ind i Huset,“ svarede hun, idet hun bestræbte sig for at tilbageholde sine Taarer og glemme den Sorg, der første Gang trængte sig ind i hendes Hjerte; „Aftenens fugtige Kølighed kunde være Dig skadelig.“

„Nej,“ svarede han, „den forfrisker mig tvertimod; jeg har ikke længe befundet mig saa vel som i dette Øjeblik. Seg vil tage Plads ved Bordet og spise til Aften med Eder.“

„Saa højtideligholde vi denne Dag,“ sagde hun

glad; „i næsten sex Maaneder har Du ikke gjort dette og vi højtideligholde saaledes Din Helbredelses første Dag.“

Hun strøg sig over Øjnene med sit Lomme-tørklæde for at udslette ethvert Spor af sine Taarer og smilede med sin sædvanlige Munterhed; men mod sin Willie blev en mørk, sorgelig Anelse tilbage i hendes Hjerte; hendes Ægtefælles Ord havde vækket en uventet og skrækkelig Smerte, thi under den langsomt snigende Sygdom, der plagede ham ligesom hendes Øjne, havde hun aldrig tænkt paa, at han kunde dø deraf. Hun havde aldrig elsket Hr. de Guambuc med Lidenskab, ja, hun havde kun med hemmelig Smerte og dyb Sorg bestemt sig til at række ham sin Haand og følge ham saa langt bort fra sin Familie og sit Fædreland; men han havde elsket hende saa højt og gjort hende saa lykkelig, at hun knyttede sig til ham med inderlig Omhed, Taknemmelighed, Ægtelse og Lydighed. Da hun første Gang hørte ham yttre sine mørke Anelser, vaagnede hun af sin Sikkerhed og et skrækeligt Lys viste hende pludselig den store Fare.

„Naa, hvad tænker Du paa, Kjære?“ spurgte Generalen, der nu paa sin Side blev bekymret, da han saae hende blive bleg og urolig; „Du er jo ganske fordybet i Tanker. Jeg har sikkert gjort Dig bedrovet med mit flette Sygehumeur. Vi ville ikke tænke mere derpaa, men tale om de Festligheder,

jom finde Sted i Dag og i hvilke kun vi ikke tage Deel. Nu ville Illuminationerne og Dandsen begynde i Saint Pierre. Man har i alle Bærksteder uddeelt dobbelte Rationer og forkyndt almindelig Tilgivelse. Ingen Slave er bleven tugtet i Dag og alle have faaet Tafia, for at drikke paa den lille Dronnings Sundhed."

"Ja," sagde hun, idet hun plukkede en Bouquet af Jasmin og persiske Roser, som hendes Son lige havde lagt i hendes Skjød, istykker, „ja, Gud være lovet! i Dag er Enhver paa Den tilfreds og Enhver har Fesstdag."

„Undtagen Du, min kjære Marie; intet Bal, ingen Souper, ingen Musik, ikke engang en Serenade; Du skulde i det mindste have tilladt Musik her i Aften."

„Jeg vilde berede Dig en Overraskelse," svarede hun smilende; „Musikanterne maa allerede være i den lille Sal; jaasnart det bliver mørkt, ville de spille under Vinduene."

„Det er smukt," svarede den Syge med en tør Hoste, „jeg vil høre derpaa med Fornøjelse."

I dette Øjeblik horte man flere Heste komme travende i den Allee, som skilte Negerhytterne fra Boligen, og Wagten ved Havedøren raabte:

„Hvem der?"

„Der er Doctoren endelig," sagde Fru de Enambuc; „han kommer ikke alene."

„Udentviivl ledsjager Voinvilliers ham,“ svarede Generalen; „i næsten otte Dage have vi ikke seet ham.“

„Du holder meget af ham og jeg vil for Din Skyld modtage ham venlig,“ sagde den unge Frue blidt, „men jeg veed virkelig ikke, hvad der kan behage Dig hos ham; han er en kold, taus Mand og har ingen Dannelsse. Har Du lagt Mærke til ham sidst, da jeg havde indbudt ham til Diner? Han rækkede mig ikke engang Haanden, før at føre mig ind i Spisejalen; under Paastud af at lægge sin Raarde bort, blev han tilbage ved Galleridøren og jeg gik alene til Taffels. En anden Gang havde jeg opfordret ham til at spadserere med mig i Haven og han kunde ikke sige sig fri derfor; men troer Du, at han bød mig Armen? Nej, han blev lidt tilbage efter mig og talte ikke et Ord. Jeg troer, Gud forlade mig, at han under Spadseretouren stille bad sin Rosenfrands.“

„Rigtignok meget ugalant af en ung Herre,“ svarede Generalen med lidt Ironi; „men, kjære Marie, naar Du bedømmer ham saa strengt, har Du sandsynlig ikke taget Hensyn til hans Herkomst og det Liv, som han bestandig førte. Det er ikke hans Skyld, naar han ikke er i Besiddelse af den franske Høflighed og de fine Manerer, thi hvor skulde han have lært dem. Han mistede meget tidligt sin Fader, Grev Thomas de Voinvilliers, og blev opdraget af sin Moder, en Spanierinde fra Spiritu

Santo, der vænnede ham til sin Nations Alvor. Da han var tolv Aar gammel, sendte hun ham til hans Onkel, Commandeur Voinvilliers, der bragte en retskaffen Mand, en brav Soldat og en uforsærdet Somand ud af ham."

"Du har Ret," sagde Fru de Enambuc overbeviist; "en Mand, der aldrig har været i Frankrig, kan ikke være i Besiddelse af en saa fin Dannelse som den, der har levet i Paris."

"Du er altsaa kommen bort fra Din Fjærdom, kjære Marie?"

"Aldeles," svarede hun med yndig Oprigtighed; "der er Hr. de Voinvilliers og Du skal see, hvor godt jeg tager imod ham, for at gjøre min Uret god igjen."

Havedøren var bleven aabnet og to Herrer, der vare stegne af ved Enden af Alleen, kom op med to sorte Tjenere. Den ene var en lille, mager Mand, temmelig hæslig af Ansigt og allerede højt tilaars. Hans Vams af sort Klæde gif ham ned til Knæene og faldt paa vide Beenklæder af samme Stof og samme Farve; paa Hovedet havde han en trekantet Hat uden Paryk, men hans yppige temmelig lange Haar lignede meget godt den væsentlige Deel af Facultetsmændenes Klædning; det hele var ligesom Tegnet paa hans Stand og Ingen kunde tage fejl deraf; hvem der talte til ham, kaldte ham sikkert ogsaa Hr. Doctor. Han støttede sig paa en lille

Kørstok, som han, naar han var til Hest, benyttede til Ridepidst og fra hvilken han ligesaa lidet skilte sig som fra sin trekantede Hat. Den anden Herre var en Mand paa omtrent tredive Aar og af saa brun en Farve, at man kunde have holdt ham for at være en Mulat, dersom ikke hans glimrende sorte Haar, hans Orneprofil og fiint dannede Læber havde afgivet et tydeligt Beviis paa, at han var af reen europæisk Herkomst. Han var just ikke meget høj, men hans Holdning havde noget tillige alvorligt og dristigt. Hans Ansigt vidnede om rolig Alvor og ikke et Smil viste sig om hans Mund under den opad drejede Knebelbart.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorjen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemfundstyvende Aargang.

N°. 25.

Lørdagen den 19de Juni 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meybaud.

„Velkommen, Hr. Greve,“ sagde Fru de Enambuc med en gratieus Bevægelse, „og De ogsaa, kjære Doctor; vi have med Utaalmodighed ventet paa Dem, ligesom sandsynlig alle Deres Syge.“

„Min kjære Voinvilliers,“ sagde Generalen, idet han venligt rækkede ham Haanden; men han kunde ikke tale videre; en tør smertelig Hoste afbrød ham.

„Saaledes følger man hvad jeg har forordnet,“ sagde Lægen; „man bliver i det Fri efter Solens Nedgang og paa en saa kølig Aften som denne. Hr. General, De maa gaa ind i Huset.“

„Stray, Doctor,“ svarede den Syge villig.

„Loango,“ raabte Fru de Enambuc, idet hun vendte sig mod Døren.

Stray kom en stor Neger tilligemed tre eller fire andre Slaver, der vare ham behjælpelig med at løfte Generalens Stol op; Marie fulgte ved Lægens Arm og Hr. de Loinvilliers blev lidt tilbage.

„Min Herre,“ sagde Fru de Enambuc, idet hun blev staaende, for at lade ham komme nærmere, „jeg haaber De spiser til Aften med os.“

„Jeg skal have den Ære,“ svarede han, buffende sig alvorlig og frygtfom.

Et Djeblif efter meldte Huushovmesteren, at der var serveret. Fru de Enambuc rejste sig med et Smil, rækkede Loinvilliers Haanden og sagde med en yndig bydende Bevægelse:

„Kom, Hr. Greve.“

Loinvilliers blev staaende ligesom ubestemt, derpaa udstrakte han ogsaa sin Haand og Maries fine Fingre berørte hans Bøffelhandsker. Denne Berørelse gjennemfoer hans hele Legeme, han skjælvede let og hans Ansigt blev blegt. Den unge Dame, hvem intet af dette undgik, smilede paa ny og opmuntrede ham med et velvilligt Blik.

„Det er en god Handling,“ sagde hun, „at besøge de Syge; jeg er Dem uendelig Tak skyldig fordi De kom til os i Aften, istedetfor at blive i

Saint Pierre, hvor De unegtelig vilde have moret Dem bedre end her."

Disse Ord trængte lige ind i Loinvilliers Hjerter og bevægede ham endnu mere; imidlertid svarede han kun med nogle kolde og fremtvungne Ord. Doctoren derimod sagde:

"Ja, rigtignok er man meget munter i Saint Pierre. Da vi brød op, begyndte netop Dandsen paa Ankerpladsen, hvor man har oprejst en Triumphbue med et Transparent, paa hvilket man læste det skjønne Navn „Marie“. Alle Huse ere illuminerede og smykkede med Faner; det er et skjønt Syn. Militzen manøvrerede foran Fortet med Trommeslag og vajende Faner. Compagnierne vare fuldstændige og alle disse brave Folk raabte, idet de toge Hatten af for Triumphbuen: „Den naadige Frue leve!“

De sidste Ord syntes at glæde Generalen meget, og han sagde bevæget, med et Blik paa sin Hustru:

„Folkene elsker Dig, Marie; jeg troer Du vil kunne stole paa deres Hengivenhed og Trofskab. Om nogen Tid vil en Kundrejse paa Den blive nødvendig.“

„Ja, saasnart Du er kommen Dig lidet, ville vi gjøre Rejsen sammen,“ svarede hun med bevæget Stemme.

En sorgelig Taushed fulgte paa disse Ord, thi Enhver havde gjættet Generalens Tanker. Marie

slog Djnene ned, for at skjule sine Taarer, der begyndte at bryde frem; Hr. de Loinvilliers var fordybet i en eller anden Tanke, og Doctoren iagttog med urolig Opmærksomhed den Syges Ansigt; Generalen støttede sit Hoved paa Stolen; hans Djne vare halvt lukkede, og han syntes at ville falde i Sovn. Alle Vinduerne i Galleriet, der tjente til Spisetal, vare aabne, og tyve Lys oplyste denne store Sal, der, ligesom alle Værelser i Huset, vare meublerede med en forunderlig Blanding af Luxus og Simpelt. Bæggene og Losterne vare simpelt hvidtede, uden videre Stads eller Tapeter; de med forskjellig farvede Steen belagte Gulve lignede et stort Mosaikbillede og de plumpe, i Landet selv forfærdigede Meubler, havde aldeles ikke nogen elegant Form; men paa Buffetet af massivt Mahognitræ straaledes pragtfuldt Sølvtoj og under Loftet hængte en stor Krystallkrone. Bordet, ved hvilket Fru de Enambuc havde taget Plads med sine Gjæster, var dækket med den skønneste flanderste Dug, paa hvilken der stod en stor Mængde beundringsværdigt Porcellain. Tolv, paa det ringeste Vink beredvillige Slaver betjente de Spisende; deres Livrée bestod i sribede Beenflæder og en Trøje uden Ermer, der lod see en Skjorte af Rankin, hvis bleggule Farve fremhævede den matsorte Hud. Om Halsen bar de et to Fingre bredt massivt Sølvbaand med Hr. de Enambucs indgraverede Vaaben; blaa Snore med

Sølvender hængte paa deres Skuldre, men Fødderne vare ubedækkede — det nødvendige og væsentlige Tegn paa deres Slavestand.

Maaltidet gik sørgeligt og stille hen, indtil Skildvagtens Raab forkyndte et nyt Besøg.

„Hvem kan der dog komme jaa seent?“ spurgte Fru de Enambuc forundret og næsten bekymret.

Et Djeblik efter meldte en Slave, at Nogen, der var kommen fra Frankrig, Marquis Henrif de Maubray, ønskede at træde ind. Ved dette Navn blev Maries Kinder ligesaa hvide, som det Lommestørklæde hun holdt i sin Haand og hun talte vel hørligt, men med en Stemme, der havde noget mørkt ved sig:

„Hr. de Maubray? Lad ham træde ind.“

Derpaa undertrykte hun med Magt sin Bevægelse, gik hen til Generalen og sagde blidt til ham:

„Har Du hørt det? Man melder Nogen, der kommer fra Frankrig, Henrif de Maubray, en bretagnisk Adelsmand, hvis Familie har opholdt sig ved den afdøde Konge af Englands Hof...“

„Hun kjenner ham,“ tænkte Loinvilliers, hvem Maries Uro og de Anstrengelser, hun havde gjort for at undertrykke den, ikke var undgaaet.

Generalen hævede sit Hoved, saae sig om som Nogen, der efter en piinlig Søvn søger at samle sine Tanker og Erindringer, og sagde:

„Hr. de Maubray? Jeg erindrer ikke dette

Mavn; min Hukommelse bliver svag. Tal med ham, Marie; jeg vil fjerne mig, jeg befinder mig ikke vel . . .“

„Tillad mig at følge Dig,“ afbrød hun ham hurtigt; „da Du ikke er vel, forlader jeg Dig ikke . . .“

Netop som hun havde udtalt disse Ord, traadte Hr. de Maubray ind. Hans Blik mønstrede hurtigt Salen, og da han havde hilst Marie, blev han staaende, som om han ikke kjendte Generalen.

„Det er mig, det er mig,“ sagde den Syge med et eget Smil; „behag at træde nærmere, thi jeg kan ikke rejse mig selv, for at have den Ære at modtage Dem.“

Hr. de Maubray havde skiftet Farve, da han saa denne svage Mand, der var Døden saa nær; han skjælvde i sit Indre, da han hørte denne langsomme, matte Stemme, der syntes at ville udslukkes med det sidste Mandedrag, som endnu oplyvede dette skrøbelige Legeme; imidlertid bekæmpede han øjeblikkelig sin Forbauelse og sin Uro, traadte nærmere og hilste paa Generalen med den noget stolte Gratie og den utvungne Høflighed, som øjeblikkelig røbede Folk af det gode Selskab og fra Hoffet.

„Hr. General,“ sagde han, „jeg kommer lige fra Frankrig paa St. Malo, der i Gaar er gaaet for Anker ved Fort Royal; om kort Tid ville vi sejle videre til St. Domingo, men jeg kunde ikke

undlade selv at bringe Fru de Enambuc Efterretninger fra hendes Familie."

Med disse Ord gav han Marie en Pafke Breve, som hun modtog af hans Hænder, uden at slaa Djuene op og uden at takke ham med andet end et let Nik med Hovedet.

"Jeg haaber, at St. Malo vil opholde sig her i nogle Dage," sagde Generalen, idet han anstrengte sig for at vende sig om til Marquien; "indtil den Tid viser De mig den Væe at blive hos mig."

Bed dette Tilbud, som hun dog burde forudsee, saae Marie forfærdet og i stor Angest paa Marquien. Han smilede, ligesom for at berolige hende og svarede, idet han buffede sig:

"Jeg takker Dem, Hr. General; i Morgen tidlig maa jeg være tilbage i Fort Royal og til min store Bedrøvelse seer jeg mig nødt til at bryde op om en Time."

"Saa vil jeg ikke opholde Dem. Men De kan nok trænge til en Bedervægelse; tag derfor Plads hos os og deeltag i vort Maaltid, medens De fortæller os om Frankrig."

Marquien buffede sig paa ny takkende og afflaaende. Skjønt hans Ord og hans Ansigt ikke vidnede om nogen Uro, forkyndte dog hans blege Kinder og Tonen i hans Stemme en vis indre Bevægelse, der hverken undgik Fru de Enambuc eller Hr. de Loinvilliers. Ogjaa Marie var dybt

greben, men hendes Bevægelse gav hende tillige Kraft til at hemmeligholde alt, hvad Marquiens Tilstedeværelse havde vækket hos hende af Længsel og bitter Glæde. Loinvilliers havde derimod, mørk men opmærksom, trukket sig tilbage med Doctor Janſon i en Vinduesfordybning.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemfundstyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 26de Juni 1886.

—x—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Fru de Enambuc sad ligeover for Hr. de Maubray, faa Skridt fra Generalen, der atter var henhjunken i sin søvnige Tilstand. Da først vovede Marie at slaa sine Øjne op til Hr. de Maubray; sexaarig Fraværelse havde forandret ham meget; men det forekom hende, som om dette af Solen brunede, ved lange Strabadser udmagrede Ansigt var bleven stoltere, ædler og skjønnere. Hr. de Maubray var dengang nogle og tredive Aar gammel; han tilhørte en Familie, hvis Navn blev nævnet i de ældste Tider af Bretagnes Historie, og alt hos

ham vidnede om de skjønne og kraftige Mænd, hvis Blod aldrig blandede sig med sydlige Nationers. Hans blonde Haar faldt ned i lette Krøller om hans Paude. Om hans lille røde Mund laa et Udtryk af stolt Kulde, som det næsten pigeagtigt blide Blik paa en egen Maade formildede. Hans Teints livlige Hvidhed var neppe forandret i den hede Zones glødende Klima; hans Øjne vare mørkeblaa, som hans Ahners, hvis høje Skikkelse og ranke Former han ogsaa var i Besiddelse af. Der laa i hans rolige, stolte Ansigt, i hans hele kraftige Organisation noget, der erindrede om Mennesker fra en forgangen Tid, man havde kunnet antage ham for en af de Barbarkonger, hvis Hære slog de romerske Legioner, eller for en af de Barder, der blev æret af Folkene i Bretagne som Videnskabens og Poesiens Guder. Men den fattige Adelsmand havde heller ingen anden Fordeel af sin berømte Herkomst; hans Ahners Arv var tabt for ham, og hans Ydre vidnede om en meget beskeden Formue. Skjøndt man af hans Tone og Udfærd erkjendte, at han tilhørte sin Tids høje Selvfab, var hans Klædedragt aldeles ingen Spradebassjes fra Anna af Østerrigs Hof; han saae snarere ud som en Soldat end en fornem Herre med sin Vams af graat Tøj og sin Filthat, paa hvis opkrampede Side der istedetfor Fjederen fandtes en sort Cocarde.

Marie havde slaaet sine Øjne ned for det

sørgmodige og faste Blik, som Maubray fæstede paa hende, og da han ikke talte, forsøgte hun først at bryde den for begge saa trykkende Taushed.

„De gjør vel denne Sorejse for første Gang?“ spurgte hun i en Tone, hvis lette Skjelven straffede som en Usandhed den Rolighed, hun bestræbte sig for at vise.

„Ja,“ svarede han; „jeg kommer til Den, for at nedsette mig der; det er den sædvanlige Tilflugt hos Folk, der, som jeg, ikke har nogen anden.“

Da hun derefter saae paa ham med en sørgmodig Overraskelse, tilføjede han:

„Jeg har mistet min Formue i Kongen, min Herres, Tjeneste og er dømt til Døden i England.“

„De var vendt tilbage dertil?“ spurgte Marie.

„Jeg tilbragte der de sidste sex Aar i Kamp med Tyrannen og Kongemorderen Oliver Cromwell. Jeg blev saaret og fanget, men man behandlede mig ikke som Krigsfange. Man dømte mig som en Rebel til Døden for Bøddelens Haand og jeg skulde netop være hængt, da jeg fandt et Middel til at flygte fra Fængslet i Leith. Derpaa vendte jeg tilbage til Frankrig.“

„Min Gud!“ hviskede Marie, foldende sine Hænder.

„Jeg kom efter mere end en sxaarig Traværelse igjen tilbage til Paris,“ vedhlev Maubray i en sørg-

modig Tone, „for at gjensee den, fra hvem jeg havde fjernet mig i mit Livs grusomste Djeblif.“

„De har seet min Søster, min kjære Louise,“ raabte Marie; „hun har selv givet Dem dette Brev.“

Ved disse Ord forandrede hendes Stemme aldeles; Erindringen om Fædrelandet og om hendes Familie forenede sig hos hende med alt, hvad der allerede havde grebet og bevæget hende saa dybt. Hun kunde ikke længere tilbageholde sine Taarer.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

1ste Qvartals-Regnskab 1886,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.	
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal	"	"	21944	5
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	536	32		
anvist for dette Kvartal 7 Kr.				
H. M. Kongens Bidrag 40 "	47	"		
<u>Gr</u>	583	32		
deraf er indkommet Kr. 443 32			443	3
affikret som uevhødelig " 24 50	367	82		
Restance ultm. dette Kvartal . .	115	50		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet				
„Borgervennens“ 98de Aargang Nr.				
1—13			1293	6
4. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal . .	130	"		
anvist for dette Kvartal	4209	"		
<u>Gr</u>	4339	"		
deraf er indkommet	4209	"	4209	"
Restance ultm. dette Kvartal . .	130	"		
=			27890	5

Kjøbenhavn, den 31 Marts 1886.

Overeisstemmend

D. F. Olsen.

Th. J. Svanebjær

Udgiwt.

	Fr.	D.	Fr.	D.
1. Pensioner:				
naaffordrede fra forrige Kvartal .	"	"		
anviste for dette Kvartal	2787	50		
	Fr			
udbetalte i Kvartalet	2787	50	2787	50
naaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
2. Lønninger	"	"	2185	70
3. Andre Administrationsomkostninger	"	"	211	30
4. Ugebladets Trykning	"	"	365	69
Saldo, Kassebeholdning ultm. 1ste Kvartal 1886.	"	"	22340	32
	=		27890	51

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

med Kassekontrollen.

A. E. Reimann.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 3die Juli 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meybaud.

Maubray betragtede hende med veemodig Glæde og syntes i sit Hjerte at optage hendes stille Taarer.

„Marie!“ hviskede han saa sagte, at hun mere gjættede dette Navn paa hans Læber, end virkelig hørte det. Da skjød hun, ligesom piint af Samvittighedsangest, sin Stol tilbage, saa at den berørte Generalens Stol, og lagde sin kolde, skjælvende Haand paa den Syges.

„Naadige Frue,“ vedblev Maubray, „om nogle Djeblif maa jeg bryde op og snart være i St.

Domingo, hvorfra jeg sandsynlig aldrig kommer tilbage; De veed, at Spanierne bekrige os der.“

I dette Djeblif vaagnede Generalen pludselig og sagde, idet han saae sig om:

„Marie, jeg troede vi skulde have Musik i Aften. Har Du ikke lovet mig en Serenade? Musikken kunde maaske et Djeblif more Hr. de Maubray, da jeg ikke er i Stand til at holde ham med Selskab.“

Fru de Enambuc gav en af de Slaver, der stod ved Døren, et Vink, og et Djeblif efter hørte man Musikken under Vinduerne. Doctoren og Loinvilliers kom nu ogsaa til; Musikken tjente som Paaskud til at afbryde Samtalen, som Ingen uden Doctoren vilde kunne have vedligeholdt uden Anstregelse. Marie, der stod ubevægelig ved Siden af Generalen, lyttede til Musikken, uden at høre den; det var hende, som om Tiden flygtede bort med usædvanlig Hurtighed og dog hvilede hvert Minut under dette Besøg, hvis Dphør hun i Stilhed frygtede, trykkende paa hende. Ved enhver Bevægelse af Maubray foer hun sammen, thi hun følte, at han vilde bryde op.

Musikken vedvarede. Efterat flere Stykker vare spillede, begyndtes der paa en Dands, som var meget i Mode paa den Tid, da Fronden jagede Cardinal Mazarin ud af Paris. Marie skjælvede, da hun hørte den første Takt af denne muntre Sarabande;

hun kom til at tænke paa en eneste Omstændighed i sit Liv, paa hendes første Indtræden i Selskabslivet, en Fæstlighed, som hun bivaandede kort før sin Formæling. Udentviol vækkede Tonerne ogsaa Grindringer i Maubrays Bryst, thi han lagde en Haand paa Hjertet, som om han følte en heftig Sorg. Et Øjeblik efter rejste han sig, for at tage Afsked med Generalen; derpaa buffede han for Marie og fjernede sig, uden endnu engang at have fastet et Blik paa hende.

II.

To Timer senere herskede der en dyb Stilhed i Huset; det ene Lys efter det andet var forsvundet bag Bambusjaloufierne, og den Slave, der skulde lukke Hoveddøren, havde, som sædvanlig, lagt Røglen paa Generalens Bude. Det var nær Midnat; alle sov; kun et svagt Lysstjær viste sig endnu ved Vinduet til en Pavillon og Gazegardinet foran Saloufiet bevægede sig stærkt for Vindens Pust fra Soen. Natlampen i Fru de Enambucs Soveværelse udbredte sit matte Skjær midt i det dybe Mørke, der allerede længe havde omsløret Himlen. Den unge Dame havde nylig ladet sig klæde af; et stort Overkast af Musselin omgav hendes fine Taille og faldt ned paa hendes smaa blottede Fødder, der hvilede paa et Sivtæppe. Fordybet i Tanker og med bøjet Hoved, viklede hun sine lange

Loffer op og holdt dem fast under det Silketørklæde, der som en let Turban var bundet om hendes Hoved. En foran hende knælende Slavinde holdt i sin Haand to Tøfler af broderet Maroquin, der vare saa smaa, saa zirlige, at et Barn havde funnet benytte dem. Hendes andre Slavinder bragte alt andet istand; den ene trak den vide Gazepavillon, der omgav Sengen, fra hinanden; den anden skjulte under en Porcellainskloffe den Lampe, der skulde brænde hele Matten, og en tredie afkølede Luften, idet hun bevægede en stor Biste af Palmeblade paa en Bambusstof. Et Øjeblik efter trak de sig tilbage; kun den Slavinde, der plejede at sove ved Foden af hendes Seng, blev hos hende. Dette var en ung Pige, som slet ikke lignede de andre Slavinder i Huset. Hendes skinnende sorte Haar, hendes fine Ansigtstræk og lysebrune Hud vidnede om en anden Herkomst; hun hørte til de vilde Folkestammer, der vare fordrevne af Europæerne og hvis Levninger vare adspredte paa den østlige Kyst af Den. Indianerinden havde det sørgelige Physiognomi og det urolige Blik, der er de vilde Stammer ejendommelig, men hendes Smil var mildere, fornuftigere, og i hendes hele Person laa der en vis ejendommelig Ynde, som man ikke finder hos de Fruentimmer, hvis Liv hengaaer med lette Beskæftigelser og i en vis material Velvære.

„Palida,“ sagde Fru de Enambuc med et langt Suf, „træk dette Gardin tilbage eller jeg qvæles.“

Slavinden trak det dobbelte Gardin fra Vinduet og knælede derpaa igjen for Fru de Enambucs Fødder.

„Herskerinde,“ sagde hun, „Himlen er mørk ud over Havet; der kommen maaske et Uvejr i Nat.“

„Gud beskytte de stakkels Rejsende for det daarlige Vejr,“ hvistede Fru de Enambuc, idet hun bøjede sig over mod Vinduet.

Den stjerneløse Himmel forenede sig i Horizonten med det sorte og ubevægelige Hav; en sagte Susen kom frem fra Skovene og blandede sig med den fjerne Mumlen fra en af Liantræer et eller andet Sted skjult Bæk. Hurtige Lysglimt drog uophørligt gennem denne lumre, mørke Nat, lysende Insecter der syntes at fare gennem Luften lig smaa Meteoror forsvandt i Kassiatræernes tætte grønne Blade. Jasmintræerne, Jasminbuskene og Ananas, hele den Mængde Blomster, der udfoldede sig i Haven, udaandede en yndig krydret Duft, der forenede sig med det fugtige Pust fra Skoven. Der laa i denne milde duftende Luft noget, som sløvede Hjertet og beroligede det. De hos hende opvaagnede Grindringer slumrede lidt efter lidt ind igjen; hun hævede roligere sit Blik mod Himlen og hvistede med fuldkommen Tillid;

„Min Gud, lad den være lykkelig, som jeg ikke

tør see igjen og forund mig, at jeg maa glemme den Tid, i hvilken vi turde elske hinanden."

Men selv denne Bøn vækkede igjen hendes Erindring, som den egentlig skulde berolige; mod hendes Willie vendte hendes Tanker tilbage til den Dag, da hendes Fader underrettede hende om, at han havde lovet Marquis de Maubray hendes Haand, til den Fest, ved hvilken hun havde viist sig som hans Brud, til deres gjensidige Kjærlighed, der saasnart blev forstyrret ved hendes Families ubønhørlige Uergjerrighed, til det Baand, der var blevet sonderrevet med saa dyb Smerte. De sex Aar, i hvilke hun havde levet trøstet, rolig og lykkelig, forsvandt for den Erindring, der mægtig vendte tilbage, efter at den saa længe havde været tilbage-trængt i hendes Hjertes hemmeligste Folder.

"O, min Gud," gjentog hun, forfærdet over sin Smerte, "fjern disse Tanker fra mig... Hav Forbarmelse og Medlidenhed med min Smerte!"

I dette Øjeblik rejste den Slavinde, der sad ved Vinduet, sig pludselig op og blev staaende ubevægelig, med Blikket fæstet paa Haven.

"Hvad er det, Palida?" spurgte Fru de Enambuc, der paa engang vaagnede af sin drømmende Tilstand.

"Herikerinde," svarede hun, "det er forunderligt. Man skulde tro, at der var Rødhuder..."

"Rødhuder!" raabte den unge Fru forfærdet, "saa ere Vejene herfra til Fort Royal ikke sikke.

Herre, min Gud . . . O, jeg er taabelig . . . Maubray er vendt tilbage til Søen."

Da hun igjen havde beroliget sig noget, tilføjede hun:

"Du tager fejl, Palida; der er Ingen dernede. Hvorfor skulde de Vilde have forladt deres Hytter? Hvad ville de her? Hvorledes kan Du forøvrigt kjende dem i en saa mørk Nat?"

"Jeg seer dem ikke tydeligt, Hersterinde," svarede Palida; „men veed De ikke, at man lugter en Rødhud, før man seer ham?"

Medens hun talte disse Ord, vendte hun Ansigtet mod Vinden og indjagede langsomt Luften, som om hun tydeligere vilde overbevise sig om den Luft, der var hende paafaldende. Som alle Individier af den vilde Race var hun ogsaa i Besiddelse af ualmindelig skarpe Sandser. Et Djeblik efter traadte hun tilbage fra Vinduet og sagde:

"Vinden har lagt sig, jeg kan kun lugte Duften af Blomster. Dersom Rødhuderne strejfe omkring her, vil man i Morgen kunne kjende deres Fodtrin i Sandet ved Stranden, dersom de ikke, ligesom Skildpadderne, der vende tilbage til Havet, udstelte Sporet efter sig."

"Men disse stakkels Hedninge have af Naturen ikke rødere Hud end Du, Palida, og man vilde ikke kunne kjende dem paa Lugten, ligesom Negrene fra

Angola, naar de alle gif nøgne, saaledes som Gud har skabt dem.“

„Udentviivl ikke; det er den Klædning, som de hver Dag lave sig, der giver dem den Farve og den forunderlige Luft. Tænk Dem blot, en Caraiibe anvender hver Morgen, efterat han har badet sig i Havet eller i en Flod, en heel Time paa sin Bynt.

(Fortsættes.)

J. S. Salvorien.

Foreslaaet nyt Medlem:

Cigarfabrikant A. P. W. Schmidt.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Øtte og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen den 10de Juli 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

„Først fletter hans Kone omhyggeligt hans Haar og pryder det med Fjer, Glasperler og andre Smykker; derpaa overstryger hun hans Legeme med en Blanding af Rucu og Palmeolie; de Forfængeligste lade sig paa denne Klædning tegne en Slags fort Broderi med Saften af visse Lianer og derpaa bilde de sig ind at være ligesaa skøn som De, naar De er iført Deres Atlasteskjole med Sølvkniplinger og med Deres Halsbaand af Smaragder.“

„Og hver Dag begynder de igjen paa denne smukke Stads?“

„Hver Dag; Lianesaften efterlader vel en varig Farve, men den forsvinder under Rucustriberne og efter nogle Dages Forløb maa de derfor gjentage Broderiet.“

„Fruentimmerne bære altsaa ligeledes denne forunderlige Klædning?“

„De have ingen anden.“

„Siig mig, Palida, foretrækker Du ikke Din stribede Kjole, Dit indiste Tørklæde og Dine Sølvringe for denne affhyelige Pynt?“

„O, ja, Herskerinde.“

„Og naar jeg nu lod Dig gaa, vilde Du saa vende tilbage til Rødhuderne?“

„Aldrig, aldrig! Man kan ikke blive i deres Hytter, naar man har lært at leve bedre og bede til Gud.“

„Men Du vilde dog være fri.“

„Fri? O nej, nej! Hos Rødhuderne ere alle Fruentimmer Slavinder og de ere slemme Herrer.“

Bed disse med særdeles mørkt Eftertryk udtalte Ord saae Fru de Enambuc forundret paa Palida og sagde:

„Du har altsaa ingen Moder?“

„Min Moder,“ svarede hun, „er død . . . min Fader dræbte hende.“

„Jesus, min Gud!“

„Ja, og Dagen derpaa tog han sig en anden. Blandt Rødhuderne har en Qvindes Liv ikke mere

Værd end en Hunds; de blive fødte blot for at arbejde og dø."

"Ulykkelige Skabninger! De ville blive lykkeligere, jaasnart disse hedenste Menneſter ere omvendte af Miſſionairerne."

I dette Djeblik hørtes i det Fjerne ved Negerhytterne en rafende Hundegjoven.

"Det er Nanſin," ſagde Palida, idet hun igjen traadte hen til Vinduet. "Jesús! Lugter han ogsaa Rødhuderne?"

"Han kjender dem alſaa?"

"Det ſtaffels Dyr tilhørte en Nybygger, ſom boede nede ved Morne à l'Îlet og blev dræbt af de Vilde."

Nu fulgte en Pauſe, derpaa vedblev Fru de Enambuc:

"Gitteret er lukket, tolv Mænd findes i Bagthuſet og Skildvagterne ere paa deres Poſt, parat til at ſkyde enhver Miſtænkelig. Vi kunne rolig ſove."

"Herſterinde, der er Menneſter i Haven," afbrød Palida hende; "hører De, dernede under Pavillonon."

Bludſelig fik Fru de Enambuc en forunderlig Tanke; hun troede et Djeblik, at Maubray ikke var rejſt, at han i hendes Nærhed vilde afvente Dagens Frembrud og haabede maaske, før han tog hort, at ſige hende et ſidſte Lev vel.

„Kul Saloufierne ned, Palida,“ sagde hun hurtigt, „det er allerede seent, vi ville sove.“

Slavinden bukkede sig for at gribe Snoren, der hængte udenfor Vinduet; i samme Djeblif kom et let Vindstød fra Havet og bevægede Cassia-træernes Grene, der klappede mod hinanden. Palida vendte paany Ansigtet mod Vinden; en langsom Indaanden hævede hendes Bryst; med aaben Mund, med udvidede Næsebor søgte hun at kjende den Lugt, som Luften udbredte tilligemed Frugternes og Blomsternes Aroma. Efter et Minuts Forløb lod hun Saloufiet falde og sagde med forandret Stemme:

„O, Herskerinde, jeg har ikke taget fejl, der er Rødhuder dernede.“

„Herre Jesus, saa maa vi gjøre Larm,“ svarede Fru de Enambuc, idet hun gif hen til Vinduet.

Palida kastede sig imod hende.

„Kom ikke herhen, Herskerinde, kom ikke herhen,“ raabte hun; „en Pil kunde ramme Dem. Vær overbeviist om, at Rødhuderne ville vende deres Djne herhen, hvor de see Lys.“

„Disse Menneſter ere komne herind ved Forræderi. De ville angribe os,“ sagde Fru de Enambuc forfærdet. „Min Gud; forbarm Dig over os.“

Hun ilede ud af Værelſet og over det lange Galleri, som ſtilte hendes Gemak fra Generalens;

men før hun traadte ind til sin Gemal, blev hun staaende.

„Dg mit Barn, Palida,“ raabte hun, vendende sig om, „hent mit Barn og bring mig det.“

Generalen havde sendt de tvende Slaver bort, der almindelig vaagede hos ham, men han var ikke alene. Loinvilliers sad ved hans Seng og læste Papiirer, som han havde medbragt fra St. Pierre. Et eneste Lys kastede kun et svagt Skjær paa denne ubevægelige Gruppe.

„Marie!“ raabte Generalen, idet han saae hende bleg og aandeløs komme ind; „er det Dig, Marie? Endnu saa sildig oppe? Hvad er der skeet?“

„Vi ere i Fare,“ svarede hun med skjælvende Stemme, „en Skare Caraiber har omringrt Huset ... Palida har seet dem ... de ere der, under disse Vinduer ...“

„Hvad siger Du?“ afbrød Generalen hende, „her er jo Røglen til Gitteret og det er ligesaa umuligt at komme over Hækken, som at bestige Fortet St. Pierre.“

I dette Øjeblik traadte Palida ind med en Negerinde, som bar det sovende Barn paa sine Arme.

„Du troer, at Rødhuderne sværme heromkring?“ spurgte Generalen hende; „siig, hvad har Du seet.“

Hun gjentog hvad hun havde sagt sin Herskerinde. — „Alle i Huset sover,“ tilføjede hun, „der er Sngen i Galleriet og heller ikke nede i Salene;

Winduerne ere godt tilluffede og laafede indefra, faaveljom den store Dør."

"Godt," sagde Generalen, idet han lod det blege trætte Hoved synke tilbage paa Pudsen. "Tungen er gaaet ud og man behøver altsaa ikke at frygte for at Indgangen til Haven er ved Forræderi bleven aabnet for Rødhuderne . . . Du har drømt, Palida."

"Gud give det, Herre!" raabte hun, "men fald ikke i Søvn igjen."

Hun taug pludselig stille, et blegt Skin viste sig mellem Saloufiernes Tremmer.

"Herre," vedblev hun derpaa, "der kommer et Uvejr fra Havet; ved Lynenes Skin kan De see, hvad der foregaaer derude og om jeg har taget fejl."

Loinvilliers var allerede gaaet hen til Vinduet. Et endnu klarere Lyn oplyste Matten og Tordenen rullede i det Fjerne. I samme Djeblik lod Greven Saloufiet, som han havde holdt iveauet med den ene Haand, igjen falde og sagde, idet han pegede paa en Piil i Ormet paa sin Vams:

"Det er Sandhed og der er Beviset. Maaſke hundrede findes under diſſe Winduer."

Medens han ſagde dette, trak han en Piil ud, der over Haandledet var gaaet gjennem Vamsen og tilføjede, efterat have underſøgt Spidsen, roligt:

"Den er ikke forgiftet, ellers vilde Saaret have været dødeligt."

Palida traadte paany hen til Vinduet og saae, skjult bag Jaloufiet, uafbrudt ned.

„De ere komne over Hækken,“ sagde hun forbauset; „seer De?“

De Wilde havde virkelig ved et forunderligt Kunstgreb oversteget den frygtelige Skranke. Udenfor Haven stod et stort Tamarindetræ, hvis Grene rækkede over Hækken, lige til et Cassiatræs Grene, der udfoldede sine mørkegrønne Blade ved Enden af Alleen. Den ene efter den anden af Caraïberne var steget over denne luftige Bro og saaledes komne ind i Haven uden Larm. Der var ikke længere nogen Tid at spille; man maatte handle, forsvare sig. Det var ikke første Gang, at de Wilde saaledes overfaldt en enkelt liggende Plantage og man vidste tillige, hvorledes de plejede at huse.

Generalen var staaet op; han gif hen til sin Kone, der sad i et Hjørne, holdende sin Søn i sine Arme og syntes at være hængsunken i mørk Fortvivlelse.

„Marie,“ sagde han til hende, „Du maa gaa ind i Galleriet med Barnet . . . Men kom ikke Vinduerne nær . . . Gjør ikke noget Forjøg paa at see, hvad der foregaaer udenfor . . . Marie, lov mig at blive der og med Mod og Hengivenhed vente, indtil Faren er forbi.“

„O,“ raabte hun, „og Du? . . . Du vil vove Dit Liv . . .“

„Det er min Pligt og mit Kald.“

„Det er min Pligt at være hos Dig, ikke forlade Dig . . .“

„Gaa, Marie,“ sagde Generalen bydende, idet han pegede paa Døren til Galleriet, „vent mig der og beed til Gud, at . . .“

(Fortfættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Åtte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 29.

Lørdagen den 17de Juli 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Hun greb den Haand han rækkede hende og trykkede den til sine Læber, derpaa hævede hun sit Hoved og sagde med en Stemme, der paa en og samme Tid vidnede om Lydighed, Mod og Stolthed:

„Ja, jeg skal adlyde Dig og vær overbeviist om, at jeg ikke frygter . . . Jeg veed, at Du vil redde Din Kone og Dit Barn . . . Skulde Du bukke under i Kampen, saa vær Du ogsaa rolig . . . jeg vil ikke levende falde i disse Billedes Hænder.“

Netop som hun havde udtalt disse Ord, hørtes

udenfor et frygteligt Skraal og et forfærdeligt Stød rystede Hovedporten.

„Til den lille Port! Voinvilliers, til den lille Port;“ raabte Generalen.

I et Djeblif vare alle i Huset paa Benene. Generalen sendte Fruentimmerne til sin Gemalinde og gjorde sine Forberedelser til Kampen. Han bevæbnede sine Negere og stillede dem i en Slags Cafematter, hvor man sikkert kunde forsvare Gangen foran Hallen; derpaa gik han med Voinvilliers til den lille Port.

Det var et virkeligt Mirakkel at see denne af saa lange Lidelser svækkede Mand pludselig faa sin Energi og sine Kræfter igjen. Medens han gav sine Befalinger, medens han beredte sig til denne skræffelige Kamp, ved hvilken han for sig havde Fordelen af Stillingen og Vaabnene, men Fjendens overlegne Antal derimod Sejren over Disciplinen, Førernes Erfaring og Forsvarsmidlernes Overlegenhed, talte han saa højt, saa bestemt som ellers, naar han lod sin Militz passere Mønstring i St. Pierre.

Det Galleri, hvorhen Fru de Enambuc var flygtet, befandt sig i første Etage og Vinduerne, som gik ud til en Deel af Haven, der kaldtes Labyrinthen, var tredive Fod fra Jorden. Denne Højde syntes at gjøre de uhyre Skodder unødvendige, der forsvarede den nederste Etage; man havde der-

for ogsaa kun forsynet dem med Jaloufier og Gardiner af Gaze, hvis gjennemsigtige Stof bevægede sig frem og tilbage i Binden. En fuldkommen Stilhed herskede i dette uhyre Gemak, der neppe blev ubetydelig belyst af Gjenskinnet fra den paa Trappen hængende Lampe, og tyve knælende Fruentimmer bad der i Angestens og Fortvivlelsens Skræk. Udenfor lød en uophørlig skræffelig Larm, de Billedes Krigsskrig. Deres Røller faldt ligesom i Tact paa de tunge Døre og disse gjentagne Slag fandt Echo i alle Dele af Bygningen; det var en mere truende, skræffelig Larm end Skydsets.

Fru de Enambuc holdt sin Søn i sine Arme og bad jagte; den der for et Øjeblik siden havde seet hende saa svag og skjælvende, vilde nu være bleven forbausset over hendes Mod og Koldblodighed. Denne unge Dame, der endnu ikke havde staaet ligeover for nogen Fare, hvis Blidhed og Frygtsomhed næsten nærmede sig Svaghed, var nu stærk; hendes farlige Stilling havde vækket hendes hele Energi og fuldkommen rolige Mod.

„Mit Barn,“ sagde hun til Palida, der bleg, ubevægelig og knælende bad sin Bøn, „mit Barn, vort Liv staaer i Guds Haand... Fat Mod... Døren kan endnu længe modstaa. Jesus, min Gud, hvilket skræffeligt Skrig! Skulde man ikke tro, at en Legion Dævole rasede omkring os. Men vi maa

ikke blive bange for disse Hyl; Murene falde ikke om derfor."

I dette Djæblif traadte Doctor Janſon bleg og forfærdet ind.

"Naa," ſagde han, „jeg er her bleven vækket af en ſnuf Muſik og vi ville, ſom det forekommer mig, faa en prægtig Nat."

"Doctor," ſvarede Fru de Enambuc, idet hun ſtod op, „vi ville faa Saarede. Det er et Held, at De er her..."

"Et Held!" brummede Lægen, idet han hævede Djne og Hænder mod Himlen. „Det er ikke første Gang, at jeg driver mit Haandværk paa Balpladsen. Men da var det Chriſtne mod Chriſtne og jeg befandt mig ikke ligeover diſſe fordømte Rødhuder."

Et Knald af Geværſkud afbrød Doctor Janſon; han ilede hen til Trappen og ſøgte at ſee, hvad der foregik dernede.

"Godt," ſagde han, da han havde taget Plads nede i Hallen bag en Dør, der tjente ham til Skjold; „godt; vi have ſkudt lige i Nærheden. Den halve Deel af dem, der bleve ramte, vil ikke komme paa Benene igjen."

"Seer De min Mand, Doctor?" ſpurgte Fru de Enambuc, der lænede ſig til Rækværket paa Trappen; „ſtiig mig, om De ſeer ham."

"Han er ſom alle vore Folk ſikker bag Døren; de have fyret gjennem Skydehullerne."

En ny Ladning dundrede som et Tordenslag og rystede Huset lige til Grunden; et endnu skrækkeligere Skrig hørtes udenfor, derpaa indtraadte en dyb Stilhed.

„Denne gang have vi fejlet Pladsen reen,“ raabte Doctoren, idet han stak Hovedet ud af sit Skjul; „Gud være lovet! Paa Hovedvagten bliver Larm. Vi ville høre Geværskud derude, dersom Vagten ikke er bleven overfaldet og nedhugget, hvad dog vel ikke er muligt.“

„Og Negrene? Negrene? afbrød Fru de Enambuc med pludseligt Haab; „de ville komme os til Hjælp.“

„Men de have ingen Vaaben; man har ikke fordriftet sig til at give Negrene Vaaben ihænde,“ svarede Doctoren. „Hellige Guds Moder, dersom det blot ikke falder de femhundrede Slaver ind at slutte sig til disse Rødhuder . . .“

Et nyt endnu skrækkeligere Skrig overdøvede Doctorens Stemme og paa samme Tid blev Porten angreben med rasende Slag, der lignede de af disse Krigsmaskiner, der saa godt som vore Kanoner ellers skjød Bresche i Murene. De med Jern beslaaede Stolper sprang fra hinanden; de fra hinanden drevne Fløje modstod kun et Øjeblik og derpaa brast Døren under det voldsomme Tryk. En Sejersjubel lød op til Himlen, men næsten i samme Øjeblik hørtes et andet rasende Skrig; Fald-

døren var bleven nedladt bag Døren og standsede de Angribende med sine stærke Jernbeslag. De Vilde angreb denne ny Hindring med fordoblet Raseri og fastede en Hob Pile ind i Forhallen, uden at de traf Noget.

Doctoren var hurtigt ilet op i første Etage, men blev staaende paa det sidste Trappetrin og saae ned med Forfærdelsens Angest.

„Fald døren vil modstaa endnu længere end Porten,“ sagde han; „priset være den, som gjorde den saa stærk og fast. Man sees, at den gode Dør rører sig ligesaa lidet som en Klippe under disse Rasendes Hænder. Der er gjort Larm; man vil have hørt vore Skud; Trommerne hvirvle allerede fra den store Bugt ved Fortet St. Pierre; man vil komme os til Hjælp. Militseren vil hugge disse Hedninger, disse Cannibaler i Stykker . . . vi ville blive frelste . . .“

„Gud og hans hellige Moder høre Dem,“ sagde Fru de Enambuc, der stod ved Døren til Galleriet og endnu bestandig holdt sin Søn i sine Arme.

I ti Minutter ventede man i ubeskrivelig Angest. Tordenens fjerne Rullen blandede sig i Rødhudernes vilde Skrig, idet de angreb Fald døren med fortvivlet Anstrengelse; blege Lyn opklarede pludselig Himlen, saa at man i Mørket kunde see den Mængde nøgne Mennesker, der hylede og vare saa hæslige som

Fordømte. De Belejredes Ild standsede ikke, men gjorde de Angribende mindre Skade, fordi man maatte skyde i skjæv Retning. To Gange traadte Loinvilliers frem og affyrede sine Pistoler lige i Ansigtet paa dem, der hamrede paa Jaldøren med deres tunge Køller. Den i Forhallen hængende Lampe kastede et halvklart Skin paa den hvælvede Gang, der skulde blive en Balplads, og gennem Jaldørens Stænger skimtede man en forvirret bevægelig Masse, der med forfærdelig Harme stødte paa denne Hindring. Talrige Døde og Saarede laa paa den forreste Trappe og høje Klager og Jamren blandede sig i de Wildes Strigsskrig.

„Vel have vi dræbt mange af dem,“ sagde Generalen til Hr. de Loinvilliers, der stod ved Indgangen til Hallen og ladede sine Vaaben, „men vi maa dog anbefale os til Gud, thi dersom vi ikke erholde nogen Hjælp, er det ude med os; Jaldøren vil ikke kunne holde en halv Time endnu.“

„Vi forsvare Hallen,“ svarede Loinvilliers koldt.

Ligesom han havde sagt dette, hørte man et gjennemtrængende Angestsskrig fra Galleriet, og Doctoren lod sig see oppe paa Trappen med Hænderne hævede mod Himlen.

„Rødhuderne! Rødhuderne klavre herop!“ raabte han; „Hjælp! Hjælp!“

Larmen udenfor var saa stor, at man neppe

kunde forstaa hinanden, men Generalen gjættede, hvad denne Gebærde havde at sige.

„Loinvilliers,“ sagde han, „hører De deroppe.“

Med Pistolerne i Haanden ilede Greven op ad Trappen. En skrækkelig Taushed var fulgt efter dette Angestraab; Doctor Sanson, der havde lænet sig til Trappens Rækværk, pegede taus med Haanden til Indgangen til Galleriet.

(Fortfættes.)

J. S. Salvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
 Skomager Rasmus Chr. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen den 24de Juli 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meybaud.

Loinvilliers saae sig gysende om og gjættede egentlig mere end han saae, hvad der foregik i dette Halvmørke, hvor alt var taus og ubevægeligt. Det var et forunderligt og sørgeligt Syn; Slaverne vare flygtede hen i den anden Ende af Galleriet og trængte sig sammen i den mørkeste Krog som en Hjord, der bliver overfaldet af et Rovdyr; Fru de Enambuc, der stod alene ved Bæggen, bedækkede sit Barn med sit hele Legeme og fremmumlede en uarticuleret Bøn. To Skridt fra

hende, ved et Vindue, hvis Zaloufi allerede vaklede, svingede en Caraïbe sin frygtelige Kniv og fastede et vildt Blik om sig; intet Klædningsstykke bedækkede hans rødlige Hud; hans Haar var langt og indviklet som en Manke; et Smykke i Skikkelse af en Halvmaane straaede paa hans brede Bryst og viste, at han var en Høvding. Næsten i samme Øjeblik kom en anden Bild til Vinduet og sprang ind i Galleriet; begge opdagede først Fru de Enambuc; de styrtede hen imod hende og greb hende i de lange Haar. Men Loinvilliers var der.

„Marie!“ raabte han, idet han afbødede det Stød, der skulde have rammet hende, men som han nu fik i Armen, „Marie, her er jeg . . .“ Den Pistol, som han holdt i den højre Haand, faldt fra ham, men med den anden skød han en af de Wilde. Nu begyndte en Kamp Mand mod Mand, ved hvilken ethvert Slag og Stød ramte og som kun varede to Minutter. Loinvilliers havde blot sin Dolk tilbage og Blodet strømmede ud af et skrækkeligt Saar; men han saae Fru de Enambuc ligge paa Gulvet, som livløs, og han kæmpede med en Fortvivlets blinde Mod. Endelig traf han sin Fjende dødelig, saa at denne styrtede om; derpaa samlede han endnu engang alle sine Kræfter sammen, tog begge Ligene op og fastede dem ud af Vinduet paa de Wilde, som klavrede op ad Muren.

Doctoren var imidlertid traadt hen til Fru de Enambuc, for at komme hende til Hjælp, og han gjenvandt sin Stands Landsnærværelse og beundringsværdige Kølighed. Dersom thye Rødhuder nu vare styrtede ind i Galleriet, vilde han ikke have seet deres frygtelige Røller svinges over sit Hoved, eller deres forgiftede Pile flyve rundt om, og ikke valgt nogen anden Plads. Bøjet over Marie, med ufravendt og opmærksomme Blik, med ubevægeligt Ansigt lyttede han til de uregelmæssige Aandedrag, som bevægede den unge Dames blottede og blodplettede Bryst.

„Hun er død!“ raabte Greven, idet han sank paa Knæ ved Siden af Marie; „hun er død.“

„Nej, Gud være lovet,“ svarede Lægen; „jeg finder intet andet Saar end et lille ubetydeligt paa Skulderen; af Angest faldt hun i Krampe; nu hæver hendes Bryst sig igjen, og . . .“

„Herre, min Gud, lovet være Du! Jeg har altjaa aspareret Stødet,“ mumlede Loinvilliers med svag Stemme, „og jeg maa dø . . . Et skjønt Endeligt . . . jeg har hengivet mit Liv for hende . . . Siig hende det . . .“

Da han havde udtalt disse Ord, sank han som livløs til Jorden.

Medens dette foregik i Galleriet, var Falddøren blevet flaaet ind og Rødhuderne prøvede paa at tiltvinge sig Gjennemgang gjennem Hallen, men

man skjød paa dem fra Skydehullerne. De faldt, saasnart de vare traadte ind, og ikke en eneste stod op igjen. Man vilde saaledes have nedskudt dem lige til den sidste, dersom man havde kunnet fortsætte Ilden, men Munitionen begyndte at slippe op; man havde hverken Krudt eller Kugler mere.

Man hørte Trommerne hvirvle udenfor og et Antal Beboere kom fra Omegnen ved St. Pierre. Da de befandt sig paa den Høj, som beherskede Stranden, affyrede de deres Geværer og denne af Bjergenes Echo gjentagne Torden blev endog hørt af dem i Casematterne. De forfærdede Caraïber prøvede nu paa at flygte, men Hækken og Gitterportens uhyre Stænger satte dem fra alle Sider uoverstigelige Hindringer imøde. De prøvede paa igjen at naae hen til Sletten ad den luftige Bro, paa hvilken de vare stegne ind i Haven; men det lykkedes kun Faa at undslippe ad denne Vej. Da Militsten indtraf, nedjablede de de øvrige af disse Ulykkelige under Husets Mure.

En Time senere brød endelig Dagen frem og man saae nu de skrækelige Spor af den sidste Kamp. Militsten bivouaquerede i Haven, og Slaverne fra Plantagen, med deres Opsynsmænd i Spidsen, gravede Grave langs Kysten, hvori de lagde de Døde. En endnu sørgeligere Scene foregik i Huset selv; Generalen laa paa sin Seng; de Kræfter, han havde gjenvundet i Farens Øjeblik, forsvandt hurtigt;

han havde i denne sørgelige Nat opbrugt Resten af sit Liv; bleg, ubevægelig, sunken sammen i sig selv, sov han en Søvn, der allerede lignede Døden. Marie sad ved Siden af ham og lagde Tid efter anden uvilkaarligt Haanden paa sit let saarede Bryst. Hendes stirrende, taareløse, næsten udtryksløse Blik vidnede om den Mæthed, som plejer at følge efter heftige og smertelige Bevægelser. Doctor Janson stod ved den Syges Hoved og iagttog med mørke og opmærksomme Blik denne Dødstamps Fremskridt, som hans Kunst ikke engang kunde forlænge. Husets Folk stode i Fraastand tause og forfærdede.

Bludselig rejste Generalen sig op.

„Marie!“ raabte han med kort og aandeløs Stemme.

„Her er jeg,“ svarede den unge Dame, idet hun forfærdet rejste sig op; „her er jeg.“

Generalen vendte sine matte Øjne til hende og gjentog:

„Marie, min dyrebare Marie, kom herhen, for at jeg kan see Dig. Og min Søn?“

Palida bragte Drengen hen til ham, hvis blonde Hoved han berørte ligesom til Velsignelse; derpaa vedblev han:

„Hvor er Loinvilliers?“

„Han er der, i Galleriet,“ svarede Doctoren.

„Indestaaer De for hans Liv?“ spurgte den Syge med Anstrengelse.

„Jeg indestaaer for hans med mit.“

„Saa lad ham komme her, men strax,“ hviskede Generalen, idet han sat sank tilbage.

Et Djeblif efter kom Voinvilliers, støttet paa to Slaver; han saae liigbleg ud, men hans livlige Blik forkyndte, at Døden allerede var veget fra ham. Generalen vinkede, at han skulde række ham Haanden; han trykkede den og sagde med afbrudt, men hørlig Stemme:

„Jeg har ikke mere Tid til at tale med Dem, Voinvilliers... Præsten fra Tertre vil komme; de sidste Djeblif tilhøre Gud alene...“

Marie skjulte sit Ansigt i den Syges Hovedpude, derpaa vendte hun sig til Lægen og sagde:

„Det er ikke muligt. Saaledes døer man ikke. Han har endnu flere Dage at leve i; De har indestaaet derfor i Gaar, Doctor.“

Lægen traadte lidt tilbage bag den Syge og lod bedrøvet Hovedet synke. Fru de Enambuc satte sig igjen; hun troede ikke at hendes Ægtefælle var Døden saa nær og bad for ham til Gud, den Almægtige.

„Voinvilliers,“ begyndte Generalen med stønende Stemme paa ny og saa sagte, at Greven, der højede sig over ham, neppe kunde forstaa ham, „Voinvilliers, De veed, hvad jeg sagde Dem i Gaar Aftes... Jeg stoler paa Deres Retfærdighed og Deres Mod... De indtager min Plads... De

regjerer under min Søns Mindreaarighed i Forening med hans Moder . . . De vil sørge for hans Arv . . .“

Han taug, derpaa gjorde han en sidste Anstrengelse, vendte sine Øjne mod Marie og tilføjede:

„Dg engang, Voinvilliers, ægter De min Enke.“

Grevens Ansigt blev endnu blegere og med et svagt Udraab bøjede han sig over Sengen. Generalen var atter sunket sammen; hans Haand havde ikke sluppet Grevens; Mandedraget hævede svagere og svagere hans Bryst; hans Ansigt havde gjenvundet sin Livlighed og man kunde sige at han sov.

Marie havde ikke hørt noget; Udmattelsen fløvede alle hendes Følelser; hun saae kun utydeligt, hvad der foregik omkring hende; selv hendes Smerte tabte sig i denne hendes aandige og legemlige Sløvhed. Voinvilliers, der stod ligesom hende paa den anden Side af Sengen, saae fast paa hende og trykkede den Døendes Haand med et forbausende Udtryk af Glæde.

Efter nogle Minutters Forløb traadte Lægen, der havde fjernet sig et Øjeblik, for ikke at forstyrre denne sidste Samtale, igjen nærmere og trak Senggardinerne tilside. Saa snart han havde seet Generalen, greb han heftigt Voinvilliers Arm og sagde:

„Man maa føre Fru de Enambuc bort! Seer De ikke, at Alt er forbi.“

III.

Solen var gaaet ned bag en Masse sorte, sønderrevne Skyer, hvis phantastiske Former liig Ræmpeskjigger strakte sig hen over den mørkeblaa Himmel. Paa den yderste Grændse af Horizonten viste sig en brændende rød Stribe, det sikkre Kjendtegn paa en Storm. Skjøndt Luften var fuldkommen rolig, brød Havet sig dog meget heftigt mod Fortet St. Pierres Mure, som om et underløst Uvejr rasede og slyngede Bølgerne iveauet.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Guldsmedsvend Marinus Nielsen.
 Tilskjærerinde Olivia M. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemfundstyvende Aargang.

N°. 31.

Lørdagen den 31te Juli 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Stranden var øde; man hørte hverken den eens-
tonende Sang fra Slaverne, som vare beskæftigede
paa Rheden, eller Børnenes muntre Skrig, medens
de i den smukke Aften svømmede om i det dybe
Vand, uden at frygte for Hajfisken, der undertiden
i graadige Skarer indfandt sig i disse Bunde.
Nogle Lys skinnede i det Fjerne langs Kysten lige-
som røde Stjerner, over hvilke Himlens blegere
Stjerner gik op; alt var stille og roligt uden Havet,
hvis ophidsede Bølger truende sloge mod Strand-
bredden.

Fru de Enambuc stod ved et Vindue i Fortet og hendes Blik svævede bedrøvet og adspredt hen til den umaadelige Horizont, som kun blev svagt opklaret af Dagens henkvindende Lys. Doctor Sanjon, der stod bag ved hende, saae ud som En, der grubler over Oplosningen af en vanskelig Opgave.

Bærelserne i Fortet Saint Pierre vare ligesom Plantagens glimrende, men ulige meublerede. Audiencefalen, i hvilken Fru de Enambuc netop befandt sig, havde ikke noget elegant i sin Udsmykning; alt var holdt i en simpel, rig og streng Stil; intet Tapet bedækkede Væggene; Vinduerne havde ingen Glasruder, men Rouleaux af hvidt Atlast med chinesiske Malerier hængte ned foran dem; et indisk Tæppe bedækkede Bordet, der var overstrøet med Breve og Papiere, som en Ministers. Over Generalens Portrait i heel Figur, ligeover for Døren, befandt sig en Baldachin; Modstykket dertil var en Baabentrophæ af den Afdødes Hjelme, Handsker og Sværd, tilligemed Fanen med Liljerne, der blev baaret foran ham i Kampen. Denne store Sals Vinduer gik ud til Fæstningsværker, der bleve bestyldede af Havet; selv ved roligt Vejr hørte man Bølgernes dæmpede uophørlige Larm og Djet saae ikke andet end det uendelige Rum, i hvilket Himlen og Havet smeltede sammen.

Fru de Enambuc forlod langsomt Vinduet og

fatte sig foran Generalens Billede. Doctoren gik hen til hende, greb hendes Arm og lagde begge sine Fingre paa hendes Puls, der slog hurtigt og ulige. Efter et Djebliks Forløb unddrog Marie ham rystende paa Hovedet Haanden; Doctoren tænkte lidt efter, og sagde pludselig:

„De er syg, det indseer jeg godt; men jeg veed ikke, hvad der fejler Dem.“

„Hvad der fejler mig, Doctor?“ svarede hun fort; „jeg er syg, jeg udtæres, jeg døer.“

„Det seer jeg godt,“ gjentog Lægen, idet han saae hende ind i Ansigtet; „men hvorfor?“

„Fordi jeg bestod Prøvelser, der overskride de menneskelige Kræfter, fordi jeg har mistet alt; fordi jeg her er fjern fra alle Mine, uden Raad, uden Støtte, og et skrækkeligt Ansvar hviler paa mig.“

Doctoren trak paa Skulderen og sagde efter en kort Tausshed med nogen Tøven:

„Grev de Loinvilliers besidder jo Deres Tillid.“

„Nej, Doctor, nej,“ svarede Fru de Enambuc koldt, „og uden Mindet om Generalen, uden hans sidste Villie, som jeg agter ligesom Guds Villie, vilde Greven aldrig have erholdt saa megen Indflydelse og Magt; han er et hovmodigt, hevn-gjerrigt, lidenskabeligt Menneske; jeg er paa min Post imod ham.“

„Han er Dem dog hengiven,“ sagde Doctoren, idet han saae vist paa Fru de Enambuc; „han er

Dem hengiven i Liv og Død; har De ikke faaet Beviis derpaa?"

„Han har reddet mit Liv med Fare for sit eget,“ svarede hun; „jeg veed det godt.“

„Det var i Gaar et Aar siden, at Generalen fra denne Verden er gaaet over til et bedre Liv,“ vedblev Lægen, og fra den Dag tjener Greven Dem med megen Iver og Opoffrelse; jeg fatter ikke, hvad der foranlediger Dem til at tvivle om hans Retfærdighed og Trofast. Hvad frygter De af ham?"

„Hans Kjærlighed,“ svarede Fru de Enambuc.

„O,“ svarede Doctoren forundret, „har han allerede talt til Dem derom?"

„Nej,“ svarede Marie, idet hun lod sin Haand glide hen over sin sorte Silkekjole, „endnu har han ikke fordristet sig dertil.“

„Men Deres Sorg er forbi i Dag og Deres Folk have efter Skik og Brug allerede aflagt den.“

„Jeg vil bære den endnu længe,“ sagde Fru de Enambuc sagte, idet hun trykkede sine foldede Hænder til sit Hjerte og kastede et sørgmodigt Blik paa Generalens Billede. „O, dersom han, som vi alle have mistet, endnu levede, vilde jeg ikke have saa megen Uro, saa mange Lidelser. Hos ham levede jeg roligt og lykkeligt; den hellige opoffrende Kjærlighed, jeg sølte for ham, havde fjernet al Smerte fra mig; men nu, min Gud, hvor jeg maa lide.“

Doctoren forstod ikke denne Tillid, som et af Grindringer og Længsel plaget Hjerte uvilkaarligt skjænkede ham; han troede ganske ligefrem, at Fru de Enambuc frygtede for den Indflydelse, som Greven havde opnaaet i Bestyrelsen, og de Planer, med hvilke han maaske beskæftigede sig. Det Hele forekom ham ikke meget farligt.

„Nu,“ sagde han efter nogen Betænkning, „hvorfor skulle, selv om Greven nærer Forhaabninger, selv om han fordrister sig til at udtale disse, denne Erklæring forarsage Dem en saa stor Uro?“

„Fordi jeg da maa kæmpe mod denne Mand og vælge mellem hans Kjærlighed eller hans Had. Jeg kjenner ham godt, Doctor, han vilde aldrig tilgive mig et afflaaende Svar.“

„De er altsaa bestemt paa at give ham en Kurv?“ afbrød Doctoren hende urolig. „Har De ogsaa overvejet alle Følger . . .“

„Ja, thi jeg veed alt hvad der skeer,“ sagde Fru de Enambuc koldt; „jeg veed, at min Regjering har Fjender, der hemmeligt angribe den og søge at foranledige et Oprør; jeg veed, at Loinvilliers betragter sig som nødvendig, for at holde de Urolige i Tømme. Derfor har han lidt efter lidt omgivet sig med en egen Militz, som man kalder hans spanske Garde, en Haandsfuld Eventyrere. Jeg har allerede for længe siden gennemskuet disse Intriguer.“

„Og dog kan De ikke forhindre dette. Hvem

vil De henvende Dem til for at bekæmpe Grevens Indflydelse?"

„Maaske der kommer Noget,“ sagde Fru de Enambuc med et langt Blik ud over Havet.

„O, Noget, som De venter?“ spurgte Doctoren forundret.

„Noget, som jeg allerede længe har ventet,“ svarede Marie. „Ja, Doctor, der gives i Verden en Mand, hvis Rettschaffenhed og Hengivenhed jeg nøje kjender, en Mand, hvis hele Liv har været det ædleste Beviis paa Mod og Trofskab. Jeg har underrettet ham om min Stilling, og dersom han lever, vil han komme.“

„Saa give Gud det maa ske snart,“ sagde Lægen med endnu større Forundring.

„Ja, han vil komme,“ svarede Marie fuld af Tillid. Men derpaa hensank hun pludselig igjen i sine Bekymringer, i sin piinlige Angest og hvistede bedrøvet: „Men dersom han er død?“

Hu fulgte en Pause, derpaa sagde Doctoren:

„Jeg har allerede længe opdaget Hr. de Loinvilliers's Følelser; han elsker Dem med Lidenskab og Skinshye.“

„Jeg har gjættet det af det Had, som han nærer til min Søn,“ sagde Fru de Enambuc bittert; „det stakkels Barn! Min Kjærlighed til det opirrer Hr. de Loinvilliers's. Den rene og hellige Moderkjærlighed driver denne Mand til Skinshye. O, den Tid

nærmer sig, da jeg maa stille mig fra min Søn . . . maa sende ham til Frankrig."

"Generalens udtrykkelige Willie fordrer, at han skal opdrages i Paris."

"Denne Willie skal blive opfyldt, Doctor," sagde Fru de Enambuc med smertelig Hengivenhed. "Det er det største Beviis paa min Lydighed, som jeg kan give ham, hvem jeg saalænge han levede aldrig har været ulydig. Elskede Barn! Snart vil det blive sendt over dette umaadelige Hav og jeg vil herfra kunne see Sejlene forsvinde paa det Skib, som fører det bort."

Bed disse Ord blev hendes Stemme afbrudt og hun vendte sit af Taarer overstrømmede Ansigt mod Vinduet, under hvilket man hørte Bølgerne larme.

"Min Videnskab formaaer intet mod et Onde, der bliver forarsaget af saadanne Lidelser," mumlede den modløse Læge. "Saalænge De staaer under saadanne Tankers Indflydelse, vil Feberen ikke forlade Dem, naadige Frue. Men De skulde dog bestrebe Dem for at blive rask. Jeg er overbevist om, at en Rejse, den sunde Bjergluft vil bekomme Dem godt. De vil i det Hele taget ved Synet af nye Gjenstande komme paa andre Tanker og lade en Deel af Deres Sorger blive tilbage her. Det er virkelig paa Tiden, at De foretager denne Rejse

i de forskjellige Dele af Den, hvilket De allerede længe har havt i Sinde."

"Jeg tænker endnu bestandig derpaa," svarede Marie; "De ledsager mig, Doctor. Jeg vil besøge den nye Besiddelse ved Spidsen af Bauclain."

"Denne Rejse er nu ikke længere udsat for nogen Fare," vedblev Doctoren efter en kort Tausshed; "der vil ikke vise sig en eneste Caraïbe paa Deres Vej; Hr. de Loinvilliers har for bestandig befriet os fra disse skrækkelige Fjender."

(Fortsættes.)

J. S. Salvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

otte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 32.

Tørdagen den 7de August 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Sørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

„Det er sandt,“ sagde Fru de Enambuc med forandret Stemme, „Greven har udøvet skræffelig Gjengjældelse mod de Ulykkelige og udryddet dem. Hvilken Mængde Blod er ikke bleven udgydt, o Gud! Hver Dag erindrer jeg i mine Bønner de ulykkelige Afgudsdyrkere, der, som jeg haaber, en Dag ville blive omvendte til vor Tro.“

„De vil altsaa rejse til Bauclain, snart?“

„Ja snart, Doctor,“ svarede hun estertænkende, idet hun vendte sig om og paa ny saae ud af Vinduet.

Det var blevet Nat og Himlen, mørk som Havet, overtrak sig med Skyer, der neppe lod nogle Stjerner trænge igjennem. De i Fortets Værelser tændte Candelabrer udbredte et klart Lys midt i denne stormfulde Nat og ethvert Vindue dannede ligesom en skinnende Kamme, hvis Gjenfskin straaede i Bølgernes hvide Skum. I det store Gemak foran Audiencefalen befandt sig kun en Slave; men nogle Damer og Fru de Enambucs Huusbetjente spillede Kort i den første Sal, for at fordrive Tiden til Aftensmaaltidet.

„Naadige Frue,“ sagde Lægen ærbødigt, idet han traadte nærmere hen til Marie, „udentvivl venter man paa dem . . .“

„Kun endnu et Djeblig Ensomhed og Frihed,“ afbrød hun ham med klagende Stemme; „lige siden i Morges har jeg været omringet, bebyrdet . . . O, man har Ret, naar man kalder mig den lille Dronning; jeg maa udholde Tronens Slaveri.“

„Deres Sundhedstilstand vil undertiden kunne tjene Dem til Undskyldning for ikke at opfylde disse trættende Pligter.“

„Det er rigtignok sandt, Doctor, jeg er træt, jeg lider; lige til Aften vil jeg ikke see Nogen og ikke bryde mig om Forretninger; det anordner De mig, ikke sandt?“

„Hr. Grev de Voinvilliers!“ raabte Slaven udenfor, idet han slog de tvende Fløjdøre op.

„Han er min Repræsentant og har den Ret at kunne træde herind til enhver Tid,“ bemærkede Fru de Enambuc bittert; „jeg maa modtage ham og høre hvad han vil. Gaa, Doctor; om et Dvarteerstid vil jeg være i Salonen.“

Lysene og Skjærmene, som Palida havde sat paa Bordet, udbredte kun et svagt Skjær, der alene faldt paa Tæppets glimrende Rosetter og lod den øvrige Deel af Salen være i Mørke. Fru de Enambuc havde igjen sat sig; med den ene Haand søgte hun adspredt mellem de paa Bordet liggende Papiirer; den anden, som hun trykkede mod sit Bryst, syntes at skulle quæle en piinlig Bevægelse. Hendes Ansigt var imidlertid roligt og hun besvarede Hr. de Voinvilliers Hilsen med en Koldblodighed, der hverken vidnede om Utilfredshed, Bekymring eller Forlegenhed. Med den alvorlige kolde Mine, som den Vane at beherske alle sine Følelser, havde givet Grevens Ansigt, traadte han nærmere. I Begyndelsen kunde Fru de Enambuc tro, at han ogsaa dennegang vilde undlade den Erklæring, hun frygtede for, og at han kun vilde tale med hende om Bestyrelsens Anliggender. Hun fordristede sig derfor til at opløste sine Øjne til den Mand, hvis Kjærlighed og Had hun frygtede lige meget, og sagde til ham med svag Stemme:

„Nu, Herre, hvorledes staaer det til idag?

Har De faaet Efterretninger fra Frankrig, er et Skib kommet?"

„Nej, naadige Frue,“ svarede Loinvilliers; „Havet er meget uroligt og alt forkynder daarligt Vejr; intet Skib vil fordrifte sig til nu at nærme sig Kysten. De, der laa paa Rheden, ere flygtede ind i Bugten ved Fort Royal.“

„Det er godt. Jeg haaber, at vi i Nat ikke ville opleve noget Uheld, hverken paa Havet eller paa Landet. Beboerne have vel ligesom Skipperen taget deres Forsigtighedsregler mod Uvejret.“

„Colonisterne ere for det meste saa sorgløse, at man maa træffe Sikkerhedsforholdsregler for dem. Der staa langs med Kysten nogle Huse, der ere udsatte for Havets Magt, og det vilde derfor ikke være raadeligt at jøve der i Nat; jeg har derfor sendt Befaling derhen, at alle Beboerne skulle komme her til næste Morgen.“

„Og Negrene?“

„Negrene? Om dem har jeg ikke bekymret mig; deres Herrer maa gjøre med dem, hvad de synes. Jeg har blot tænkt paa Beboernes Sikkerhed, men ikke paa Bedligholdelsen af deres Ejendom. Deres Omhyggelighed, naadige Frue, maa ikke strække sig saa vidt; det paahviler dem selv at bringe deres Varer og Slaver i Sikkerhed og at sørge for, at Havet ikke i Nat skyller dem ud af Magazinerne.“

„Men hvor skulle de sende deres Negre hen?“

afbrød Fru de Enambuc ham; „under fri Himmel? De ere de sidste, som man vil søge at bringe i Sikkerhed, fordi man ikke ved dem behøver at frygte for de Beskædigelser, som ved Suffer eller Indigo. Skulle Negrene, efter at have arbejdet i daarligt Wejr, sove under Fortets Mure, uden at være beskyttede mod Storm og Regn? Det vil jeg ikke have. Disse Ulykkeliges Skjæbne bliver Dag for Dag værre, og jeg holder det for min Stillings Pligt at beskytte dem, at staa dem bi. Ogjaa de skulle finde et Tilflugtssted her i Nat.“

Denne Medlidenhed, denne Menneskekjærlighed mod de Sorte var slet ikke efter Hr. de Loinvilliers Anstuelser. Født og opdraget i Amerika, havde han Creolernes uroffelige Fordom, og en Neger var for ham intet andet end et Huusdyr, som hans Hund eller Hest. Dennegang gjorde han imidlertid intet Forsøg paa at bekæmpe Fru de Enambucs Udelmodighed; han greb en Pen, for at skrive den Befaling, hun nylig havde givet, og sagde med en Kulde, af hvilken Fronien stak frem:

„Udstrækker Deres Godhed sig ogsaa til disse Engagés?“

„Ja,“ svarede hun hurtigt; „de Ulykkelige ere endnu mere at beklage end Slaverne, skjøndt de høre til de Hvide, ligesom vi.“

Det var bogstaveligt sandt. De, som man paa Antillerne kaldte Engagés, vare fattige Eventyrere,

der havde betalt deres Overrejse til Verne med Salget af deres Frihed for tre Aar. Det vestindiske Compagni drev meget ivrigt denne skræffelige Handel, og Skibene bragte bestandig Hundreder af Ulyffelige, som det Haab loffede, at de, naar de havde overftaaet deres korte Slaveri, vilde gjøre deres Lykke. Saalænge deres Forpligtelse varede, vare de mere at beklage end de Sorte; den Herre, der havde kjøbt tre Aar af deres Liv, fkaanede dem mindre end fine Slaver; thi han tog intet Hensyn til, om deres Sundhed efter Udløbet af deres Tjenestetid var fuldstændig ødelagt. Han havde intet Regnskab at aflægge for de Midler, hvoraf han havde betjent sig, for at tvinge dem til Arbejde og Lydighed; han lod dem tugte ligesom Negrene; de Doven og Stridige bleve bundne til de fire Pæle og de maatte vandre i Fængsel. Derfor var ogsaa Dødeligheden paa de Plantager, der bleve bearbejdede af faadanne Folk, utrolig stor. Efter Fordommen stod alligevel disse Engagés over Slaverne. De overlevede de første Aars skræffelige Prøvelser, gjorde ofte hurtigt deres Lykke og erhvervede sig en behagelig Stilling, medens den frigivne Neger aldrig kunde udflette fin Herkomst eller bringe fin tidligere Stand i Glemfel. Forøvrigt var de Menneffers Skæbne, der begav sig til Verne, for det meste overladt til den fuldstændigste Vilkaarlighed. Enhver, der ved fin Landing ikke kunde paavise fiffre Exiftentsmidler,

blev ad retslig Vej betragtet som en Engagé og strax overgivet til en Herre. Denne Tilstand fremfaldte en Mængde Grusomheder, som ved specielle Love først blev afhjulpen halvtredsfindsthyve Aar efter at de første Colonister havde nedsat sig paa de franske Antiller.

Grev de Loinvilliers skrev to Linier og ringede derpaa utaalmødig. Strax viste en Slaves sorte tause Skikkelse sig ved Døren. Greven gav ham Skrivelsen, vendte derpaa tilbage til Marie og sagde med et eget Smil:

„Nu, naadige Fru, kan De være ubekymret for dem, som Deres Godhed beskytter; disse Uslinges Skjæbne har foruroliget Dem et Øjeblik; det er virkelig mere Lykke og Være end de fortjene. Disse Engagés ere i Almindelighed uværdige Mennesker, Banditter, der i Frankrig bestandig maa frygte for Galgen og derfor flygte til vore Colonier. For det meste veed man ikke hvem de ere og hvorfra de komme; de fortælle bestandig tusinde Eventyr om deres Herkomst og have aldrig et Papir, for at bevise deres Paastand. Tillykke gjør man her kort Proces med disse Vagabonder, og Opsynsmandens Bidst bringer alt i bedre Orden end Stokken paa Galejerne.“

„Ja,“ svarede Fru de Enambuc med sørgeligt Alvor, „Retfærdighed maa finde Sted, men ogsaa Retfærdighed mod Alle. I visse Tilfælde kunde

disse Engagés og selve Slaverne henvende sig til mig; jeg maa forsvare dem, naar de blive for haardt behandlede af deres Herrer, og jeg vil ikke negte nogen af dem min Beskyttelse."

„Hidtil," sagde Greven koldt, „har endnu ingen henvendt sig til Dem."

(Fortsættes.)

J. S. Salvorfen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aaent hver Søgnedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm

Borger-Dennen.

Øfte og halvfemfundstyvende Aargang.

N°. 33.

Lørdagen den 14de August 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Fru de Enambuc saae ham ind i Ansigtet og svarede:

„Det er mig ikke ubekjendt, at ikke alle som ønske det, kunne komme til mig.“

Det Emil, der svævede paa Grevens Læber, forsvandt; han betragtede Marie med urolige Blik; hun var alvorlig og bedrøvet, men intet i hendes Ansigt forraadte en Bitanke, et hemmeligt Had. Den Bekymring, som Loinvilliers havde følt, forsvandt derfor og han svarede roligt:

„Alle skriftlige Ansøgninger og Besværinger

blive leverede Dem; De dicterer Svarene og under-
skriver egenhændigt; mere kan De virkelig ikke gjøre,
De maatte da ligesom Ludvig den Hellige give alle
Deres Undersaatter Audience i det Fri under et Træ
og høre paa deres Klager.“

„Det skulde jeg maaste gjøre, for at forhindre
den Uret, som skeer i mit Navn,“ svarede hun kort,
idet hun rejste sig.

Voinvilliers skjælvede i sit Indre og saae endnu
engang Fru de Enambuc forstende i Ansigtet.

„Hr. Greve,“ vedblev hun med sin sædvanlige
rolige Sorg, „Forretningerne ere endte for idag;
jeg vil gaa ind i Salen.“

„Endnu et Djeblif beder jeg Dem om, naadige
Frue,“ sagde Voinvilliers alvorligt og i en Sinds-
bevægelse, som han ikke ganske kunde undertrykke;
„jeg beder om denne Audience for mig selv.“

Fru de Enambuc blev bleg, da hun hørte disse
Ord, men hendes Mod vendte snart tilbage og hun
ventede koldblodig paa den Erklæring, som hun
forudsaae og længe havde frygtet.

„Tal, Herre,“ svarede hun med fast Stemme,
idet hun igjen satte sig, „jeg er beredt til at høre
Dem.“

Voinvilliers tog ikke fejl af Maries Følelser
for ham; han vidste godt, at hun, for hvem han
følte en lidenskabelig Kjærlighed, der var istand til
alt, nærede Uvillie imod ham; han vidste, at hun

frygtede ham og at hun, for at unddrage sig hans Indflydelse, havde kaldet en anden Mand til Hjælp, som hun maaske elskede; men han vidste ogsaa, hvorledes han allerede havde befriet sig fra denne Medbejler og han stolede paa sin indflydelsesrige Stilling, for at kunne besejre den Modstand, han ventede.

„Naadige Frue,“ sagde han, idet han tog Plads ved Siden af Marie, der sad kold, ubevægelig, med nedslagne Øjne; „jeg er kommen i Aften for at tale med Dem om en Ting, som Sømmeligheden tidligere forbød mig at berøre. Gud veed, hvad det har kostet mig at maatte tie et heelt Aar, men endelig er det Øjeblik kommet, da jeg tør gjøre Fordring paa de Rettigheder, som Deres Mand, hvis Willie i alle Henseender har været Dem hellig, testamenterede mig.“

„Hvilke Rettigheder, Hr. Greve?“ afbrød Marie ham bekymret og forbausset; „Gud er mit Vidne til, at jeg ikke har lovet noget.“

„Det veed jeg, naadige Frue; jeg forlanger heller ikke Opfyldelsen af et af Dem givet Løfte, jeg vil blot erindre Dem om det, som skete for et Aar siden, da Generalen kaldte mig hen til sit Dødsleje. De erindrer nok det Bærelse, i hvilket man kun hørte Graad paa det Sted, hvor De sad og hvor jeg endnu seer Dem sidde. Ogsaa jeg var der; Generalen, der var Døden nær, rækkede mig

sin Haand og sagde; Loinvilliers, De vil regjere under min Søns Mindreaarighed, bevare hans Arv for ham og en Dag ægte min Enke."

"Hr. Greve!" raabte Fru de Enambuc, idet hun rejste sig op og hurtigt vendte sig mod Generalens Billede; "Hr. Greve, Gud hører Dem."

"Gud og han, hvis højtærede Billede vi see," svarede Loinvilliers, idet han ligeledes vendte sig mod Portraitet, der syntes at lade sit ubevægelige Blik hvile paa dem. "Intet Vidne har hørt, hvad jeg nu sagde Dem, men ved min Tro, ved min Adelsmandsære, sværger jeg, at det er Sandhed; er dette ikke tilstrækkeligt til at forjage enhver Tvivl?"

"Jeg troer Dem," sagde Marie med halvqvast Stemme, uden at vende sit Blik fra Generalens Portrait, "jeg troer Dem. Herre, min Gud, han, der var retfærdig og viis fremfor alle, har altsaa dog engang taget fejl."

Loinvilliers mere gjættede end hørte disse sidste Ord; et bittert Smil trak hans Læber sammen og hans Øjne funklede under de store Bryn. Han var dog istand til at beherske sig og sagde roligt:

"Saalænge Deres Sorg varede, naadige Fru, maatte jeg tie og kun ved min Handlemaade antyde mine Følelser og Forhaabninger. De har forstaaet mig og kunnet see det Maal, hvorefter jeg stræbte."

"Ja, Hr. Greve," afbrød hun ham, "jeg har forudset, at jeg snart maatte vælge mellem at see

Dem enten som min anden Gemal eller en Dødsfjende."

Loinvilliers gjorde en Bevægelse, derpaa vedblev han med den samme Koldblodighed:

"De kjender min Familie og min Formue; hverken det ene eller det andet staaer under den Ære, hvorefter jeg stræber og som Deres Gemal fandt mig værdig til. De kjender nu hans sidste Villie og de Rettigheder, han har overdraget mig; jeg venter Deres Svar."

"Før jeg giver Dem det, maa jeg fatte mig og bede til Gud," sagde Marie, idet hun rejste sig op; "i Morgen, Hr. Greve, i Morgen skal De erfare min Beslutning."

Disse Ord talte hun i en Tone, der ikke gav Loinvilliers meget Haab; han viste imidlertid hverken Misfornøjelse eller Modfaldenhed; han bød med rolig Selvtilfredshed Fru de Enambuc sin Haand, for at ledsage hende ind i den Sal, hvor hendes lille Hof ventede hende.

III.

To Timer efter traadte Marie ved Doctorens Arm og ledsaget af et Duzin Slavinder, som hun strax lod gaa tilbage, ind i sit Soveværelse. Kun Palida blev siddende paa Dørtrinet.

"Min Gud, hvad jeg maa lide!" sagde Fru de Enambuc, da hun sank ned paa den store Bambus-

stol ved Foden af sin Seng; „der ligger i Luften ligesom en brændende Fugtighed, der angriber mig og bringer mig Feber.“

„En Feber af Uro og Harmen,“ mumlede Doctoren, idet han lagde sin lange knoklede Finger paa den unge Dames Arm, og hun lod sit blege Hoved synke ned paa Stolens Rygstød.

Alt var stille i Slottets store Bærelser, men udenfor larmede Stormen med skræffeligt Raseri; Havet brød sig med dump Larm mod Murene og dets skummende Bølger dannede ligesom et uhyre stort Klæde, der uophørlig rullede sine sølvhvide Folder frem og tilbage i Nattens Mørke.

Fru de Enambuc lyttede til denne Elementernes Rasen og sagde med et langt Suf:

„Ulykke er ingen menneskelig Skabning i Fare paa dette skræffelige Hav; de stakkels Folt, der have deres Boliger ved Kysten, ere i Sikkerhed her. Naar det smukke Vejr vender tilbage, vil vi ikke have nogen uerstattelig Ulykke at beklage. Men hvor lang forekommer ikke denne Nat mig; jeg kan ikke sove.“

„Prøv paa at nyde nogle Draaber af dette,“ sagde den gode Doctor, idet han rækkede Fru de Enambuc en Kop, der stod foran hende paa en Sølvtaalerken; „De veed, at denne beroligende Drif allerede mangan Gang har forskaffet Dem en lille Søvn.“

Hun drak et Par Gange deraf, men viste derpaa Koppen tilbage og hvistede:

„Seg veed ikke, hvad der foregaaer med mig; det er som om jeg anede en eller anden Ulykke; mit Indre er plaget af tusinde Indbildninger og mit Hjerte banker, som om en stor Fare forestod mig . . . Seg frygter, Doctor, og beder Dem om at blive hos mig.“

„Seg forlader Dem ikke,“ svarede han med kjærlig Omhyggelighed; sat Mod, naadige Frue, og kald Deres Fæsthed til Hjælp; De behøver den i de vanskelige Omstændigheder, i hvilke De befinder Dem. Tænk paa de virkelige og tilstedeværende Farer, som truer Dem. Seg har ladet Præsten fra Tertre kalde; han vil komme, De har jo fuld Fortrolighed til ham.“

„Ja, han er en from og oplyst Mand; hans Formaninger har ofte trøstet mig; han kender mit Hjertes dybe, hemmelige Lidelser og vil hjælpe mig ud af denne piinlige Angest. Hans Ord vil berolige min Samvittighed og gjengive mig det Haab til Vorherre, som jeg næsten mangler; bliv begge mine Raadgivere. Viis mig det Rette, det Sande og min Pligt, thi jeg tvivler om mig selv.“

Doctoren trykkede taus den Haand, som Fru de Enambuc rækkede ham. Den unge Dame stod op og gik frem og tilbage i Værelset; hendes indre Uro gjorde denne Bevægelse nødvendig for hende,

skjøndt hendes Kræfter neppe vare tilstrækkelige dertil. Da hun gik forbi et Spejl, blev hun staaende og sagde med et svagt Smil:

„Jesus, jeg seer jo ud som et Liig!“

Hun var virkelig heller ikke den smukke, ellers faa friske og livlige Marie. Det muntre Udtryk i hendes Ansigt havde gjort Plads for en mørk Stemning og en liigfarvet Blegghed berøvet hendes Kinder deres kun undertiden flygtige Rødme. Kun hendes Øjne havde endnu deres hele Kraft og straaede endnu mildere, endnu stoltere, endnu mere gjennemtrængende end før. Paa engang vendte hun Hovedet mod Vinduet og sagde:

„Doctor, har De hørt noget? Bagten raabtes ud i den store Gaard.“

(Fortsættes.)

J. S. Salvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 34.

Lørdagen den 21de August 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

„Udentvivel, fordi de saae Præsten fra Tertre komme,“ svarede Lægen.

„Hvad kan være Årsag til, at han i et saadant Vejr gaaer over Gaarden og ikke den anden Vej?“

Bed disse Ord gif hun hen til Vinduet og saae ud. Regnen faldt i Strømme fra den mørke, undertiden af Lyn sønderrevne Himmel; en Lygte, der hængte foran Porten, kastede sit Lys paa Skildvagterne, der med lige Skridt gif frem og tilbage. I den store Gaard var det ellers fuldstændig mørkt,

men gjennem dette Mørke funkede et rødtligt Skin, der fuldkommen oplyste en Buedør.

„Der er Folk i Capellet,“ sagde Fru de Enambuc forundret; „man har aabnet Døren og jeg seer Lys.“

„Det er Midnat,“ sagde Lægen, „den Time, i hvilken den Gejstlige fra Tertre læser Messen; maaske vil han i Nat holde sin Andagt i Capellet.“

Netop som han havde udtalt disse Ord, blev Døren heelt aabnet og en Mand blev staaende paa Dørtrinnet; hans høje Skikkelse traadte frem som en sort Silhouet paa en lys Grund, og blev saaledes staaende et Minut med Armen støttet paa en Steenpille, ligesom aldeles udmattet.

„Min Gud,“ hviskede Marie gysende, „denne Skygge ligner Nogen! Jeg kjender Størrelsen, Haaret... Min Gud, er det Maubray?“

I dette Øjeblik blev Capeldøren lukket og alt forsvandt, men Maries taarevædede Blik hvilede endnu længe paa dette Sted.

Den Gejstlige fra Tertre traadte ind, en gammel Jacobinermunk med et roligt Sind, fast og riig paa Erfaring. I ti Aar havde han været Missionair i Colonierne og havde erhvervet sig et stort Ry og megen Indflydelse i dette vanskelige Embede.

„Min Fader,“ sagde Fru de Enambuc med meget bevæget Stemme, idet hun gik ham imøde, „veed De, at der er i Folk i Capellet?“

„Jeg veed det, naadige Frue,“ svarede han

smilende; „De har for denne Nat gjæstfrit modtaget saa mange Menneſker, at man ikke mere vidſte, hvor man ſkulde anbringe dem. Magazinerne og Bærelſerne nedenunder ere fyldte, thi man har bragt mange Varer med. Da Nybyggerne og deres Levnetſmidler vare bragte i Sikkerhed, havde man ikke længer nogen Plads til Slaverne og de ulykkelige Engagés. Da paatog jeg mig at raade Deres Gardecapitain til at lade de Sorte ſove i Staldene ved Heſtene, og de Hvide førte jeg ſelv ind i Capellet, fra hvilket jeg havde borttaget det hellige Sacramente. Der ſhulle de ſove i Nat; er det ikke rigtigt at de, der ere uden Beſkyttelſe, ſove i Guds Huus.“

„Tilbringe de Natten dernede?“ hviffede Fru de Enambuc, hvis Anſigt igjen blev roligere og hvis Hjerte paa engang bankede mindre heftigt; „det var en Skuffelſe. O, hans Billede ſvæver beſtandig for mine Djne.“

En kort Pauſe indtraadte, derpaa vedblev Fru de Enambuc:

„Min Fader, jeg trænger til Deres Raad; De har holdt mig oprejſt og ledet mig i mit Livs ſmerteligſte Djeblik; ſtaa mig ogſaa bi i denne nye Prøvelſe. Min Fader, det jeg frygtede, er ſkeet.“

Derpaa fortalte hun ſin Samtale med Grev Voinvilliers og omtalte det Egteſkabstilbud, ſom hun den næſte Dag havde beſtemt ſig til at afflaa.

„Min Fader,“ ſagde hun endelig, „jeg er over-

beviist om, at det var sandt, hvad Hr. de Voinvilliers sagde, men min Samvittighed gjør det ikke til min Pligt at adlyde denne sidste og skrækkelige Billie . . . Han, der troner i Himlen og læser i mit Hjerte, vil ikke fordømme mig."

"Min Datter," svarede den Gejstlige med en alvorlig og bedrøvet Stemme; „det er ingen Samvittigheds-sag; for Gud er De fri, men Grev de Voinvilliers vil bøje Deres Billie ved den Stærkeres Ret. Han veed meget godt, hvorledes han kan tvinge Dem til denne Forbindelse. De veed endnu ikke alt, hvad der foregaaer her; De kjender ikke den Fare, i hvilken De svæver. I Colonien er der et Parti imod Dem, et frygteligt Parti af ringe Mennesker, som overalt ere de talrigste og uroligste. Hvad kan det hjælpe, at Folkenes Høvidsmænd ere Dem hengivne, naar Militzen sætter sig op mod Deres Magt? Alle disse Oprørere frygte Grev de Voinvilliers, og de, som man kalder hans spanske Garde. De frygte ogsaa for Baron Voinvilliers de Poincy, Gouverneuren paa St. Christoph, der i Nødsfald kunde sende sin Neveu en eller to bevæbnede Barker til Hjælp. Alt dette har hidtil holdt ethvert Forsøg paa Oprør tilbage; man erindrer endnu meget godt den Maade, paa hvilken Greven hevnedes Dem paa Rødhuderne, og man er overbeviist om, at han lige saa lidet vilde tilgive de Christne som Hedningerne. Men saasnart han

ophører at være Deres Repræsentant, vil De see Deres Regjering miskjendt og aabenlyst angreben, maaske blive tvungen til aldeles at frasige Dem Deres Magt."

"Aldrig, min Fader, aldrig," afbrød hun ham heftigt; "ingen menneskelig Magt vil nogensinde kunne tvinge mig til at opgive min Søns Rettigheder. Jeg vil ikke forlade min Plads, saalænge Kongen lader den Magt, hvis Sorger ombringe mig, forblive i mine Hænder."

"Naadige Frue," afbrød Lægen hende, "De har yttret et Haab for mig; dersom De kunde stille Nogen mod Voinvilliers, naar De kunde finde en Mand, der er ligesaa bestemt, modig og dygtig, som han, vilde det nok være muligt at fortrænge ham."

"Ja, dersom Maubray kom," hviskede Fru de Enambuc med et ubeskriveligt Udtryk af Modløshed, Smerte og brændende Utaalmødighed; "men han kommer ikke."

Djenshnligt vidste den Gejstlige alt, hvad Marie frygtede og haabede, thi han svarede, idet han be-
drøvet rystede paa Hovedet:

"Der er nu intet mere at haabe. Det er allerede sex Maaneder siden, at han rejste fra St. Domingo paa et Skib, fra hvilket man senere ikke har hørt noget, og vi maa bede til Gud for hans Sjæls Rolighed."

Fru de Enambuc skjælvede; derpaa sagde hun, høgende Hovedet, som om hun underkastede sig Guds Villie:

„Ja, alt er forbi.“

Munken begyndte endnu engang at forestille hende det Farlige i hendes Stilling, saavel som de umaadelige Fordele ved hendes Formæling med Grev de Voinvilliers. Lægen sluttede sig til Skriftefaderen, og begge, gjennemtrængte af samme Bekymring, gav samme Raad. Den ulykkelige Dame modsatte sig længe, men endelig lovede hun ikke at fjerne Greven fra sig med en bestemt Bægning og endog at give ham Haab. Hendes Raadgivere forlod hende først seent paa Natten. Da de gik, sagde Munken til Doctor Jansen:

„Lovet være Gud, som indgav os de Ord, der kunde overtale Fru de Enambuc. Den Beslutning, som hun har fattet, redder hendes Søns Arv og sikker Coloniens Rolighed.“

„Ja, min Fader, men maaske koster den hende Livet,“ svarede Lægen.

Henimod Morgenens gav Vinden pludselig efter, de optaarnede Skyer fordeelte sig og lod den opgaaende Sols straalende Ansigt træde frem. Snart viste Himlen sit klare Blaa, ikke en Vind bevægede Luften, kun Havet kastede endnu forbittret sine Vandbjerge mod Strandbredden. Husene højere oppe havde ikke lidt meget; Sufferrørsmarkerne

grønnedes endnu; Bananerne udbredte endnu deres lange, guulagtiggrønne Blade paa Negerhytternes Straatage, men paa Strandbredden havde Stormen kastet mange Levninger.

Saa snart det blev Dag, forkyndte en vis Tumult deres Opbrud, der havde fundet Tilflugtssted i Fortet. Fru de Enambuc slumrede endnu, men hørte denne forvirrede Larm af Stemmer og Skridt.

„Palida!“ raabte hun endelig, rejssende sig op,
„Palida!“

Slavinden stod op ved Foden af Sengen.

„Hør,“ vedblev Marie; „Negrerne og de stakkels Engagés fjerne sig; jeg vil give de ullykkelige Mennesker en Almisse; giv mig min Børs.“

Palida bragte en Pung af sort Fløjl, i hvilken der fandtes en Haandsfuld Penge.

„Giv dem alt,“ sagde Fru de Enambuc; „de kunne dele det mellem dem; jeg vil ikke tælle de Fattiges Penge.“

Palida aabnede Vinduet halvt og raabte, idet hun kastede Børsen ned i Gaarden: „Det er fra den naadige Frue til Slaverne og de stakkels Engagés; de kan dele lige.“ Hun trak derpaa Hovedet tilbage og lukkede Vinduet, uden at lægge videre Mærke til dem, der trængte sig om denne rigelige Almisse.

„Den lille Dronning leve!“ raabte flere Stemmer i Gaarden. Derpaa hørte man nogle Gange

Bedstene knalde og alt vendte tilbage til Orden og Tausshed.

Derpaa stod Fru de Enambuc op, for at begive sig ind i Capellet og høre Messen. Som sædvanlig var hun ledsaget af de fleste af sine Folk. I Nærheden af Capellets Dør traf hun Hr. de Voinvilliers, der taus hilste hende, rækkede hende Bievandet og førte hende til hendes Plads.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Snedker H. C. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 35.

Lørdagen den 28de August 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Capellet i Fortet Saint Pierre var smykket med en Christendommens første Tid værdig Simpleshed. Man saae hverken Malerier, Jorgylldning eller kostbare Billedhuggerarbejder der, men der blev hver Dag i rigelig Mængde bragt Blomster og Blade, Jordens skjønneste Gaver, derhen. Drangegrene og Palmeblade prydede Alteret, ved hvis højre Side Fru de Enambucs Bedestol befandt sig. Det lille og med et stort Gardin forsynede Vindue lod kun en Lysstraale trænge ind, hvis Gjenskin udbredte et mildt roligt Skin paa den blendende hvide Bæg.

Den simple Kirke var aldeles egnet til Bøn og Eftertanke. Ved en stor Gaard skilt fra alle andre Bygninger, stod den alene paa Bolden og ragede ud over det Hav, hvis bestandige Mumlen brusede under den.

Fru de Enambuc knælede og hvilede sit Hoved paa Bedestolens Pult; Grev de Loinvilliers, der stod bag ved hende, betragtede hende med begjærlige Blik. Hun skjulte sit Ansigt bag Bønnebogen og han saae kun hendes skjønne hvide Hals og hendes lange Haar, hvis gyldne Løkker bølgede frem under en Fletning af sort Silke; men han gjættede de Taarer, som hun udgjød, og hans Hjerte skjælvede af grusom Glæde, thi han indsaae, at hun havde givet efter og græd over sig selv. Hans ubøjelige Kjærlighed, hans uforsonlige Skinsyge triumpherede og han tænkte uden Samvittighedsnag paa den Bolds-gjerning, der havde overleveret ham denne Dvinde, hvis for ham tillukkede Hjerte maaste tilhørte en anden.

Fru de Enambuc havde virkelig i Ydmyghed overgivet sig; det hemmelige og sidste Haab, der hidtil havde holdt hende oprejst, var forsvundet. Endnu den foregaaende Dag ventede hun, nærede endnu et Skin af Tillid og Mod i sit Hjerte; men dette Skin var pludselig forsvundet. Nu var alt forbi; hun begræd Maubrays Død og hørte gysende det brusede Hav, hvis Dyb uidentviølv havde opslugt

ham. Præsten fra Tertre stod ved Alteret; de Tilstedeværende fulgte Messen i stille Andagt; selv Doctor Janson havde lagt sig paa begge Knæ og bad roligt. Marie rejste sig ikke op under hele Messen og først da hun stod oprejst, faldt hendes Blik tilfældig paa den hvide Bæg, paa hvilken der for ganske nylig var bleven skrevet korte store Bogstaver med Gul. Disse Bogstaver dannede et næsten ulæseligt Ord, som Marie dog gjættede; thi Bønnebogen sank pludselig ud af hendes Hænder og hun faldt paa ny paa Knæ, skjælvende, grædende, med Hjertet opfyldt af Forundring, Tvivl og Forfærdelse; hun havde læst Navnet Maubray paa Bæggen. Hun kunde ikke vende sit Blik fra disse ulige Bogstaver, der syntes at være skrevne i Mørke af en usynlig Haand. Hvorledes var dette Navn, som Ingen her kjendte, kommen herhen? Hvorfor havde man bragt hende det for Dje i et saadant Djeblik? Var det en Advarsel, en Bebrejdelse? Hun tabte sig i Formodninger, men tænkte strax, at kun en af disse Engagés kunde have skrevet dette Ord, hvis Syn opfyldte hendes Hjerte med Uro, Haab og dødelig Angest. Men hvorfor dette Hemmelighedsfulde? Hvorfor var hun ikke bleven underrettet om Maubrays Skjæbne, naar en af disse Ulykkelige kjendte den? Hvorfor havde man ikke forsøgt at komme til hende og meddele hende alt?

Medens Marie ubevægelig og hensunken i saa-

danne Tanker blev liggende paa Kuce, med Djnene rettede paa dette Navn, saae Voinvilliers, bleg og bevæget, med et særligt Udtryk af Forbauselse og Uvillie, hen til det samme Sted. Han havde ligeledes læst Navnet. Et Djeblik efter gif han ud; Messen var tilende. Fru de Enambuc blev endnu et Qvarteerstid i Capellet, for at fatte sig og tænke paa, hvorledes hun skulde udforske Sandheden, hvorledes hun skulde erfare, ved hvilket ubegribeligt Tilfælde dette Navn paa engang var bragt hende for Dje. Da hun endelig fjernede sig med sit Følge, traf hun udenfor Voinvilliers, der var omgivet af en Deel af sine Folk og talte med dem i den korte og bydende Tone, for hvilken Alle skjælvede.

„Rizio,“ sagde han til en asturisk Ræmpe, der af sine Kammerater blev kaldt den hellige Christoph, „gaa strax til alle de Beboere, hvis Engagés have tilbragt denne Nat i Capellet og befal dem i mit Navn at sende alle disse Mennesker herhen. Seg maa udfinde, hvem der har fordristet sig til at skrive sit Navn paa Væggen i dette Gudshuus. Ved min Salighed, han skal bøde derfor.“

„Hr. Greve,“ sagde Fru de Enambuc, der idet samme kom til, „jeg vil selv spørge de Uhykkelige.“

„Man vil bringe dem til Dem,“ svarede Greven rolig; „har De andre Befalinger at give.“

„Om et Djeblik; behag at følge mig,“ sagde hun, bevæget af en uklar Mistanke og frygtende

for, at Loinvilliers kunde udspørge de kommende Engagés.

Han bød hende sin Haand og ledsagede hende saaledes ind i hendes Gemakker, uden at vise den ringeste Forlegenhed eller Betymring; hans Dine vendte sig imidlertid hyppigt mod Døren og to eller tre Gange traadte han hen til det Vindue, som vendte ud mod den store Gaard. Fru de Enambuc sad, bedrøvet hvilende sin Pande paa Haanden, i Audiencesalen og ventede i piinlig Angest paa Forflaringen, der udentviul vilde underrette hende om Maubrays Stjæbne. Hun glemte endog, at Greven var tilstede; han gik langsomt frem og tilbage i Salen uden at sige et Ord.

Nogen Tid derefter kom de ullykkelige Engagés med Rizio. Da de kom ind vandrede de et raast Blik med sin Herre og trak betydningsfuldt paa Skuldrene. Greven smilede let, Blodet strømmede igjen til hans Kinder, han syntes at aande friere og hans Blik faldt med en grusom Glæde paa Fru de Enambuc. De stakkels Engagés stode skjælvende ved Døren. De vare brændte af Solen og neppe paaflædte. Deres Udseende var endnu sørgeligere og skrækkeligere end Negrenes; man kunde læse i deres Ansigter dybere Sjælslidelser end hos Slaverne. Marie de Enambuc lod flygtigt og forskende sit Blik glide hen over dem; alle Ansigter vare hende ubekjendte. Da svandt paa engang det svage Haab,

som en kort Tid var trængt ind i hendes Hjerte og hun hvistede:

„Hvilken taabelig Tanke! Det var umuligt!“

„Træd alle nærmere,“ sagde Greven barsk til de Ulykkelige.

De stakkels Engagés traadte skjælvende og frygtsomt frem og fæstede deres Blik bedende paa Fru de Enambuc. De vare bange, thi de vidste ikke, hvad man beskylde dem for, medens det var dem velbekjendt, hvor haardt endog deres ringeste Forseelse blev straffet. Det første Ord af den lille Dronning beroligede dem.

„Kjære Folk,“ sagde hun med mild Stemme, „en af Eder har syndet mod Gud, idet han har skrevet et verdsligt Navn paa et helligt Sted. Jeg har ladet Eder kalde herhen, for at I skulle sige hvem der er den Skyldige. Jeg lover i Forvejen at tilgive ham; han skal ikke lide nogen anden Straf end den Bod, som den Gejstlige vil paalægge ham. Lad derfor den, der har forseet sig, selv melde sig og derved give mig et Beviis paa sin Anger.“

Folkene saae forundret paa hinanden og Ingen svarede.

„Naa,“ vedblev Fru de Enambuc ligesaa blidt; „I tie. Og dog har jeg lovet fuldstændig Tilgivelse. Vil den Skyldige aabenbare sig?“

Alle taug og undskyldte sig ved benegtende Gebærder. Endelig traadte en af dem frem, kastede

fig paa Rnæ for Fru de Enambuc og sagde ydmygt og angerfuldt:

„Tilgiv, naadige Frue, tilgiv; vi ere denne gang virkelig uskyldige; ingen af os kan læse hans Navn, endnu mindre skrive det.“

„Ingen af Eder har altsaa skrevet Navnet Maubray paa Capellet's Bæg?“ afbrød Fru de Enambuc ham med bevæget Stemme.

„Ingen, ved min evige Salighed.“

Ved denne simple og bestemte Erklæring lod Marie modløs Hovedet synke og vinkede ad Folkene, at de skulde fjerne sig. I det Øjeblik, da de gik ud, betænkte den, der havde ført Ordet, sig, og sagde til en af sine Kammerater:

„Gud forlade mig, jeg har maaske skuffet den lille Dronning, uden at ville det. Der var i Nat en imellem os, for hvem vi ikke kunde indestaa, den store Matros, som Capitain Baillardet har medbragt fra St. Christoph og som ikke oplod Munden. Endnu før Dagen brød frem, gif han om i den store Gaard, som om det havde været det skønneste Vejr af Verden.“

„Afsked!“ raabte Rizio, idet han drev den Ulykkelige afsked med den stumpe Ende af sin Landsse. „Afsked, eller ved Guds Blod, jeg støder Dig Ternet en Tomme dybt ind i Kroppen.“

Voinvilliers var bleven hos Fru de Enambuc.

Hun tænkte et Djeblik efter, derpaa sagde hun med et skuffet Haabs Udholdenhed:

„Capellet har været aabnet fra i Morges; uidentvibl er en eller anden Fremmed traadt derind og har skrevet Navnet der; vi maa see at finde ham; jeg maa have Sandheden at vide.“

„Der gives uforklarlige Tilfælde,“ svarede Greven koldt.

Marie rystede paa Hovedet, men sagde intet.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 36.

Lørdagen den 4de September 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

„S Sandhed, Madame,“ vedblev Voinvilliers, „en saa ubetydelig Omstændighed skulde ikke beskæftige Dem saa meget. Det er uidentvivel en stakkels Djævel, der har skrevet det paa Bæggen som en Notitstable. Da De ikke vil straffe ham, finder jeg det unødvendigt at anstille videre Undersøgelser efter ham.“

Marie faae urolig paa Greven; det forekom hende, som om der laa en grusom Haan i hans Ord og i Særdeleshed i hans Ansigt; men han

vedblev strax efter i en roligere Tone, der beroligede hende:

„Smidlertid ogsaa heri, ligesom i alt andet, skal alt ske efter Deres Villie, Madame; dersom De onsker det, ville vi kalde alle de Personer herhen, som kunne skrive deres Navne. Deres Antal vil ikke være betydeligt, thi Deres Undersaatter ere i Almindelighed just ikke lærte.“

„De spotter,“ afbrød hun ham med bitter Stolthed.

„Det forbyde Gud, Madame,“ svarede han alvorligere; „ogsaa jeg er, ligesom De, beskæftiget med vigtige Tanker; efter vor Samtale i Gaar Aftes har De endnu noget at sige mig.“

„Hr. Greve,“ sagde Marie, idet hun lagde Haanden paa sin blege, varme Pande, „jeg har tænkt derover hele Natten og bedet til Gud, men . . . Nej, jeg kan ikke sige Dem noget. De maa endnu forunde mig nogen Tid . . .“

„Seg vil vente, Madame,“ svarede Loinvilliers tillidsfuldt og rolig.

Efter disse Ord bukkede han og gik. Fru de Enambuc tilbragte derimod hele den øvrige Dag i grusom Ubestemthed og raadvild Baklen; alle de Efterforskninger, hun lod anstille, førte ikke til noget og hun sagde endelig ligesom Greve de Loinvilliers, at der gaves uforklarlige Tilfælde. Endnu samme Aften udbredte sig den Efterretning, at en Engagé

havde bibragt sin Herre to Knivstik, og Greven meldte det til Fru de Enambuc.

„Denne Morgen,“ sagde han, „er en brav Sømand, ved Navn Baillardet, bleven saaret af en af sine Folk, en Engagé, som han har bragt med fra St. Christoph. Denne Forbrydelse kan ikke forblive ustraffet; der maa statueres et Exempel.“

„En Dødsdom!“ afbrød Marie ham forfærdet; „det var den første, efterat jeg befaler her . . .“

„Retfærdigheden maa have sin Gang; den der dræber, maa lide Døden . . .“

„Men den Ulykkelige har jo ikke fuldendt Forbrydelsen; De taler jo kun om, at han har saaret . . .“

„Ja, men det angaaer en Engagé, der har løftet Haanden mod sin Herre. Og selv om han blot havde berørt ham, maatte han dog hænges. Dette Exempel er nødvendigt for at opretholde Ordenen paa Plantagerne, for Roligheden paa Colonien og for vor egen Sikkerhed. Slaverne og disse Engagé skjælv for den fri Hvide, som de tilhøre; men de ere halvtredsfindstyve mod een. Hvad vilde der blive af os, Madame, naar de ikke længere blev holdt tilbage af Frygt for Straffen.“

„Ja, jeg veed, at man her maa være uden Medlidenhed mod de Skyldige og ikke tør tilgive dem,“ svarede Fru de Enambuc med en sørgmodig Overbeviisning; „men jeg vil ikke skrive mit Navn under Dødsdommen; De maa underskrive som min

Repræsentant. Allerede i Morgen rejser jeg til
 Bauclain. Lad Retfærdigheden have sin Gang!
 Jeg kommer først tilbage, naar alt er forbi."

V.

Paa denne Tid befandt sig i det Indre af
 Den kun faa Colonister, hvis Plantager vare skilte
 fra hinanden ved uigjennemtrængelige Skove og
 dybe Dale og kun sjældent dannede Stationer i
 dette særegne Land. Jo mere man fjernede sig fra
 den vestlige Kyst, jo mere antog denne Orken et
 vildere Udseende; man fandt der ikke mindste Spor
 af noget Menneſke og dets Arbejde; det var Orkener,
 ufrugtbare, men herlig Pragt i sin hele vilde
 Skjønhed.

Fru de Enambuc rejste med et talrigt Følge
 til Spidsen af Bauclain og lod sig af tolv kraftige
 Negere, der Tid efter anden afløste hinanden, bære
 i en Portechaise. Doctor Janson og Bateren fra
 Tertre reed ved Siden af hende paa fredelige
 Muuldyr; hendes qvindelige Dyende fulgte til Hest
 og efter disse forte Amazoner omtrent tredive
 Slaver tilføds med Bagagen. Et Garde-Compagni
 ledsagede Caravanen og to Førere gif foran. Marie,
 der halvt laa bag Gardinerne i sin Portechaise og
 holdt sit smukke Barn paa Knæene, lignede virkelig
 en af disse lade Fyrstinder, som Indiens Folkeslag,
 liggende fjernt i Støvet, see drage forbi; hun var

bedrøvet, smægtende og smuk som Sultanens kronede Slavinder. De Sorte, som kom løbende, raabte: „Den lille Dronning leve!“ Overalt stod Militzen under Baaben. Plantageejerne, gjennem hvis Befiddelser de kom, ilede til for at bringe hende deres Foræringer og Hyldest. Men paa Rejsens anden Dag befandt man sig i de Bildnis, hvor Rødhuderne ellers plejede at opholde sig og som endnu ikke vare blevne gennemvandrede af noget blegt Ansigt. Caravanen drog langsomt ind i disse store Savanner, i disse Skove, i hvilke der ikke gaves andre Beje, end Bildbækkenes udtørrede Lejer. Om Natten maatte man opslaa en Ujuba og Fru de Enambuc sov med sin Søn under et Bladetag. Som Doctoren havde forudseet, opmuntrede Rejsen hende og Synet af den smilende Natur beroligede hende. Den mørke Smerte, den dybe Bedrøvelse forvandlede sig til en rolig Melancholi. Hun glemte Nutidens Sorger og Fremtidens piinlige Angest; et uklart Haab opsteg hos hende og hun folte et Djeblif nyt Liv strømme i sine Aarer.

Den nedgaaende Sol kastede kun endnu et usikkert Skin bag Højene, da Caravanen ankom til de Høje, som beherskede Bauclain. Ord ere ikke istand til at beskribe Landskabets beundringsværdige Skjønheder. I det milde Halvmørke, der omflørede Jorden og Himlen, saae hun for sine Fødder Savannerne, hvis friske Grønne erindrede hende om hendes

Frankrigs Enge, store Bladbuer, dannet af en Palme-
skov, og derover ud til Oceanet, det umaadelige
Ocean, der brød sine mørke, skummende Bølger mod
Klippen. En henrivende Bellugt udbredte sig fra
denne frugtbare Jord, og en friskere, mere livlig
Luft bevægede Grenene, paa hvilke Fuglene endnu
quiddrede.

„Der ere vi i det forjættede Land,“ raabte
den Gejstlige fra Tertre, „i Hebrons Dale.“

„Der mangler intet andet end Hjorderne og
Patriarcherne,“ mumlede Lægen, „og Negrene, som
arbejde dernede, ligne slet ikke et Hyrdefolk.“

Dg i Sandhed, de halvtredstindstyve Slaver,
der højede under deres Opsynsmænds Befaling
arbejdede paa en Sufferørsplantage, mindede slet
ikke om Jacobs fredelige Hyrder. Ved Kanden af
Marken, som de bearbejdede, stod en stor med Palme-
blade bedækket og af en Orangeskov beskygget Hytte.
Det var den nye Bolig, som man havde bygget
istedetfor Rødhudernes Landsby.

En Slags Landsby begyndte at danne sig om
denne og man byggede ligeledes paa en lille Kirke.
Fru de Enambuc blev modtaget af Forvalteren,
der rigtignok ikke var istand til at overrække hende
Nøglen til hans Huus, da han ikke havde nogen
Laas. Et Djeblif herstede der Forvirring og Tumult;
Arbejdet hørte op og alle kom løbende, for at see
den lille Dronning. De stakkels Sorte trængte sig

frugtjomt og nysgjerrigt til Døren og klappede under Glædesfrig i Hænderne. Dette rørte Marie meget; for første Gang i lang Tid følte hun sig tilfreds; de Ulykkeliges Skjæbne var jo alene afhængig af hende; hun kunde jo gjøre vel imod dem. Hun gav ogsaa strax Befalinger, der bleve udraabte af Opsynsmændene og satte Slaverne i en sand Henrykkelse. To Timer efter befandt Marie sig i det Galleri, der skulde tjene hende til Soveværelse. Hendes Tyende havde truffet sig tilbage; kun Palida stod endnu ved et Vindue. Maanen gik straalende og utilhyllet op over Savannerne; Vinden susede sagte i Palmetræernes Blade og Tid efter anden hørte man i det Fjerne en dæmpet tactmæssig Larm — Tonerne af den Tamtam, hvorefter Slaverne dandsede ved Strandbredden i Maaneskin.

„Palida,“ sagde Fru de Enambuc, idet hun rejste sig op i sin Hængemaatte, „hvad seer Du paa?“

„Paa det Træ, under hvilket min Moders Njuba stod,“ svarede Slavinden; „vi ere netop paa det Sted, hvor Rødhuderne havde deres store Landsby.“

„Kan Du erindre det endnu? Kjender Du Egnen igjen?“

„Seg er født her og har seet min Moder dø her,“ svarede Palida med bevæget Stemme.

„Stakkels Pige,“ hvistede Fru de Enambuc.

Slavinden traadte tilbage fra Vinduet og lagde sig paa Tæppet foran Hængemaatten.

„Du græder, Palida,“ begyndte Fru de Enambuc igjen; „men Du har jo dog sagt mig, at Fruentimmerne vare Slavinder hos Rødhuderne og at Du ikke vilde, selv om Du var fri, vende tilbage til Dine.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Skomager C. H. Brodersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsåndstyvende Aargang.

N°. 37.

Lørdagen den 11te September 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nørregade 32, 1ste Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Zuden Lørdagen den 2den Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret samme Steds.

Foruden paa Lovens § 16, der usie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at **kun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1886.

D. F. Olsen. Th. J. Svanetjær. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Marie de Enambuc.

Fortælling
af
Mdm. Charles Reybaud.

„Seg havde aldrig, aldrig kunnet leve som de,“ sagde hun bevæget; „men jeg beklager dem . . . naar jeg tænker paa det skræffelige Myrderi . . . her paa dette Sted har man dræbt Qvinder, Børn, Oldinge . . . Der er ikke længer noget Spor af den store Landsby; Flammerne have fortæret alt. Herskerinde, der gives ubarmhjertige Mænd saavel mellem de Hvide som mellem Rødhuderne, saavel mellem de Christne som mellem Hedningerne.“

„Grev de Loinvilliers!“ sagde Marie de Enambuc sagte; „o, Palida, jeg frygter for denne Mand!“

Hun begyndte at bede, derpaa sagde hun fuld af Mod og Tillid.

„Mit Hjerte er roligere; jeg føler mig vel her. Palida, jeg troer, at jeg for første Gang i

længere Tid vil sove roligere; Gud har maasse forbeholdt mig en Lykke i Morgen."

Ved disse Ord lagde hun den ene af sine Arme under sit trætte Hoved og lukkede Øjnene. Palida gav Hængemaatten en gyngende Bevægelse og vuggede saaledes blidt sin Herskerinde, der snart hensank i en rolig Søvn. Henimod Morgenens blev Fru de Enambuc vækket ved Bagthundens rasende Gøen.

"Hvad er det, Palida?" spurgte hun, idet hun forfærdet vaagnede.

Slavinden saae ud.

"Jeg seer intet, Herskerinde," svarede hun, "intet andet end en skakkels Sort, som staaer dernede. Hellige Guds Moder, det er som om Hundene ville sønderrive ham. Han hører udentviol ikke til Plantagen."

"En Buskneger, der vil bede om Raade; den skal blive ham tildeel," sagde Marie, idet hun igjen lukkede Øjnene.

Efter Frokosten gif Marie ud, for at gjøre en Promenade i Bærestolen. Lægen og Præsten ledsagede hende og hun var omgivet af en Deel af sin Garde. I det Øjeblik hun kom over Alleen paa Plantagen, traadte pludselig en Neger frem af Busken, i hvilke han havde ligget skjult, og styrtede hen mod Bærestolen. Garden forsøgte at drive ham tilbage, men han traadte bestemt hen til den lille

Dronning og sagde, idet han lagde en Pung af sort Fløjl for hendes Fodder:

„Hersterinde, en ulykkelig Hvid sender Dig dette.“

Palida tog Pungen op og gav Fru de Enambuc den, der forundret betragtede den.

„Hvad betyder denne Forcæring?“ spurgte hun. „Det er den Pung, som for kort siden blev givet de stakkels Engagés med en Almisje.“

Bed disse Ord aabnede hun den. Et Pengestykke med udslettet Præg, paa hvilket der med en skarp Spids var skrevet meget læseligt. Marie havde neppe seet dette, før hun med et kvalt Skrig rejste sig op. Hun havde anden Gang læst Navnet Maubray.

„Hvem har givet Dig dette?“ spurgte hun Regeren, der endnu bestandig laa paa Bænke for hende.

„En stakkels hvid Engagé, der skal hænges, fordi han har løftet sin Haand mod sin Herre.“

„En Engagé. Capitain Baillardets Engagé?“ spurgte hun videre.

„Den samme; man har fundet ham i Dvarteret Brecheur, efter at han havde udøvet denne Gjerning.“

„Var Du der? Har Du seet ham? Kjender Du Maubray?“ spurgte hun med en neppe hørlig Stemme.

„Seg kjender ham, han er en god Hvid. Vi roede med hinanden. Da han blev fangen,

fulgte jeg ham. Da han kom til St. Pierre, forlangte han at tale med den lille Dronning og da man sagde ham, at hun var rejst bort, gav han mig dette og jeg lovede ham at besørge det."

"Og det er allerede to Dage siden!" raabte Fru de Enambuc med et dybt Suf; derpaa vendte hun sig til sit forbausede Følge og tilføjede i en kort Tone: "Til Hest! Strax til Hest! Vi maa i Aften være i Fort Royal. Der indskiber jeg mig og dersom Vinden er gunstig, kan jeg endnu i Nat naae Saint Pierre. Maaſke Gud lader os komme tidsnok."

"Madame," sagde den forbausede Læge, "kan De rejse ſaaledes, ſyg og ſvag ſom De er? Vil De berøve Dem Livet..."

"Han ſkal jo dø, han er maaſke allerede død," ſvarede hun grædende; "... dersom jeg blot kommer i rette Tid. Til Hest, lad Førerne komme... de ſkulde føre mig ad den korteste Vej; om Anſtrengelſe, om Farer bekymrer jeg mig ſlet ikke... jeg vil udholde alt, naar jeg blot hurtigt kommer der. Jeg maa derhen, hører De... ellers er det ude med Maubray."

"Vi ville ikke forlade Dem," ſagde Munkten, "ſtrax bryde vi op med Dem."

Hun var allerede ſtegen ud af ſin Bærestol og paaflyndte Afrejſen med Utaalmodighed. Lægen

gif hen til den Gejstlige og sagde bestyrtet til denne:

„I den Tilstand, i hvilken Madame befinder sig, kan hun kun rejse mellem sin Læge og sin Skriftefader; det er ikke umuligt, at hun dør undervejs.“

„Ikke Legemet's Anstrengelser og Lidelser vil bringe hende Døden,“ svarede Munken rystende paa Hovedet.

Noget Øjeblik senere sad Fru de Enambuc til Hest; den forfærdelige Efterretning havde gjenopvækket alle hendes Kræfter. Den feberagtige Ophidselse havde bragt en let Rødme paa hendes Kinder og gav hendes Øjne mere Glæde og Liv.

„Nu afsted!“ sagde hun, atter stærk og modig, „afsted; med Guds Hjælp maa jeg endnu i Nat være i St. Pierre. Afsted i Galop og bestandig ad den korteste Vej.“

Hun brød op, kun ledsaget af Lægen, Præsten, Balida og to af sin Garde. Førerne ilede foran. Den lille Skare drog gennem Skove og Afgrunde, uden at afvige fra den lige Linie, der fører fra Foden af Bjerget Vaucrain til Bugten ved Fort Royal. Fru de Enambuc udstrakte taknemmelig sine Hænder mod Himlen, da hun saae Havet; Vinden var gunstig og i tre Timer kunde man komme til Saint Pierre.

„Klokken var omtrent sex om Aftenen, Solen gif ned og fra Sydøst blæste en temmelig stærk

Bind. Marie de Enambuc, der sad i Baggrunden af Barken og hvilede Panden i sine Hænder, beregnede med usigelig Angest den Tid, man vilde have benyttet til at dømme Maubray til Døden. Justitsen skred rast ind her, en Criminalsag kunde blive endt i fire og tyve Timer; men naar Dommen var falden, plejede man kun at forunde den Dømte en Nat til, for at han kunde tænke paa sin Salighed. Fru de Enambuc kunde derfor endnu komme tidsnok.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Slagter G. E. Fr. Th. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Øtte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 18de September 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesfælskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesfælskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nørregade 32, 1ste Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen den 2den Oktober maa Schemat atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at **fun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, September 1886.

D. F. Olsen. Th. J. Swanekjær. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

Barken førtes rask afsted af Vinden; snart gik Maanen op og overstrømmede Himlen med sit hvide Lys; en mild Klarhed erstattede Tusmørket, i hvilket Naturen for et Djeblig havde indhyllet sig. Strandbreddens Krumninger fremtraadte i tydelige Striber paa det mørkeblaa Hav og alle Enkeltheder paa Landet vare synlige, om end i mattere Tinter. Man hørte Vindens Susen i Sejlene og undertiden Koret's Knirken. Doctor Janson og Præsten talte sagte med hinanden; Marie sad ubevægelig med korslagte Arme og bøjet Hoved. Omtrent efter tre Timers Forløb viste der sig Lys i det Fjerne; man kom til Rheden ved Saint Pierre.

Maanen udbredte et saa klart Lys, at man tydelig kunde see alle Gjenstande langs Kysten og snart saae Fru de Enambuc ved Indgangen til

Havnepladsen det Sted, man kaldte Grand Roc. Nær en Afsmagt vendte hun sig om og sagde med halvqvalt Stemme, idet hun trykkede den Slavindes Arm, der sad foran hende:

„Palida, see derhen, hvad er det ved Strandbredden nedenfor Grand Roc?“

„Jesús!“ raabte Pigen; „jeg seer Galgen.“

Marie de Enambuc gjorde en heftig Bevægelse og forsøgte at see derhen, men hendes sorgfulde Dine kunde ikke opdage noget; hun sank paa Knæ og sagde som vanvittig:

„See endnu engang derhen! . . . Hvad seer Du der . . . et Menneske? . . .“

„Intet, intet andet end Tverbjælken,“ svarede Palida.

„O, saa lever han endnu. Han lever endnu!“ raabte Maria. Derpaa støttede hun sig paa Palidas Skulder, jukkede dybt og sank i Afsmagt.

Nogle Minutter senere ankrede Barken ved Fortet Saint Pierre. Kloffen var omtrent ti. Fru de Enambuc, der neppe var kommen sig af sin Afsmagt, steg i Land, tog sin Slavindes Arm og sagde, idet hun fæstede sit Blik paa Fortets Vinduer:

„Man venter mig ikke deroppe; men her er jeg.“

I ængstelig Forventning om hvad der vilde ske, forsøgte Munkene og Lægen at holde hende til-

bage og at overtale hende til at tillade, at en af dem meldte hendes Ankomst.

„Nej, Fader,“ svarede hun Munken, „jeg maa vise mig for Hr. de Voinvilliers, uden at han har et Djebligs Tid til at forberede sig. De veed ikke alt... nej... De veed intet... jeg er ikke selv bekjendt med Hemmeligheden om denne skrækkelige Uretfærdighed... men jeg aner den allerede og snart vil jeg erfare alt. Kom, kom... Her skal udøves Retfærdighed... det sværger jeg ved min Sjæls Salighed.“

Ved disse Ord gif hun op til Fortet. Alt sov allerede; dyb Stilhed herskede langs Kysten, ved hvilken der ikke viste sig noget menneskeligt Væsen. Skildvagten ved Indgangen til den store Gaard raabte: „Hvem der?“

„Madame og hendes Følge,“ jagde Munken, som gif foran. Alle traadte ind i Gaarden og da de gif over den, bemærkede Fru de Enambuc Lys i Capellet, ved hvis Dør der stod nogle Personer.

„Min Gud!“ raabte hun, „han er her.“ Og skjælvende, grædende, med Hænderne opløstede mod Himlen, gif hun hen til Capellet. Folkene ved Indgangen negtede hende at komme ind; Ingen havde kjendt hende, thi hendes Ansigt var skjult af Sløret.

„Hejda, min Skat, hvad vil Du her?“ spurgte Asturieren Rizio; „veed Du ikke, at der er en Mand

derinde, som endnu kun har med Præsten og Bøddelen at gjøre? Intet Menneſke faaer ham at ſee i Nat, den ſidſte i hans Liv; derfor tilbage.“

Fru de Enambue ſlog Sløret tilbage, ſaae paa Spanieren, der blev ſtaaende ligesom forſtenet, og gif forbi ham. Den Dødsdomte var alene i Capellet og knælede ved Siden af Maries Bedestol. Hans Hænder vare lænkede og hans Fødder ſaa faſt ſammensluttede, at han ikke kunde gjøre et Skridt, ja ikke engang folde ſine Hænder. En Slavekittel bedækkede hans Skuldre og hans lange blonde Haar faldt ned paa denne grove Klædning; den foran Alteret brændende Lampe kaſtede ſit Skin lige paa hans Anſigt, der ſaae rolig og fattet ud. Da Marie traadte ind, vendte han Hovedet om og hun kunde gaa videre, uden at han ſaae hende. Da hun var ganſke nær ved ham, betragtede hun ham med en uſigelig Følelſe; hun gjenkjendte langſomt, med dyb Medlidenhed i Hjertet og med umaadelig Glæde diſſe udmagrede Anſigtſtræk, Hovedets ſmukke Haar og ædle Holdning, der ved ſaa megen Glendighed, Sorg og Skændjel ikke vare blevne forandrede; derpaa knælede hun i ſin Bedestol og ſagde ſagte, idet hun vendte ſig til ham:

„Maubray!“

Bed dette Ord foer han ſammen, hans Læber bleve blege, og han raabte, idet han ſøgte at folde ſine Hænder:

„Marie! Elskede Marie! Gud i Himlen, er det en Drøm?“

„Det er mig,“ sagde hun med sin af den overordentlige Bevægelse afbrudte Stemme, „det er mig, Henrik, og jeg kommer for at frelse Dem. O, Gud være Lovet, som forundte mig at komme tidsnok.“

Hun fattede sig og bad et Djeblif med mod Himlen vendte Djne. Derpaa rækkede hun den Fangne Haanden og vedblev: „Staa op, Maubray, staa op og kom med mig.“ Han rejste sig op med Anstrengelse og hun bemærkede, at han neppe kunde gaa, saa svag, saa fast lænket var han; da understøttede hun ham og tilføjede, betragtende ham med taarefyldte Djne: „Støt Dem paa mig, Henrik. O, hvor har De lidt... og ak, ogsaa jeg.“

„O, Marie, Marie! det er Dem,“ sagde han, idet han trykkede den Haand, der støttede ham, til sit Bryst. Men Glæden var saa mægtig, at han maatte blive staaende og fæstede et døende Blik paa Marie.

„Henrik!“ raabte hun; „Henrik, De bliver bleg.“

„Det er kun et Djeblif; Svagheden overmander mig,“ svarede han; „jeg var dog saa rolig ligeover for Døden; mit Hjerte bankede ikke hurtigere... jeg skjælvede ikke... men nu er det ikke saaledes... O, Marie, denne saa uventede, saa store Lykke overgaaer mine Kræfter; jeg bukker under... Marie, jeg er saa svag... nu vilde jeg ikke dø,

men leve... Men veed De, at jeg er dømt til en vanærende Død, at Galgen er oprejst og at jeg kun har denne Nat tilbage?"

„Jeg veed det,“ svarede hun, „men nu er jeg her.“

Fru de Enambucs Følge blev anholdt ved Indgangen til Capellet; enhver ventede med en Slags Forbauselse hvad der vilde ske; de Folk, som bevogtede den Dømte og alle hørte til Grevens spanske Garde, havde opstillet sig paa begge Sider af Indgangen.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Postbud Rasmus Andersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aaabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Otte og halvfemfundstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 25de September 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Sjørøgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nørregade 32, 1ste Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen den 2den Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der ugie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, September 1886.

D. F. Olsen. Th. J. Svanetjær. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Marie de Enambuc.

Fortælling
af
Mdm. Charles Keyband.

Fru de Enambuc gif hen til dem med et stolt, misfornøjet Blik og Hovedet højt hævet, thi hun forudsaae maaske allerede en Modstand mod hendes Befalinger; med den ene Haand holdt hun Lænnen paa det Jernbaand, der var lagt om Maubrays Hals.

„Fjern Eder,“ sagde hun til Spanierne, „her er ikke længer Nogen at bevogte.“

„Madame,“ svarede en af disse Mænd efter nogen Tøven, „vi indestaa Hr. Greven for den Fangne.“

„Seg overtager alt,“ afbrød hun ham, „og Du skal ikke aflægge min Repræsètant noget Regnskab; gaa.“

De adlød. Fru de Enambuc befalede nu sine Folk at tage Lænterne af den Fangne; derpaa sagde hun til ham:

„Deres Haand, og kom med mig.“

Han holdt sin Arm hen til hende og hun støttede let sin Haand, der var bedækket med en Silkehandske, derpaa. Saaledes gif de over den store Gaard, og i det Djeblif de traadte ind, viste Hr. de Loinvilliers sig oppe paa Trappen. Rizio havde meldt ham, hvad der var skeet.

„Jesus, min Frelser!“ mumlede Præsten til Lægen, „hvad vil der nu ske?“

(Fortfættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Postexpedient, Lieut. S. J. Grønbech-Faurischou.
Stræder M. B. Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

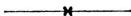
Extract

af

2^{det} Qvartals-Regnskab 1886,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Udgivt.

	Kr.	D.	Kr.	D.
Pensjoner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal				
anviste for dette Kvartal	2747	50		
Gr	2747	50		
udbetalte i Kvartalet Kr. 2735			2735	
contramanderet . . . Kr. 12 50	2747	50		
uaffordrede ultm. dette Kvartal			1612	
Lønninger			12	18
Andre Administrationsomkostninger			403	52
Ugebladets Trykning				
Gratifikationer:				
uaffordrede fra forrige Kvartal				
anviste for dette Kvartal	12960			
Gr	12960			
udbetalte i Kvartalet	12960		12960	
uaffordrede ultm. dette Kvartal				
Rentefri Udlaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal				
anviste for dette Kvartal	19700			
Gr	19700			
udbetalte i Kvartalet . . . Kr. 18600			18600	
contramanderet Kr. 1100	19700			
uaffordrede ultm. dette Kvartal				
Laanet i Handelsbanken:				
anvist i dette Kvartal	14500			
afbetalt i Kvartalet	14500		14500	
til Rest ultm. dette Kvartal				
Renter af Laanet i Handelsbanken			94	52
Jndkjøb af 11000 Kr. ny jydste				
Kjøbstadscreditf. Obligationer à				
99 ¹ / ₄ p. p.	10928	42		
Renter af do. do. i 4 Dage à 4 ¹ / ₂ %/o	5	50	10933	92
Ido, Kassebeholdning ultm. 2det				
Kvartal 1886.			6275	30
=			68126	44

Borger-Dennen.

Otte og halvfemhindstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 2den Oktober 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meyband.

(Fortsat.)

Man begav sig taus ind i Audiencesalen.

Fru de Enambuc saae rolig ud, men der laa en usædvanlig Energi i hendes Blik, og saa snart Greven viste sig for hende, indsaae han, at hun ikke alene vilde frelse Maubray, men endogsaa prøve paa at hevne ham. Hun satte sig og pegede med Haanden paa Stolene, der stod om Bordet, som om hun vilde opfordre dem, der fulgte hende, til at tage Plads; men alle bleve staaende. Hr. de Loinvilliers traadte nærmere; hans Ansigt, der et

Djeblik havde forraadt nogen Forlegenhed, var igjen blevet koldt og dristigt. Han saae paa den Fangne, og vendte derpaa Ansigtet bort, som om han ventede paa en Forklaring over det Skete. Præsten og Lægen havde taget Plads ved Siden af Fru de Enambuc; Maubray blev staaende foran hende, ubevægelig, med en Mands Holdning, der neppe er kommen sig efter en af de heftige Sindsbevægelser, som lammer al Legemskraft.

„Sr. Marquis,“ begyndte Marie endelig langsomt, idet hun vendte sig til ham, „der er skeet noget, som er blevet mig ganske ubekjendt og som De alene kan forklare mig. Tal; hvorledes er det gaaet til, at jeg gjenseer en god Adelsmand, en af den salige Konge af Englands tappreste og mest trofaste Tjenere i denne stræffelige Tilstand? Hvorfor har De ikke i Deres Ulykke henvendt Dem til mig, som hersker her?“

„Fordi jeg ikke kunde komme til Dem, Madame,“ svarede Maubray, „fordi jeg var et Offer for den skjændigste Uretfærdighed.“

„Fuldend,“ sagde Fru de Enambuc med et Blik paa Greven.

„Skildringen af saa stor Nød og saa mange Lidelser vil neppe forekomme Dem trolig, Madame,“ vedblev Maubray med mørk Bitterhed. „For omtrent sex Aar siden forlod jeg St. Domingo paa en Caravelle, der førte det spanske Flag. Vigtige

Grunde og min Utaalmodighed, saa hurtigt som muligt at komme herhen, tillod mig ikke at vælge et andet Fartøj. Efter en Fart paa otte Dage fastede det daarlige Vejr os ind paa Kysten af St. Christoph. Mandstabet naaede Land, men Caravellen gik under langt fra Strandbredden og vi frelst intet andet end vort Liv. De fattige Beboere paa Kysten understøttede os, gave os Levnetsmidler og deres egne Klædningsstykker, thi vi manglede alt. I denne skræffelige Stilling troede jeg først at maatte henvende mig til Gouverneuren paa St. Christoph, Baron Voinvilliers de Poincy.

„Til Deres Onkel Hr. Greve?“ sagde Marie med et Blik paa Voinvilliers, der kun ved en Hovedbevægelse svarede paa dette Spørgsmaal.

„Seg nævnte mit Navn for Gouverneuren,“ vedblev Maubray, „og fordristede mig til, Madame, at stille mig under Deres Beskyttelse. Seg tilføjede et Brev til det, jeg skrev til Baron de Voinvilliers . . .“

„Dette Brev har jeg ikke erhholdt,“ afbrød Marie ham, „men fortæl kun videre.“

„Seg haabede at faa et Svar,“ vedblev Maubray; „jeg ventede med største Utaalmodighed paa at kunne begive mig til Martinique, men der kom intet Skib, ingen Bark. Paa engang fik jeg en Befaling fra Gouverneuren. Han lod mig ved en af sine Folk opfordre til at skaffe Beviser for mit

Udsagn og mine Midler til at kunne leve frit i Colonien. Mine Midler, mine Papirer, alt var gaaet tabt med Skibet; jeg kunde ikke tilvejebringe de Beviser, man forlangte, men jeg forsikrede ved min Christentro og ved min Vre Sandheden af hvad jeg havde sagt. Man troede mig ikke, Madame . . . jeg blev arresteret, dømt uden Appel . . . som en Misdæder, som en Landstryger, der var kommen til Verne, og man solgte mig . . . ja, Madame, jeg blev solgt. Min Herre tog mig med paa sin Plantage . . .“

„Og De har ikke protesteret mod denne Volds-gjerning?“ afbrød Marie ham endnu engang, „De har ikke henvendt Dem til mig? Intet Brev, ikke et eneste Ord . . .“

„Kunde jeg skrive?“ svarede Maubray med et smerteligt Udtryk; „et Brev! Hvorledes skulde jeg have kunnet skrive? Med mit Blod paa et Blad, paa Barken af et Træ? Det vilde dog ikke være kommet i Deres Hænder. Nej, det vilde jeg ikke, jeg haabede heller at undfly og at svømme til en Barke, som vilde have bragt mig herhen . . . Men jeg blev opmærksomt bevogtet . . . To Gange greb man mig ved Strandbredden og bragte mig tilbage til Plantagen. Seer De disse Nr, de komme af Lænkterne, af Opsynsmandens Bidstefslag.“

Bed disse Ord fremviste han sine blottede Arme, der vare gjennemtrukne af blege Nr. Fru de Enambuc gyste og saae endnu engang paa Loinvilliers, hvis

spottende Mund et Djeblif syntes at oplives af et let Smil.

„Jeg haabede nu ikke længer paa min Befrielse,“ vedblev Maubray; „jeg var fattet paa snart at dø i mine Qvaler; men min Herre folgte mig til Capitain Baillardet. Da fattede jeg atter Mod og Haab; Baillardets Slaver bleve undertiden benyttede som Matroser paa en stor Barke, med hvilken han sejlede fra den ene Ø til den anden. Endelig kom ogsaa Touren til mig; Barken lagde først til Guadeloupe, derpaa sejlede den til Martinique og for otte Dage siden ankrede vi paa Saint Pierres Rhed. Jeg kom i Land med Capitainen fuld af Glæde og Haab; medens man udfibede Varerne flygtede jeg og kom under Fortets Mure; jeg vilde prøve paa at trænge hen til Dem, men De var indesluttet i de indre Gemakker, til hvilke jeg ikke kunde nærme mig. Smidlertid blev Vejret daarligt, alt vidnede om en skræffelig Orkan, og Beboerne, hvis Magaziner stode ved Kysten, fik Befaling til at søge Beskyttelse i Fortet. Capitain Baillardet bragte sine Varer derhen og da der manglede Plads, anviste man os Capellet for Matten. Allerede tidligt om Morgenen havde jeg forladt Fortet. I det Djeblif, da jeg tvungen maatte følge de andre Engagés, gif forbi Deres Binduer, vilde Deres Godhed, Madame, lindre vor Elendighed; de gav os Almisse;

jeg fik min Deel deraf, to Daler, med den ene købte jeg Deres Børs."

"Der er den," sagde Marie, idet hun tog den op af Lommen; „o, man seer i alt dette Guds Finger . . ."

„Endnu samme Dag, om Morgenen, blev jeg af Capitain Baillardet sendt til Brecheur. Denne Befaling lignede et brutalt Lune; men jeg underkastede mig dog, thi jeg haabede snart at komme tilbage og troede at være min Befrielse nær. Jeg havde jo betraadt det Land, hvor De herskede, og jeg antog alle mine Lidelser for at være endte; jeg havde Haab, Mod, Taalmodighed. Baillardet kom en Time efter mig ligeledes til Brecheur. Han var til Hest og ledsaget af nogle Sorte. Den stigende Flod begyndte at gjøre nogle paa Sandet ved Kysten fastgjorde Baade igjen flotte. Capitainen sprang i den, som tilhørte ham, og befalede mig at følge ham. De Sorte saae sig forkrækkede om mellem hinanden og tøvede med at stige ind, da befalede Capitain Baillardet dem at gribe Roret. Han vilde trods det urolige Hav sejle til Fort Royal; „thi," sagde han med en forfærdelig Ged, „vi maa med Barken naae den høje Sø, dersom ikke de øvrige Barer skulle gaa tabte." Jeg indsaae, at det Haab om Frelse, paa hvilket jeg stode, undgik mig. Alt var fortabt, dersom jeg forlod Martinique, jeg besluttede derfor hellere at dø, end igjen at ind-

skibe mig. „Hurtigt!“ raabte Capitain Baillardet til mig, „til Roret.“ Istedetfor at adlyde, sprang jeg i Vandet og naaede Strandbredden. Rasende skjød Capitainen og ilede derpaa efter mig. Jeg havde kun et ringe Forspring og han naaede mig; nu begyndte en Kamp Mand mod Mand. Baillardet vilde ombringe mig, det er jeg fuldkommen overbevist om; jeg forsvarede mit Liv, ja, mere end mit Liv, min Frihed, og saaledes har jeg saaret ham. Pistolskuddene havde gjort Larm, man kom hertil fra en nærliggende Plantage; alle Arbejderne satte efter mig. Jeg brød mig kun lidt om, at man indhentede mig; jeg vilde selv have givet mig tilfange. Men mit Haab om endelig at komme til Dem, Madame, forsvandt snart; da jeg kom ind i Fængslet, erfarede jeg, at De var rejst om Morgen. Jeg forlangte at blive ført for Deres Repræsentant, for at forklare min Stilling, for at forsvare mig; jeg haabede paa dette sidste Redningsmiddel, og det uden at tælle Dage og Nætter i det skrækkelige Fængsel, thi der faldt ikke en Lysstraale ind i det. Endelig aabnedes dets Dør, en Retskriver kom med to Soldater og forelæste mig min Dom: jeg var dømt til Døden. Fra den Tid er kun nogle faa Timer hengaaede; først i Dag erfarede jeg min Dødsdom og jeg havde blot denne eneste Nat; jeg holdt min Dødsbøn i Capellet. Mod al Ret og al Retsfærdighed har man berøvet mig min Frihed,

behyrdet mig med Skjændsel, slæbt mig til Galgen, og dersom Forsynet ikke havde ført Dem tilbage, Madame, vilde jeg i Morgen være død for Bøddelens Haand."

En øjeblikkelig Stilhed fulgte paa disse heftige Ord; derpaa vendte Fru de Enambuc sig til Greven og sagde: „Nu, Herre?"

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 41.

Lørdagen den 9de Oktober 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meynaud.

(Fortsat.)

Voinvilliers hævede Hovedet; han saae ualmindelig bleg ud, men intet andet Tegn forraadte hans rasende Harm. Han traadte et Skridt frem, som om han vilde svare, og uden Hefstighed i sine Bevægelser, uden Skjælven i sin Stemme, sagde han langsomt:

„Capitain Baillardet er i Dag død af sine Saar.“

„Gud være hans Sjæl naadig!“ sagde Fru de Enambuc overrasket og forbauset. Den Fange løftede Hænderne mod Himlen. Udentviwl havde

han paa Balpladsen mere end en Gang givet en Fjende Døden; men det var endnu ikke hændet ham, at han saaledes havde dræbt et Menneske ved at kæmpe med ham.

„Ja, Capitain Baillardet er død,“ vedblev Voinvilliers, idet han vendte sig til Maubray; „han blev dræbt af en af sine Engagés, og De er hans Morder. Det har kun lidet at betyde, hvem og hvad De forhen var; Dommeren havde kun at tage Hensyn til Deres Forbrydelse og den Stilling, i hvilken De befandt Dem, da De begik den; den Dom, der er fældet, er retfærdig. Til hvem vilde De forøvrigt appellere? Hvilken Domstol har Ret til at forkaste Dommen? Dommerens Jurisdiction er fuldkommen uafhængig i denne Coloni; det er en af vore skjønneste Forrettigheder; alle Beboerne vilde rejse sig, dersom det saa skulde være, for at forsvare Loven og bevirke dens Udførelse.“

„De glemmer min Ret,“ afbrød Fru de Enambuc ham, idet hun stolt rejste sig og udstrakte sin Haand efter den Fængne, som for at beskytte og forsvare ham; „De glemmer min skjønneste Ret, den at benaade, naar den menneskelige Retspleje har dømt.“

„De kan rigtignok frelse denne Mand fra Galgen,“ svarede Greven.

„Sr. Marquis,“ vedblev hun, idet hun vendte sig til Maubray, „i Morgen skal De faa Deres Benaadningsfristelse.“

Maubray knælede og kysjede den Haand, som hun rækkede ham; men hans Bevægelse bandt hans Tunge. Med et roligt Blik havde han imødefæet Døden, men hans Lykke overvældede ham. Hans ellers saa stærke Hjerte var ligesom bristet af overvættets Glæde. Han skjælvede og Taarer formørkede hans Blik; thi han havde gjenvundet mere end Livet... Haabet, Vissheden om at være elsket af Marie. Voinvilliers udholdt med en uforandret Mine sin Ydmygelse og sin Medbejlers Triumph; men Tungen kunde lade sig stufte af denne tilsyneladende Rolighed. Den Gejstlige og Lægen veglede bekymrede Blik, da Greven efter en kort Compliment til Fru de Enambuc fjernede sig. Et Djeblig efter gif ogsaa Maubray bort med Doctoren. Da de vare komne ned paa Trappen, befandt de sig ligeover for Voinvilliers, der blev staaende paa det sidste Trin, for at spærre dem Vejen. Han havde trykket Hatten ned over Djenee saa at man kun kunde see den nederste Deel af hans Ansigt; men Udtrykket af hans blege, sammenknebnue Mund forkyndte en Udfordring. Maubray saae paa ham med Forundring; han vidste ikke, hvorfor man ikke havde ladet ham vederfares Retfærdighed og saae i Greven en uretfærdig Dommer, men ikke en personlig Tjende.

„Herre,“ sagde Voinvilliers til ham i en kort, hovmodig Tone, „Fru de Enambucs souveraine

Magt har cæsferet Dommen og frelst Dem fra Galgen; men hendes Magt gaaer ikke saa vidt, at hun kan gjenoprette Deres gode Rygte og i Alles Djne er De en Morder.“

Ved denne Fornærmelse traadte Maubray et Skridt tilbage og gjorde en Bevægelse, som om han vilde gribe Raarden.

„De har ingen Raaben,“ sagde Voinvilliers med ironisk Foragt; „derpaa tænkte jeg ikke. De er imidlertid Adelsmand, jeg kan slaaes med Dem og vil give Dem Satisfaction.“ Maubray saae paa ham med mere Forbauselse end Uvillie og svarede med en rolig Stolthed, der trods hans Slavetikkel og de Spor, som saa mange Lidelser havde efterladt paa hans Legeme, meget godt viste, fra hvilket Blod han nedstammede:

„I Morgen, ved Dagens Frembrud, under Fortets Mure.“

„Med Raarden?“

„Med Raarden.“

„En Duel,“ raabte den forfærdede Læge; „hvad tænker De paa, mine Herrer! Madame vil ikke taale, at to Adelsmænd gjensidig myrde hinanden.“

„Ja, Doctor, De har Ret; det tænkte jeg ikke paa,“ svarede Voinvilliers. „Madame kunde saa Underretning derom og sætte os i Arrest, for at forhindre Tvekampen; men der gives en Udvej.

Herre," tilføiede han vendt til Maubray, „vil De strax duellere med mig?"

„Seg er til Deres Tjeneste," svarede han rolig.

„Hold dog inde!" raabte Lægen, idet han traadte mellem begge; „De kan jo ikke slaes uden Secundanter; dersom en af dem faldt, vilde den anden betragtes som en Morder."

„Vi ville finde Vidner," afbrød Voinvilliers ham, „først De, Doctor. Tænk ikke paa at gaa op igjen og gjøre Larm; kom De med os ellers lader jeg Dem anholde af min Garde."

Doctoren fulgte de tvende Modstandere. I Gaarden fandt de Rizio og nogle Mand af den spanske Garde, der syntes at vente dem. Da de vare komne ud af Fortet, sagde Maubray halv højt til Doctoren:

„Seg forstaaer intet af hvad her skeer; en saadan Fornærmelse... en Duel, i hvilken en af os kan blive. Er Manden vanvittig?"

„Nej, nej," svarede Lægen, „men han er Deres Dødsfjende, thi han elsker Fru de Enambuc."

„O, nu forstaaer jeg det Hele," svarede Maubray. Derpaa vendte han sig til Voinvilliers og sagde heftigt: „Lad os skynde os; man kunde komme. Vi maa have Tid til at kæmpe."

„Men, Herre," afbrød Doctoren ham, idet han greb Maubrays Arm, „Chancerne ere imod Dem;

De kan jo neppe holde Dem oprejst. Dersom dette fordømte Menneske blot vilde forunde mig saa megen Tid, at jeg kunde give Dem et styrkende Midde. I den Tilstand, i hvilken De befinder Dem, vil De neppe have Kraft til at føre en Kaarde."

"Vær De ubekymret," svarede Maubray, trykfende Lægens Haand, "der er noget hos mig, som gjør mig stærk."

De gik endnu nogle Skridt. Rizio fulgte med to Kaarder, som han rækkede Maubray.

"De kan vælge," sagde Voinvilliers, idet han lagde sin Vams og sin Kniplingskrave fra sig. Maubray saae op til Fortet til Vinduerne i Salen, i hvilken han havde forladt Marie; derpaa traadte han hen til Lægen og sagde med en bedrøvet Stemme:

"Dersom jeg skulde falde, saa siig Fru de Enambuc, at min sidste Tanke gjaldt hende."

Et Dvarteer senere hørte Fru de Enambuc Larm og hurtige Skridt under sine Vinduer. "Atter en Ulykke," tilhvijsede en bange Aelse hende.

"Hvad foretage alle disse Folk sig derude?" spurgte den Gejstlige, idet han saae ud.

"D, seer De ikke det, min Fader?" sagde Fru de Enambuc, idet hun sank tilbage og bedækkede Ansigtet med sine Hænder, ... "en Saaret ... maaske en Død! Man bringer ham herhen ..."

I dette Djeblik traadte Rizio ganske bestyrtet ind.

„Min Fader,“ sagde han, „kom hurtigt, Hr. Greven er saaret . . . Han kan hvert Øjeblik opgive Anden . . . Kom, for at høre hans Skriftemaal . . .“

„Vil han dø?“ spurgte Fru de Enambuc, „vil han dø? Og hvem har saaret ham?“

„Den Engagé, den Fængne, der skulde hænges i Morgen,“ svarede Spanieren.

Kort efter kom Doctoren; han fandt Fru de Enambuc knælende og bedende.

„Er Loinvilliers død?“ spurgte hun.

„Endnu ikke, Madame,“ svarede Lægen, „han har faaet et Stik i Brystet, men undertiden kommer man sig af saadanne Saar.“

VI.

Doctoren havde virkelig ikke taget Fejl i sin Forudsætning; Greven kom sig af dette Saar, der i Begyndelsen syntes at være dødeligt. Snart efter sin Duel med Maubray havde man paa hans udtrykkelige Forlangende og med Fare for, at han undervejs skulde dø, bragt ham til hans Bolig. Den næste Dag sendte han Fru de Enambuc Ansøgning om sin Afsted, hvilken hun modtog. Dette vakte stor Opsigt i Colonien. Folk, der vare hans Fjender og som hadede ham for hans Characters ubøjelige Stolthed, nærmede sig ham nu; Beboerne følte sig ham takskyldig, fordi han havde forsvaret deres Rettigheder, og dadlede, uden nøjere at have

undersøgt Sagen, højt Fru de Enambuc, der havde frelst en Engagé, som havde dræbt sin Herre, fra Galgen. En mørk Gjæring herskede paa Den og alt var at befrygte.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fabrikant Emil Hansen.

Stabssergent D. H. Gille.

Forretningsfører J. J. Fabricius.

Slagtermester H. W. Frisch.

Gjærhandler Gudmanns Datter Agnes M. S.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemhundredstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen den 16de Oktober 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

(Fortsat.)

Marie forblev imidlertid rolig. Hvad brød hun sig nu om Grev de Loinvilliers Hævn, hvad brød hun sig om de Complotter, der maaske bleve anlagte, og de truende Farer, som omringede hende? Maubray var jo der og hun frygtede ikke mere. Naar hun saae ham saa stolt, saa modig, saa rolig, saa hengiven, gjenfandt hun igjen den Sikkerhed, hun ellers havde følt, da hun levede mægtig og agtet, beskyttet af Generalens uindstrænkede Magt.

Maries Skjæbne skulde i alt ligne en Fyrst-

indes; skjøndt fri og Herskerinde over sin Haand, kunde hun dog ikke offentlig række den til den Mand, hun havde udvalgt. En Nat førte hun Marquis de Maubray ind i Capellet, hvor Præsten ventede hende. Hendes Forbindelse havde ingen andre Vidner end Doctor Janson og en Herre i Fru de Enambucs Tjeneste. Forholdsreglerne vare trufne saa hensigtsmæssigt, at Ingen anede noget, ikke engang de Slavinder, der betjente den lille Dronning; kun Palida vaagede og ventede i sin Herskerindes Sovestue. I samme Nat skete ikke mindre hemmelighedsfuldt andre Ting og medens Præsten læste Vielsesmessen fandt en hemmelig Sammenkomst Sted hos Grev de Voinvilliers, der endnu bestandig leed af sit Saar og endnu ikke havde ladet sig see i Fortet Saint Pierre.

Under Muren befandt sig en lille Terrasse, der stod i Forbindelse med de indre Gemakker; her blev Marie nogle Øjeblik staaende paa Tilbagevejen fra Capellet. Med den ene Haand støttede hun sig paa Maubrays Arm, med den anden holdt hun sit Aniplingsflør, der bølgede om hende. Aldrig havde hun været saa yndig, selv ikke i sin første Skjønheds friske Blomstring. Hendes Blegghed gav hende en ny Ynde. Fuldt af Glæde hævede hun sine Øjne op til Maubray; begge beskæftigede en og samme Tanke; de tænkte paa en anden, fjernere Tid, deres første Kjærligheds.

„Henrik,“ sagde hun, „forekommer det ikke ogsaa Dig, som om den forgangne Tid slet ikke eksisterer, som om jeg først i Gaar var kommet fra Klosteret og som om vi ere blevne formælede i den hellige Ludvigs Kirke?“

„So, elskede Marie,“ svarede han kjærlighedsfuldt, „jeg har glemt alt . . . jeg er lykkelig.“

„Lykkelig . . . forenet for evig!“ hviskede hun, idet hun lod sin Pande hvile paa Maubrays Skulder.

Natten var mørk og Vinden, der blæste fra Ost, bragte fra det Indre af Den Duften af blomstrende Nellikebuske. Pludselig bruste et Cassiatræ, det eneste Træ, hvis Grønne beskyggede Fortets Mure, og dets lange Grene slog klapprende mod hinanden. Marie skjælvede.

„Himlen er saa sort derude, Luften er saa kølig,“ hviskede hun. „Denne Nat ligner den, der havde en saa skræffelig Morgen . . .“

„Denne Nat er skøn, den skønneste i mit Liv,“ svarede Maubray, idet han trykkede Maries foldede Hænder til sit Bryst; „glem den Skræk og de sørgelige Erindringer . . . Vi ville endelig være lykkelige.“

Den følgende Dag var en Søndag og tidlig om Morgenen var den Gejstlige gaaet ind i Landsbyens Kirke, for at høre Folkenes Skrifte; men mod sin Sædvane kom han tilbage til Fortet før den

store Messje. Marie var netop traadt ind i Salen og havde der truffet Lægen.

„En slem Efterretning, Fader?“ raabte hun, da hun saae Munken træde ind med et Ansigt, der vidnede om en vis Uro.

Han blev staaende paa Dørtrinet, for at overbevise sig om, at Ingen kunde høre ham, derpaa vinkede han til Palida, at hun skulde staa paa Vagt og sagde, idet han traadte Marie nærmere:

„Naadige Frue, endnu i Dag skal en Sammenfængelse bryde ud; om to Timer, efter Messjen . . . Forsynet tillod, at jeg fik Efterretning derom. Man vil dræbe Marquien . . .“

„Og hvem er det paalagt at udføre dette Mord?“ afbrød Marie ham blegnende.

„En af Baillardets Slægtninge vil ved Udgangen af Kirken, hvor man venter at see ham i Deres Følge, fornærme ham. Man vil ikke give ham Tid til at gribe Raarden, men styrte sig over ham og han skal gjennembores med thve Raarder.“

„Greven har foranstaltet dette Baghold,“ raabte Marie, „det er ham, ikke sandt, Fader? O, jeg holdt ham ikke istand til en saadan Nederdrægtighed . . .“

„Ja, han har gjort det, men han er ikke alene. Colonisterne tro paa denne Maade selv at skaffe sig Ret. De har med største Harmе seet, hvad der er skeet . . . De staaer ved en Afgrund, Madame; alt, hvad jeg har forudsagt, er nu indtruffet.“

„Men Maubray er en Mand med Forstand og Mod. Han vil forsvare os, vil frelse os.“

„Netop derfor vil man først skaffe ham afvejen. Forøvrigt kan De ikke skjule for Dem, Madame, at Marquien kun ved sit personlige Mod og sin Opoffrelse formaaer noget. De Omstændigheder, der ledsagede hans Ankomst, ville stedse hindre ham i at naae nogen mægtig Indflydelse . . . Grev de Loinvilliers veed det meget godt . . . han triumpherer.“

„Hvad skal jeg da gjøre?“ spurgte Marie forfærdet. „Jeg kan ikke gjøre Maubray opmærksom paa den Fare, i hvilken vi svæve; han vilde trodsje den.“

„Vi ville let kunne forhindre, at han denne Morgen besøger Kirken,“ sagde Lægen; „men det er ikke tilstrækkeligt; man søger da en anden Lejlighed.“

„Jeg vil omgive Maubray med min Garde og forøvrigt findes der jo Retfærdighed her; jeg kan endnu lade de, der anstifte Oprør og Mord, anholde og straffe.“

„Nej, Madame, det vil De ikke kunne,“ svarede Munkens; „De kan ikke længere tænke paa at anvende Magten; De vil maaske derved tabe alt, selv Livet, uden at frelse Hr. de Maubray. Man har affløret mig det hele Complot. Folk i Deres eget Huus tage Deel deri. De kan ikke længere stole paa Capitainerne; Brecheur, Carbet og Lamantin vare

i Nat hos Hr. de Voinvilliers og de indestod for de øvrige. Hele Sammensværgelsen er bleven ledet saa klogt og saaledes i Stilhed, at den kun ved en særdeles Begunstigelse af Forsynet kunde komme for Dagen. . . En af Spanierne har meddeelt mig det i Skriftestolen. For at overbevise Dem om, hvor stor og nær Faren er, behøver jeg kun at tilføje et Ord: Greven er Sjælen i Complottet; han leder alt. De kjender ham og veed, om han er den Mand, der tøver længe og lader Hevnen undslippe sig."

Medens Munken talte, gik Marie urolig frem og tilbage med foldede Hænder og stirrende Blik; kun undertiden blev hun staaende ved Vinduet og saae ud over Havet.

"Maubray maa reddes," sagde hun, "og dertil gives kun et eneste Middel. "Saint Malo gaaer i Morgen ved Dagens Frembrud under Sejl."

"Vil De rejse, Madame; vende tilbage til Frankrig?" afbrød Munken hende.

"Nej, nej, jeg ikke, Fader," svarede hun, "men Maubray. Seg vil betro ham min Søn, og De skal selv ledsage ham og gaa til Kongen med et Andragende. Seg bliver her, alene her, uden hverken at frygte for Greven eller nogen anden af mine Fjender. Seg haaber, at Kongen vil forfærte denne skrækelige Tilstand."

"Seg forstaaer Dem ikke, Madame," sagde Munken højlig forundret.

„De Depescher, som jeg vil overlevere Dem, vil forklare Alt,“ svarede hun roligt. „Nu, Fader, gaa tilbage igjen til Kirken; om en Time skal jeg ogsaa indfinde mig der.“

Da den Geistlige havde fjernet sig, gif Marie hen til Løgen.

„Doctor,“ sagde hun, „jeg vil ikke tage Afsked med Maubray.“

Medens hun udtalte disse Ord, tabte hun paa engang sin faste Tillid og udbrod i Taarer.

„Nej,“ vedblev hun, „jeg vil ikke see ham igjen, jeg vilde finde min Død derved. Forøvrigt var jeg ikke istand til at skuffe ham; han vilde opdage Sandheden og blive her . . . Nej, nej, han maa bort, bort! Det angaaer hans Liv. Hvor forblindet var jeg dog ikke, at jeg kunde tro, Loinvilliers ikke vilde hevne sig . . . O, han dræbte bestemt Henrik . . . Er jeg alene, frygter jeg ham ikke mere. Har jeg ikke kæmpet mod hans Indflydelse, hans Uergjerrighed, hans Kjærlighed? Endelig kommer dog Dagen til min Forløsning . . . Nu maa der fremfor Alt tænkes paa Maubray . . . Gaa til ham, Doctor, siig til ham, at han strax maa begive sig ombord paa Saint Malo og der vente paa et Brev fra mig. Siig ham, at der er Noget, jeg har holdt hemmeligt, Noget, der har beskæftiget mig ligesaa hans Ankomst, og som jeg vilde meddele ham. Siig ham, at jeg forlanger det største Offer af hans Kjærlighed;

fiig ham, at mit Liv, vor Lykke staaer paa Spil. Han vil tro mig og rejse... Jeg vil sende Capitainen mine Befalinger... Doctor, forlad ikke Maubray, sørg for, at han ikke kommer i Land igjen... Gaa, gamle Ven, jeg stoler ganske paa Dem."

(Fortsættes.)

J. S. Salvorsten.

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Victualiehandler D. Villiegreen.
 Bærtshusholder N. Poulsen.
 Malersvend C. P. S. Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen den 23de Oktober 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

(Fortsat.)

I dette Øjeblik hørtes en Stemme i den forreste Sal; Fru de Enambucs Folk forsamlede sig, for at følge deres Hersterinde i Kirke.

„Det er ham!“ hviskede Marie, idet hun hurtigt begav sig ind i sit Værelse; „o, Gud, giv mig Kraft og Mod.“

„Seg vil adlyde Dem, Madame,“ sagde Lægen hurtigt, „vær De rolig; jeg har forstaaet det Hele.“

Kort efter steg Fru de Enambuc i sin Værestol, for at begive sig til Kirken. Hun holdt sin

Søn paa sit Skjød. Alle hendrs Folk fulgte hende og Gardecompagniet gik ved Siden af Bærestolen. En saadan Pomp blev kun udfoldet paa store Festdage og med en vis Forbauselse lagde man Mærke til den Højtidelighed, hvormed den lille Dronning havde omgivet sig. Kirken var allerede fuld af Mennesker; dens lille Rum omfattede neppe de Begunstigede, Folk af reen hvid Herkomst; de Sorte, Slaverne, befandt sig udenfor og fulgte Gudstjenesten i Frastand, ligesom i Europa de Excommunicerede. Da Marie traadte ind, saae hun Grev de Loinvilliers midt i en talrig Gruppe. Han var endnu syg og meget svag, men hans sorte funklende Øjne havde endnu det samme Udtryk af jernhaard Bestemthed. I det Øjeblik, da Marie kom, vendte alles Blik sig til hende og den dybeste Stilhed herskede i Kirken; Loinvilliers havde med et hurtigt Blik søgt Maubray.

„Ved Gud,“ mumlede han, idet han trykkede Rizios Arm, „jeg sees ham ikke; han er ikke kommen.“

Med langsomme Skridt gik Marie gennem Kirkens Skib og knælede med sin Søn foran Bedestolen, der var indrettet for hende. Den Gejstlige havde allerede faaet Instruction af hende; før han begyndte Messjen, blev han staaende ved Foden af Alteret, vendte sig til Forsamlingen og sagde med høj Stemme:

„Mine Brødre, beed med mig til Gud, at han nedsender sin Velsignelse over dette Barn og dets

Moder. I Dag stiller Madame sig fra sin Søn, for at sende ham til Frankrig, hvor han efter sin afdøde Faders, denne Des forhenværende Herster, skal opdrages. Mine Brødre, lad os bede om, at Gud vil beskytte og bevare General Enambucs Enke og Arving.“

De Tilstedeværende bleve grebne af disse Ord og alles Djne vendte sig med Forbauselse til Marie. Hun havde rejst sig op.

„Ja,“ sagde hun, „min Søn tager i Dag Afsked med Eder og han vil først efter mange Mars Forløb vende tilbage, naar han er bleven en Mand. Da vil han ikke fornegte det Blod, hvorfra han nedstammer, og erindre det Exempel, hans Fader har efterladt ham; nu anbetroer jeg ham i sikke Hænder; den ærværdige Præst fra Tertre og Marquis de Maubray vil ledsage ham til Frankrig.“

Denne uventede Erklæring frembragte en Bevægelse i Loinvilliers Gruppe; alle disse mørke og opmærksomme Ansigter vendte sig mod Greven. Han smilede roligt og knælede, for at høre Messjen, der nu begyndte. Marie bad og græd knælende for Alteret; hendes kolde og skjælvende Hænder trykkede hendes Søns Hænder og hun talte jagte med ham, for at lette sit Hjerte.

„Mit elskede Barn,“ sagde hun, „jeg bliver her, alene og trostesløs . . . I Morgen vil Du forgjæves søge og falde paa mig; men den Mand, til hvem

jeg anbetroer Dig, vil ogsaa elske Dig... Truer en Fæde Dig, vil han beskytte og frelse Dig; snart vil Du med ham være i det skønne Land, som jeg elsker saa højt og hvorefter jeg har længtes saa meget. Beed derpaa til Gud, Du kjære uskyldige Barn, at Din Moder snart maa kunne følge Dig derhen."

Efterat Messen var endt og da Marie gik ud af Kirken med sin Søn ved Haanden, trængte man sig om hende og Dvinderne græd, naar de soae paa den smukke Dreng, der smilende hilste paa dem som en lille Prinds. Efterretningen om Maubrays Bortrejse havde paa engang beroliget Gemytterne og den lille Dronning fik paa Bejen Beviser for en Deeltagelse, som man nogle Timer tidligere neppe havde viist hende.

Den ulykkelige Dame fuldendte modig sit Offer. Da hun var vendt tilbage til Fortet, skrev hun til Maubray; men Brevet indeholdt kun de Ord: „Vi maa forlade hinanden, Henrik; Du maa finde Dig i denne skræffelige Ulykke, thi min Sikkerhed, maaske mit Liv staaer paa Spil; Præsten fra Tertre vil forklare Dig alt... I Himlens Navn, ved vor Kjærlighed besværger jeg Dig, rejs; Din Hustru beder Dig derom paa sine Knæ. Jeg anbetroer Dig mit Kjæreste i denne Verden, min Søn... En hellig Pligt holder mig selv tilbage; for at følge Eder kan jeg ikke opgive de vigtige Interesser, der

ere anbetroede mig. Jeg er Kongen og General Enambucs Arvinger Regnskab skyldig for min Udfærd her; men jeg haaber og venter med Utaalmødighed paa det Djeblik, der skal befri mig fra dette skrækkelige Ansvar. Præsten bringer Kongen min Ansøgning. Henrik, jeg kommer efter Dig; jeg lover for Gud at følge efter Dig."

"Saint Malo" ankrede i en ringe Afstand fra Kysten under Fortets Vinduer; Baade sejlede bestandig frem og tilbage. Maubray havde været ombord i to Timer, da han fik Brev fra sin Hustru. Doctor Janson havde allerede antydet ham hans Ulykke, og han var næsten ude af sig selv, da Præsten kom. Munken kjendte de menneskelige Lidelser, forstod den Kunst at lindre dem og var istand til at indgyde Maubray det Mod, at underkaste sig denne Skilsmisje. Marie sad hele den øvrige Dag og hele den følgende Nat ved Vinduet og saae ufravendt efter Skibet, der skulde medtage alt hvad der var hende kjært i denne Verden. Kort før Morgenrøden kom den Geistlige med et talrigt Følge for at afhente den unge Enambuc. Barnet laa sovende paa den ulykkelige Moders Skjød; hun kysjede det taus, gav det til Munken og sagde med en mørk Ro, der er det stærkeste Udtryk for heftige Smerter:

"Beed til Gud for mig, Fader, og siig Maubray, at vi vil gjensee hinanden."

Flere Timer efter knælede Marie endnu bestandig ved Vinduet, ubevægelig, med Djnene vendt mod Havet. Hendes Blik fulgte et Skib, der med hvert Djeblif blev utydeligere og endelig forsvandt i den uklare Linie, i hvilken den blaa Strøm forenede sig med Himlens rolige Blaa. Da hun ikke mere kunde see andet end det umaadelige tomme Rum, udbredte hun sine Arme og sagde med en sørgelig Auelse:

„Vil jeg faa dem at see igjen, o Gud!“
Derpaa rejste hun sig hurtigt op og hvistede, idet hun forfærdet saae sig om: „Nu er jeg alene.“

Doctoren og Palida vare hos hende, og de førte hende bort. Da de gik gjennem Audiencesalen, traadte Loinvilliers ind og ved Synet af denne Mand, hvis Indflydelse havde opfyldt hendes Liv med Smerte og Angest, kunde Marie ikke undertrykke en vis Forfærdelse; hun vaklede og sagde med en neppe hørlig Stemme;

„Undskyld, Herre, jeg kan ikke have den Ære at modtage Dem i Dag.“

„Jeg kom blot, Madame, for at forsikre Dem om min Hengivenhed,“ svarede han alvorligt; „jeg er under alle Omstændigheder beredt til at bevise Dem det.“

Paa disse Forsikringer svarede hun med et Nif og gik langsomt bort. Greven saae efter hende og mumlede glad:

„O, hun elsker ham altsaa ikke, da han er rejst bort. Hun græder for sit Barn... O, Marie, Marie! Maubray var nu død, dersom han var bleven her. Men nej, Du elskede ham ikke... jeg tog fejl.“

Fra denne Dag kom Greven atter hyppigt i Fortet Saint Pierre, men han havde dog ikke overtaget den Magt igjen, som han havde udøvet i saa lang Tid, og den lille Dronning gav ham ikke hans Embede tilbage; det forblev ubesat. Maubrays Bortrejse havde vækket en vis Opsigt i Colonien og beroliget den Harm, hvis Offer han næsten var blevet; men endnu var ikke alt forbi og Greve de Loinvilliers, der havde anstillet alle disse Complotter til Maubrays Fordærvelse, var, uden at han selv vidste det, gaaet endnu videre. Maubray var for de Folk, der længe havde næret Had og Nag mod den lille Dronning og havde et ganske andet Djemed, end at hevne Baillardets Død, kun et Paaskud. Alle disse Utilfredse vilde unddrage sig det Overherredømme, hvoraf de vare umiddelbart afhængige, og forvandle Colonien til en lille Stat, der blev regjeret af Magistratspersoner, som skulde vælges blandt de mest anseete Beboere. Alle disse Intriquer bleve længe hemmelige; Greve de Loinvilliers havde ikke blandet sig deri; man havde ophørt at frygte ham, men man havde dog endnu bestandig Mistillid til ham. Af alt det der foregik,

vidste Marie intet; hun følte sig i den Sikkerhed, som Vanen at være i en vanskelig Stilling giver. Med beundringsværdigt Mod holdt hun sig oprejst i alle de bittere Lidelser, der plagede hende. Alle adlød hende endnu, Ingen havde brudt den Trostabsæed, de havde afslagt til hende; men hun blev ikke længere hilst med samme Jubel og kun de fattige Sorte raabte endnu: „Leve den lille Dronning!“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Tobakspinder C. S. Hylqvist.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen den 30te Oktober 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Kenbaud.

(Fortsat.)

Saaledes hengik nogle Maaneder. Grev de Voinvilliers saae med Bekymring og mørk Utaalmodighed den Forsvarsstilling, som Marie iagttog mod ham. Der laa i hendes Bægning en rolig Udholdenhed, mod hvilken Grevens Hestighed brød sig. Trods dette opgav han endnu ikke Haabet; han stolede paa Tiden, paa Varigheden af hans Frieri og især paa den Gensomhed, i hvilken Marie levede; han kunde ikke forstaa, hvilket Haab der endnu holdt hende oprejst. En Morgen, i Begyndelsen

af Vinteren eller Regntiden, omtrent ti Maaneder efter Maubrays Rejse, gif den lille Dronning en Spadseretur ved Kysten, støttet paa Doctor Sansons Arm. Palida bar sin Herskerindes store brogede Solstjærm og Bifte; nogle Negerinder fulgte i en vis Afstand. Den gamle Læge saae bekymret ud.

„Jeg er ikke rolig,“ sagde Marie; „fra i Morges hører man Hornene i Bjergene, fra Plantage til Plantage give Folkene hinanden Efterretning, som om man saae Rødhuderne komme.“

„Var det ikke bedst, at man lod Communens Capitain kalde? . . . Jeg troer, at man ved en Opstand kan stole paa ham og hans Folk.“

„Hvem veed det?“ sagde Marie rystende paa Hovedet; „skulde Uroligheder indtræffe, rive Oprørerne de fredelige Folk med sig. Gud forbyde, at jeg skulde see Beboerne væbnede mod hinanden.“

I dette Djeblik hørte man i det Fjerne Trommevirvel og snart saae man ved Kysten mod Carbot en Mængde Mennesker, der kom nærmere. De fleste havde Geværer og Landsjer, hvis Spidsjer skinnede i Solen.

„De har pudset deres Vaaben,“ sagde Doctoren. „Alle disse Landsjer have siden Krigen med Rødhuderne hængt og rustet paa Væggene . . . Madame, de ville maaste angribe Dem; lad os ile tilbage til Fortet og lukke Portene.“

„Hvorfor?“ svarede Marie rolig. „Hvem kunne forsvare os, naar de komme i den Hensigt at angribe os? Gardecompagniet, tredsindstyve Mand mod denne Mængde. Vi ville gaa tilbage til Fortet, men Porten skal forblive aaben og jeg vil vente dem i den store Gaard.“

Skaren kom imidlertid med Stormskridt; udenfor Fortet standsede den. Man saa nu, at den bestod af en Mængde Beboere fra Distrikterne Precheur og Carbet; de fleste havde ogsaa bevæbnet deres Engagés. Den nøjagtige og sandhedselstfende Forfatter til Histoire des Antilles har opbevaret os Navnene paa disse Oprøreres Anførere; det var en Neveu af Capitain Baillardet og to rige Colonister, Bigeon og Sigaliz. De kom med omtrent to hundrede velbevæbnede og determinerede Mænd. De la Fontaine Hiron, Commandanten i Saint Pierre, havde hurtigt kaldt alle sine Folk sammen og den lille Dronnings Garde var opstillet i Gaarden. Marie befalede Commandanten at lade sine Folk lægge Vaabnene bort, derpaa gif hun alene Oprørerne indde lige til Porten til den store Gaard. Her blev hun staaende og sagde rolig:

„Hvad vil De? Og hvorfor kommer De saaledes til mig?“

Der opstod en uforstaaelig Larm og almindelig Forvirring; alle svarede paa engang; endelig traadte Sigaliz frem og sagde:

„Madame, de mest ansete Indvaanere ere i dette Djeblik forsamlede i Mouillages Magaziner, for at raadslaa om Coloniens Interesse; vi komme i deres Navn, for at opfordre Dem til at begive Dem til denne Forsamling.“

„Ingen Forsamling, som ikke er sammenkaldt af mig, maa danne sig,“ svarede Marie bestemt; „jeg erkjender ingen af de Handlinger, som udgaa fra denne nye Magt. Gaa nu og siig dem, som sendte Eder, at jeg er villig til at høre dem, naar de her ville fremkomme med deres Fordringer og Anmodninger.“

„Indenfor Fortets Mure og under Besætningens Bevæerer ville de ikke kunne tale frit,“ svarede Sigaliz; „De maa følge os, Madame.“

Bed disse Ord gjorde han en Bevægelse, som om han vilde lægge Haand paa den lille Dronning. Dette var Tegnet til Angreb. Rebellerne søgte at trænge ind i Gaarden, medens Garden, tæt sammen=trængt om Marie og med fremrakte Landsjer, beskyttede hendes Tilbagekomst til hendes Værelse; men Vigion med sine Folk bemægtigede sig snart Porten. Midt i denne Tumult hørte man en Stemme, der raabte: „Frels, frels Madame!“ Det var Palida. Slavinderne havde stillet sig foran deres Herskerinde og beskyttede hende med deres Legemer. Efter nogle Minutters Forløb brød Sigaliz sig Vej til den lille Dronning; han greb

hende med kraftige Arme og bar den Ulykkelige, der var bedækket med Blod og hvis Haar opløst hang om hendes Hoved, bort.

„Hun er fanget! Hun er fanget!“ raabte man fra alle Sider og hele Staren forlod Pladsen, for at følge Sigaliz, der bar den lille Dronning til Magazinerne.

VII.

To Dage senere, henimod Midnat, var Marie endnu i det Værelse, der tjente hende til Fængsel. Hun sad ved et lille Bord, paa hvilket hendes Bønnebog laa opslaaet; foran hende stod Palida, med Ryggen vendt mod Væggen og syntes at lytte, om der ikke hørtes noget udenfor; men alt var stille, kun Vinden susede i Vinduernes Gitterstodder. En Lampe af Leer oplyste neppe det usle Værelse, som man under et af Magazinerne's Tag hurtigt havde indrettet til Opholdssted for Marie. Midt i det dunkle Værelse fremtraadte som et straalende Syn den lille Dronnings hvide og ubevægelige Skikkelse; hun læste med bøjet Hoved og foldede Hænder; undertiden kastede hun et Blik paa et foran hende liggende Papir ved Siden af et Skrivetøj.

„Herskerinde,“ sagde endelig Palida, „det forekommer mig, som om jeg hørte noget dernede, som om der kom Noget.“

„Det er Bagten, der gaaer frem og tilbage

udenfor Døren. Gaa, alle sover allerede her," svarede Marie.

„Nej, nej, man har talt,“ vedblev Slavinden, idet hun stod op paa Træbænken ved Vinduet og søgte at opdage, hvad der foregik udenfor; men hun bemærkede kun et Lys, der skinnede i ringe Afstand i Jacobinermunkenes Kloster. Alt var taus og øde i Omegnen, thi dengang fandtes endnu ikke Qvarteret Mouillage, og Staden Saint Pierre var blot en Flække med Fortet. Paa engang hørte man en let Larm bag selve Fængslets Dør og Røglen blev jagte drejet om i Laasen.

„Hersterinde!“ raabte Palida, „man lukker op.“
 Maries Hjerte bankede heftigt.

„Paa denne Tid,“ hviskede hun; „Gud være os naadig! Hvem kommer!“

Døren blev halvt aabnet og jagte luffet igjen; Røglen blev udenfor og Voinvilliers traadte ind. Marie havde rejst sig op, men da hun saae Greven, trak hun sig tilbage til den bagerste Deel af Bærelset og blev staaende der, skjælvende, med begge Hænder hvilende paa Palidas Skulder. Voinvilliers oversaa hurtigt Fængslet og derpaa hvilede hans Djne med bitter Glæde paa Marie. Hvor ofte havde han ikke i sin Kjærligheds grusomme Egoisme ønsket at see hende saa alene, nedbøjet, og forladt af enhver menneskelig Hjælp. Han troede nu endelig at kunne bøje, om just ikke denne Qvindes Hjerte,

faa dog hendes Stolthed, da hendes Frelse i dette Djeblif var afhængig af ham, og han sagde derfor, idet han nærmede sig Marie:

„Sag kommer for at staa Dem bi, Madame.“

„De!“ afbrød hun ham med en tvivlsom og næsten forstræffet Mine.

„Veed De hvad der skeer?“ vedblev han; „Rebellerne ere i Besiddelse af Fortet og Staden; de have udnævnt Magistrat og nye Embedsmænd, have udfærdiget et Document, hvorefter de frasige sig Dem og Deres Søns Rettigheder . . .“

„Her ligger Papiret,“ svarede hun, idet hun pegede paa det, der laa paa Bordet.

„De have bragt Dem det til Underskrift og ladet det blive her?“

„Ja, men jeg vil ikke sælge min Frihed saaledes, selv om jeg skulde dø.“

„De kan ogsaa undgaa de Uværdige paa en anden Maade,“ sagde Voinvilliers; „jeg har vundet Deres Garde; mine Spaniere vente os ved Bredden af Præstefloden. Med Dagens Frembrud kunne vi være i Sikkerhed i Bjergene, og veed De hvad jeg da vil gjøre, Marie? Jeg tager alle disse Ders Sørøvere i Tjeneste; min Onkel, Baron de Poincy vil sende mig Tropper fra St. Christoph. Med denne forenede Magt angriber jeg Oprørerne og vil behandle dem, som jeg behandlede Rødhuderne.“

De skal blive hevnet, Marie; vil De det? Men saa maa De stole paa mig og følge mig."

"Nej," svarede hun, "nej; thi hvem veed, hvilken Priis De forlanger for Deres Opoffrelse."

"Den højeste, det tilstaaer jeg," svarede Loinvilliers; "jeg fordrer et Løfte, en Ged, som De skal opfylde, naar De kommer sejrrig og hevnet tilbage."

(Fortsettes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Åtte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen den 6te November 1886.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

(Fortsat.)

„Jeg har altsaa nu kun Gud at stole paa,“
sagde hun, idet hun lod sit Hoved synke; „jeg følger
Dem ikke, Hr. Greve.“

„Marie, i Himlens Navn, hav Medlidenhed
med Dem selv,“ afbrød Loinvilliers hende; „kom,
Tiden løber; hader De mig da mere end Døden?
De Uværdige ville ombringe Dem; hvem kan frelse
Dem, uden jeg? Hvilken Hjælp kan De vente Dem
paa denne D, der ved Havets umaadelige Dyb er
skilt fra den øvrige Verden?“

Marie havde fat sig; hun vendte Ansigtet bort og gav Voinvilliers et Bink til at fjerne sig. Da sank han paa sine Knæ og talte længe med Kjærlighed, Harme, Trudsler og Bønner, men hun blev uroffelig. Endelig forlod Greven hende forbittret, bragt til Fortvivlelse ved hendes Modstand og dog bestemt paa at frelse hende.

Den lille Dronnings Stilling var skrækkelig. Ophavsmændene til Opstanden havde compromitteret sig saa meget, at de maatte skride til det Yderste, dersom Marie ikke underskrev det Document, der paa en lovlig Maade skulde overgive dem Magten. Men Voinvilliers iagttog hende og skaffede dem Forlegenheder, der ikke gav dem Tid til at naae deres Maal; han bearbejdede i Stilhed Capitainerne, der allerede med Befymring saae den nye Regjerings Forlegenhed; for at føre de ringere Folk til deres Pligt, betjente han sig af Gejstlighedens almægtige Indflydelse, og endelig forlangte han højt Maries Frigivelse. Den lille Dronning blev endnu bestandig strengt bevogtet. Hun fik ingen Efterretning om hvad der foregik og selv Voinvilliers kunde ikke anden Gang komme til hende. Endelig aabnedes en Dag Døren til hendes Fængsel og hun saae Doctor Janson træde ind; den stakkels Mand var bleg.

„O, gamle Ven,“ raabte hun ham imøde med Taarer i Øjnene, „er det Dem? Store Gud, hvad har de gjort Dem?“

„De har indespærret mig dernede i et mørkt Hul,“ svarede han med en bedrøvet Mine, „og De, Madame? O, de Skjændige, at behandle Dem saaledes! Men nu er de bange. Sigaliz og de andre have indesluttet sig i Fortet; i Brecheur bliver der holdt en Forsamling og Grev Voinvilliers har begivet sig derhen. Tingene kan hvert Øjeblik forandre sig.“

„Hvert Øjeblik kan et Skib komme fra Frankrig,“ raabte Marie, med ubestrikelig Tillid og Haab. „Doctor, det er i Dag elleve Maanedes siden Maubray rejste.“

Medens hun saaledes talte, var hun bleg, men forunderlig bevæget; hendes Øjne straaede. Lægen greb hendes Arm og talte Pulsslagene med bekymret Opmærksomhed. Hun smilede, udstrakte Haanden mod Havet og sagde: „Der venter Maubray mig; jeg følger ham. De ledsager mig, Doctor.“ I dette Øjeblik opstod der en stor Larm i Nærheden af Fortet; man hørte Trommer hvirvle. „Hellige Guds Moder! Man strides!“ raabte Marie. Et Øjeblik fuldt af skræffelig Angest og grusom Forventning fulgte; Larmen kom nærmere.

„Man vil befri Dem!“ raabte Lægen.

I samme Øjeblik blev Døren aabnet og Voinvilliers kom i Spidsen for omtrent tyve Mand.

„De er fri, Madame,“ sagde han; „Baillardet, Bigeon og Sigaliz ere arresterede; Colonisterne

anbefale sig til Deres Barmhertighed. Vagten har signaliseret et Skib, et Statsskib, og Rebellerne ere forfrækkede."

„Et Skib, der kommer fra Frankrig!“ raabte Marie, idet hun hævede sine Øjne mod Himlen, „min Gud, jeg takker Dig.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

3^{die} Qvartals-Regnskab 1886,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Fr.	D.	Fr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			6275
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal . . .	526	32	
anvist for dette Kvartal Hs. Maj.			
Kongens Bidrag	40		
	Er		
deraf er indkommet	566	32	252
Restance ultm. dette Kvartal . .	314	16	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet			
„Borgervennens“ 98de Aargang Nr.			
27—39			1267
4. Afdrag paa Laan:			
Restance fra forrige Kvartal . .	146		
anvist for dette Kvartal	4365		
	Er		
deraf er indkommet	4511		4357
Restance ultm. dette Kvartal . .	154		
	=		12151

Kjøbenhavn, den 30 September 1886.

Overensstemm
D. F. Olsen. Th. J. Svaneke

Udgivt.

	Fr.	D.	Fr.	D.
Penstøner:				
naaffordrede fra forrige Kvartal .				
anviste for dette Kvartal	2637	50		
Er	2637	50		
udbetalte i Kvartalet	2637	50	2637	50
naaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
Lønninger			1618	
Andre Administrationsomkostninger			77	48
Ugebladets Trykning			327	86
Saldo, Kassebeholdning ultm. Juli Kvartal 1886.			7490	91
=			12151	75

C. Vorgen,
Selskabets Kasserer.

med Kassekontrollen.
H. C. Reimann.

Rierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen den 13de November 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Reybaud.

(Fortfat.)

Den lille Dronning blev i Triumph bragt til Fortet Saint Pierre. De, der for en Maaned siden havde forfulgt hende med rasende Raab, følte Medlidenhed, da de nu saae den Ulykkelige bleg, svag, lidende, men med glædestraalende Ansigt. Doctoren og Palida førte hende, thi hun havde ikke villet stige ind i sin Bærestol. Da de kom til Kysten, vendte hendes Bine sig til Skibet, hvis Master man kun med Møje kunde see i det Fjerne.

„D,“ hvistede hun med Haab og Tillid, „der kommer min Befrielse.“

Voinvilliers gik stolt og forhaabningsfuld ved Siden af den lille Dronning; hun havde i sin overvættens Glæde endog henvendt nogle velvillige Ord til ham. Han begav sig med hende ind i Fortet og Enhver troede, at han paa ny var bleven udnævnt til Repræsentant. Før han fulgte Marie ind i hendes Gemakker, kaldte han paa Rizio og sagde sagte til ham:

„Hold min Baad beredt. Saa snart Skibet har lagt sig for Anker, gaaer jeg ombord. Jeg maa være Herre her; nu er hun min.“

Endnu samme Aften gik Krigsskibet „Amphitrite“ for Anker paa Rheden ved Saint Pierre. Præsten fra Tertre og Hr. Bauderoque de Enambuc, den afdøde Generals Broder, befandt sig ombord.

Den følgende Dag henimod Middag kom paa den lille Dronnings Opfordring en særdeles Forsamling tilstede i Fortet. De fornemste Colonister, Gejstligheden, alle Officerer og Gouverneurens Embedsmænd fyldte Audiencesalen. Grev de Voinvilliers havde atter indtaget sit Sæde ved Siden af den Stol, paa hvilken den lille Dronning vilde tage Plads. Maaske for første Gang i sit Liv kunde han ikke ganske skjule, hvad der foregik i hans Indre; et uvilkaarligt Smil viste sig om hans skjælvende Læber, en hemmelig Glæde straaled paa hans Marmorpande og udvidede hans mørke Pupiller. Man vidste endnu ikke, hvad den lille Dronning

vilde meddele Forsamlingen. Voinvilliers selv anede ikke det mindste af hvad der skulde ske. Kloffen tolv præcis kom Marie med sin Svoger Baudevoque de Enambuc; Fateren gik ved Siden af hende og holdt i sin Haand et Pergament, paa hvilket det kongelige Segl hang. Fra alle Sider raabte man: „Leve den lille Dronning! Leve Madame!“ Marie bukkede sig, synlig bevæget; hendes skønne saa blege, saa smægtende Ansigt farvedes af en let Rødme og hun hævede sin Haand op til Generalens Portrait, som om hun vilde meddele ham denne Hylдинг. Da Jubelraabet var forbi, tog Marie Pergamentet med det kongelige Segl ud af Faterens Haand og sagde med meget bevæget, men høj og tydelig Stemme:

„Mine Herrer, det Sindelag, som De har tilkjendegivet mig, bevæger mit Hjerte og jeg vil aldrig glemme det. Jeg har sammenkaldt Dem, for at tage Afsked med Dem. Hans Majestæt har givet efter for mine Bønner og overdraget denne Colonies Regjering i andre Hænder. Broderen til den Mand, som De alle begræde og hvis Minde endnu bestandig bliver æret her, Hr. Bauderoque de Enambuc, vil fra nu af træde istedetfor min Søn og regjere i Kongen af Frankrigs Navn; her er Ud nævnelsen. Mine Herrer, jeg forestiller Dem den nye Gouverneur.“

Ved disse Ord saae hun efter Hr. Bauderoque,

som rejste sig og hilste Forsamlingen. Et Djeblif herskede Forbauselse og Tausshed. Ingen havde ventet en saadan Erklæring; alles Blik vendte sig til Loinvilliers, hvem Enhver for et Djeblif siden vilde have betegnet som den lille Dronnings tilkommende 'Egtefælle. Han stod ubevægelig og tilsyneladende rolig; men hans Haand havde grebet Dolken, thi hans første Tanke var strax at myrde Marie; men derpaa beregnede han hurtigt, at han endnu havde Tid i nogle Dage og at han dog nok kunde komme i Besiddelse af denne Dvinde, der saalænge havde været hans Livs eneste Maal. Han undertrykkede sin Harm, skjulte alle de Lidenskaber, der stormede i hans Indre og hørte med et roligt Ansigt paa Hr. Vauderoques lange Tale. Da alle havde fjernet sig, traadte han hen til den lille Dronning og sagde med brændende Blik, med blege Læber:

„De rejser bort! De vil igjen opsoge dette Menneske, men ved min Sjæls Salighed, han skal ikke faa Dem at see mere.“

„Amphitrite“ skulde efter et Ophold af nogle Dage ved Martinique sejle til St. Domingo og Tiden til dens Tilbagekomst til Frankrig var endnu temmelig langt borte. Marie vilde ikke vente derpaa; hun besluttede at sejle bort med et Skib fra Bordeaux, der fuldstændiggjorte sin Ladning ved Basse Terre paa Guadeloupe. Man gjorde for-

gjæves Forsøg paa at bringe hende fra at gjøre en saa lang og besværlig Rejse paa et daarligt bygget og daarligt sejrende Coffardiskib; men hun tog ikke Hensyn til andet end sin Utaalmodighed, der ikke længer var til at styre.

Noogle Dage senere ilede mange af Colonisterne ned til Kysten. De vare komne fra alle Steder paa Den, da de havde erfaret den nye Gouverneurs Ankomst og den lille Dronnings Afrejse. Beklagelsen og Bedrøvelsen var almindelig; man tænkte i dette Øjeblik kun paa Mariæ Godhed, Retfærdighed og ædle Egenskaber; selv de, der havde følt sig oprørt ved den Tanke at blive regjeret af en Kvinde, udgjød nu Taarer. Alle Vaade paa Rheden bevægede sig om „Amphitrite“, der skulde bringe Dronningen og hendes Følge til Guadeloupe, hvor hun vilde indskibe sig paa „St. Nicolaus“ fra Bordeaux. De Sorte sang efter en eenstonende og klagende Melodi improviserede Ord; alle elskede den unge Dame, hvis venlige Ansigt de bestandig kun havde seet fra det Fjerne; de begræd hende, thi de vidste godt, at hun ofte havde stjænkset deres Elendighed et medlidende Blik og at hun beskyttede de stakkels Slaver mod de Hvides Undertrykkelse. Den lille Dronning hørte Messen i Capellet, hvor hun for et Aar siden i Stilhed var bleven formælet med Marquien; hendes Hjerte oplivedes kun af Glæde og Haab; det var hende som om denne Marsdag

maatte bringe hende Lykke. Efter Gudstjenesten gif hun ned til Kysten, ledsaget af alle sine Folk, der skulde følge hende til Frankrig. Et langt glædeligt Tilraab hilste hende ved Ankomsten; den grædende Mængde trængte sig velsignende og lyf-
ønskende om hende. Bedrøvet og glad tillige lagde hun en Haand paa Hjertet og hilste det vankelmødige Folk, af hvem hun for en Maaned siden var bleven slæbt i Fængsel og som ikke havde gjort noget for hendes Befrielse. Hun saae ualmindelig bleg ud og kunde neppe holde sig oprejst. Gouverneuren førte hende, men hun var saa svag, at hun maatte støtte sig paa Doctor Sansons Arm. Da hun var kommen ned i Baaden, der skulde bringe hende ombord, vendte hun sig endnu engang om og vinkede med Haanden. Da udstrakte Alle deres Hænder mod hende og raabte:

„Leve den lille Dronning!“

„Lev vel! Lev vel!“ raabte hun med et langt Blik paa det Land, hvor hun havde regjeret og lidt saa meget; „Lev vel! Seg vil selv i Frankrig aldrig glemme denne D.“

Grev de Voinvilliers havde ikke taget Afsted med den lille Dronning; han stod alene bag Murene og saae hende indskibe sig og forlade Martinique for bestandig. Da Baaden naaede Skibet, da Marie havde forladt Dækket, efterat hun endnu engang

havde hilst Folket paa Strandbredden, raabte Loinvilliers til Rizio:

„Er Alt beredt? Jeg rejser ogsaa. O, Juan de Mata, Du skræffelige Sørøver, hvilket Bytte. Hurtig til mine Venner, Piraterne. De skulde gjen-give mig den lille Dronning.“

Der gives i de Oceaner, som adskille de tvende Verdenser, usynlige Beje, som Skipperen kjender. Juan de Mata, „Santiagos“ Capitain, vidste meget godt, under hvilken Brede han kunde vente „St. Nicolaus“ fra Bordeaux, og omtrent en Maaned efter Maries Bortrejse frydsede Sørøveren ved Bermudas. Santiago var en let Goulette med Kanoner og et Mandskab fra alle Verdensdele, men som dog mest bestod af Spaniere. Ved en fjortendags Fart havde han seet to til tre Skibe, som han gjerne havde angrebet; men Loinvilliers nødte ham til at vente.

Bejret var roligt; en slap, ofte afvejlende Vind, krusede neppe den umaadelige Vandflade, i hvilken Gouletten lignede et hvidt Punkt paa blaat Fløjel. Loinvilliers fjernede sig ikke fra Dækket; han saae bestandig forskende i Horizonten, om ikke et Sejl viste sig der; han ventede med piinlig Utaalmodighed paa, at en gunstig Vind vilde til-

føre ham sit Bytte. Endelig raabte Bagten: „Skib!“ og man saa tydeligt et Fartøj, som man snart opdagede var „St. Nicolaus“ fra Bordeaux. Da yttrede Mandskabets Glæde sig ved høje Raab og skræffelige Eder; man beredte sig til Kamp som til en Fæst, thi man ventede ingen Modstand. Grev de Voinvilliers tog Juan de Mata til en Side.

(Sluttes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Kobbersmedemester L. S. G. Møller.

Handelskommis Carl Fr. B. Møller.

Husjomfru Louise Marie Hansen.

Frederikke L. Brammann, Datter af fhv. Bager P.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 47.

Lørdagen den 20de November 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Anderstøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagerstorv 10. Kjøbenhavn.

Marie de Enambuc.

Fortælling

af

Mdm. Charles Meyband.

(Sluttet.)

„Vor Overenskomst gjælder,“ sagde han; „Dig og Dine Folk tilhøre Ladningen, mig derimod Fru de Enambuc. Du bringer mig hende i en Havn ved Sydamerika. Saaledes lyder vor Aftale, Juan de Mata.“

„Saaledes er det og jeg skal opfylde det,“ svarede Søroveren, idet han lagde Haanden paa sit Bryst.

„Saa er hun min!“ raabte Loinvilliers; „hverken Himmel eller Helvede kan nu rive hende fra mig.“

„St. Nicolaus“ havde paa sin Side kjendt Skibet, der begyndte at forfølge det og forsøgte paa at flygte; men Gouletten, der sejlede uforlignelig bedre, viste snart hvor lidet det havde at betyde. Den svage Wind, der havde blæst fra Østen, lagde sig ganske; den plumpe Goffardifarerer forblev ubevægelig og var ligesom ved en uovervindelig Magt lænket til dette slumrende Hav, medens Gouletten bestandig rykkede nærmere. Da de vare et Pistolskud fra „St. Nicolaus“, istemmede Søroverne et vildt Skrig og beredte sig til at udkaste Entrehagerne.

„Entring! Entring!“ raabte Juan de Mata.

Gouletten lagde sig ved „St. Nicolaus“, og Piraterne styrtede ned paa Dækket, med Dolken mellem Tænderne, Øxen i den ene Haand og Pistolen i den anden. Et Djeblik herskede stor Forvirring, men man kæmpede ikke, Goffardiskibet var fuldstændig afvæbnet. Medens Søroverne bemægtigede sig Capitainen og Mandskabet, steg Loinvilliers ned paa Mellemdækket. Da han traadte ind i Kabinen, befandt han sig ligeover for Doctor Janzon.

„Herre,“ raabte han til ham, „enhver Modstand er forgjæves; vi ere Herrer over Skibet. Hvor er Fru de Enambuc?“

Lægen aabnede Døren til en Kabin og svarede blot:

„Der!“

Kahytvinduerne oplyste fuldstændigt det snevre Rum; Palida sad paa Gulvet i en Krog og hvilede Hovedet i sine Hænder. Midt i Kahytten stod en Kiste, der var bedækket med et sort Klæde.

„Død!“ raabte Voinvilliers, som ramt af et Lyn. „Er hun død?“

„Jeg kunde ikke redde hende; hun havde lidt for meget,“ svarede Lægen.

„Herre,“ afbrød Voinvilliers ham; „løft Klædet op fra Liigkisten; jeg vil see hende.“

„Det er en Vanhelligelse!“ raabte Lægen, idet han forfærdet veg tilbage; „i Himlens Navn, lad de indviede Levninger i Ro.“

„Jeg vil see hende!“ gjentog Voinvilliers med en truende Mine.

Da tog Lægen med skjælvende Haand Klædet bort og aabnede Liigkisten. Hans Kunst havde vedligeholdt de sørgelige Levninger; hun laa der som slumrende, Hovedet tilhyllet af det lange Haar, Hænderne foldede paa Crucifixet. Grev de Voinvilliers knælede; to Taarer, de første han havde udgydt i sit Liv, rullede ned ad hans Kinder og han raabte i en skrækkelig Fortvivlelse:

„Marie! Marie! død for evig!“

„Hun har i sine sidste Djeblik tilgivet Dem,“ sagde Lægen; „hun bad for Dem, for Dem, hvis fordærvelige Kjærlighed opfyldte hendes Liv med bitter Smerte og Ulykke. Men lad mig nu ogsaa

opfyldte hendes sidste Villie; tillad, at jeg bringer hendes dødelige Levninger til Frankrig, for at overgive dem til hendes Ægtefælle, Marquis de Maubray."

"Hendes Ægtefælle?" raabte Greven, idet han sprang op; „var hun hans Hustru?"

„Han havde hemmeligt formælet sig med hende paa Martinique."

Loinvilliers afbrød ham og befalede ham heftigt bevæget, Tausshed; derpaa blev han synlig roligere og Herre over sig selv og kaldte paa Juan de Mata. Piraten blegnede og blev forfærdet staaende, da han saae den døde Dame i den aabne Liigkiste, ved hvilken Valida og Lægen havde lagt sig paa Knæ.

„Er dette Fru de Enambuc?" spurgte han, idet han forseede sig; „ved den levende Gud, saaledes ventede De ikke at finde hende, Hr. Greve! Hvad tænker De nu at foretage Dem?"

„Begrave hende," svarede Loinvilliers.

Et Qvarteer senere stod hele „St. Nicolaus" Mandskab tilligemed alle Søroverne med blottede Hoveder paa Dækket; med Messiebogen i Haanden læste den Gejstlige Bønnen over den Døde i Liigkisten, ved hvilken man havde fæstet to Rugler. Greven knælede i nogen Afstand og fremmunlede med huul afbrudt Stemme De profundis. Derpaa løftede to Mænd Liigkisten iveau og kastede den overbord. Det dybe Vand slog højt op og smaa

Bølger traf sig om i vide Kredse; derpaa lukkede Afgrunden sig og alt var forbi. Den lille Dronning var for bestandig skjult i Havets Stjød. Da rejste Greven sig og mumlede mellem Tænderne:

„Han skal hverken levende eller død faa hende at see igjen!“

J. S. Salvorsen.

Gauberts Værtshus.

I.

Der var fordem i Provence en Familie, hvis Fordringer til Adelskab ikke vare ringe; den roste sig af at nedstamme i lige Linie fra den af de hellige Trefonger, der først faldt tilbedende ned for Krybben i Bethlehem. Mange betragtede denne Oprindelse som hørende til Fablernes Rige; disse Personer paastode, at Familien Barbejas ikke kunde regne sin adelige Herkomst fra Herodes Tid, og at deres Stamtræes Pergamenter ikke gif sjunderligt længere tilbage end syv til otte Aarhundreder. Nogle gif endogjaa saa vidt, at de benægtede Familiens uafbrudte Rækkefølge, og paastode, at den var udslukt under Dronning Johanne, derpaa fornyet i en Handelsmands Person, der havde beriget sig i sin Forretning og for blanke, klingende Dalere kjøbt Godsjet og det dertil knyttede Navn. Hvorledes nu end Sagen virkelig forholdt sig, saa er

det vist, at Familien Barbejas satte sin Stolthed i at bære i deres Baabenskjold Guldstjernen paa himmelblaat Felt, og de undlode aldrig at give deres førstefødte Sønner Navn efter Kong Casper, hvem de betragtede som den Første af deres Slægt.

Henimod Slutningen af det syttende Aarhundrede var denne Familie kun repræsenteret af Hr. Gaspar de Barbejas, ifølge Stamtræets Udvisende den nittende af dette Navn. Bemeldte Herre havde kun en eneste Søn af sit Ægteskab med en Frøken de Chardavon, der var død for mange Aar siden. Den unge Barbejas havde en smuk Figur, et fiint og dannet Væsen samt behagelige Træk; men det, der navnlig udmærkede ham, var en Kløgskab, en Takt, en Paalidelighed, der ere sjeldne i hans Alder. Derjom denne unge Adelsmands Formue havde svaret til hans Rang, kunde han have anseet sig for at være et af de første Partier i Frankrig; uhyggeligviis havde hans Forfædre ikke slet saa omhyggeligt bevaret deres Gods og deres Archiver, og af saa mange smukke Eiendomme var der ikke blevet Andet tilbage end nogle Græsgange paa en Skraaning af Alperne og et ganske kjønt udseende Huus i Byen Aix.

Trods denne forfaldne Tilstand spillede Familien Barbejas dog endnu en betydelig Rolle i Verden. Deres Huus var udstyret paa en saadan Maade, at de nu og da kunde udfolde en vis Pragt og

den øvrige Tid, uden at den ydre Verden faae Noget dertil, gennemføre Planer, der dikteredes af den strengeste Sparfømmelighed. Et aldrende kvindeligt Tyende [ved Navn Dauphine og hendes Søn Frants, en ung Modrian, udgjorde det tjenende Personale. Det var to skikkelige Personer, deres Herfskab meget hengivne, underdanige, adstadige og i enhver Henseende stumme med Hensyn til det, der gik for sig i Hjemmet.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Francisca C. C. Haase, Datter af Pastor Haase.
Assistent N. B. Gøtsche.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 48.

Lørdagen den 27de November 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

Paa Modtagelses- og Galadagene bar Hr. de Barbejas majestætisk en umaadelig stor Paruk, en i Etager arrangeret Frisure, der faldt ned over Skuldrene paa ham, samt en Kjole af genuelst Floiel, der var forsynet med Juveelknapper. Hans Søn var ogsaa meget elegant paaklædt med strammeret Vest, lysblaa Kjole, der prydedes med Sølvbroderi, og et løst hængende Halstørflæde à la Steinkirch. Begge To gik for det Meste kun ud om Aftenen og da kun for at gaae i Selskab. Naar det var smukt Veir, tilbagelagde de Veien tilføds, som for at trække frisk Luft; men, naar det regnede, betænkte de sig ikke paa at udgive en Sletdaler

til en Bærestol. De, der saae dem komme saa ziirlige med Rubinring paa Fingeren og fjeder-smykket Hat under Armen, anede ikke, at de lige havde spist til Aften paa et Tæble og et Glas Vand.

Hr. de Barbejas havde gjort det til en Regel aldrig at staae i nogen Høflighedsgjæld til de Folk, han besøgte. En Gang om Aaret gav han et Middagsfjelskab. Bordet var paa to og tyve Couvertter, og paa den Dag tog Dauphine ud af Skabene det gamle Sølvstøi, der nu var blevet til en Slags Relikvier, det Damastes Dækketøi og det smukke Fajance, prydet med Familievaabnet. Blomsten af den militaire Adel og Dommeradelen var tilstede ved dette Maaltid. Skjøndt man satte sig tilbords paa Slaget tolv, var Solen dog altid gaaet ned, naar man tog Dugen af Bordet, og Gjæsterne skiltes ikke ad før Midnat. Under Festen stode Smaa-borgerne stille i Gaden med Næsen i Beiret og betragtede de oplyste Vinduer; den næste Dag hed det sig i hele Byen: „Sikken en Overdaadighed hos disse Barbejas! Der var fjorten Kjød- og Fiskeretter! Der var Steg og Salater, Mellemretter, Frugt, og alt det Dvrige i Forhold dertil!“ Naar Dugen blev taget af Bordet, bleve Kortene lagte frem, og saa begyndte Spillepartierne, under hvilke Limonade, spanske Vine og Bakker med Syltetøj bestandigt bleve budte omkring. Salen var oplyst med Vokfjerter; der var som ved høilys Dag.

Det var et blændende Syn! Fjorten Dage efter talte man endnu om al den Pragt; men Dagen efter var Huset hos Familien Barbejas lukket; der var kun opvarmet i et eneste Værelse, kun et eneste Lys stod paa Bordet om Aftenen, og Resten af Aaret lode den gamle Adelsmand og hans Søn sig nøie med en Oliesuppe til Middag samt lidt Salat og Grøntsager. Saaledes figurerede de i Verden i de tre Wintermaaneder; men, saasnart Foraarsluftningerne begyndte, saasnart den halvt smeltede Sne lod det unge Græs spire frem, gjorde de deres Afskedsbesøg og begave sig paa Wei til deres Landeiendom. Reisen var ikke nogen Lysttour; den foretoges til Hest, Dauphine fulgte tilfods med Frantz, og først den femte Dag naaede de Bestemmelsesstedet.

Herresædet Barbejas var beliggende i Alperne, dybt inde i en Dal, der stødte op til Sneregionen. Paa de dyrkede Jorder høstede man ikke stort Andet end nogle Sække Rug og Hvede og nogle Kurvefulde Rødder; men Græsgangene indbragte gennemsnitlig syvhundredede Livres. Forøvrigt havde Egnen et vildt og øde Udseende. En Skov af Værketræer stødte op til Engene, hvor de omvankende Hyrder om Sommeren førte deres Hjorde. Denne mørke Masse af Grønt, sønderrevet hist og her af store nøgne Bjergspidser, hvis graalige Farvenuancer neppe aftegnede sig paa Himlens blege Blaa,

dannede det mellemliggende Landskab, medens Horizonten i Baggrunden affluttedes af Alpernes Bjergkamme.

Det var umuligt at give den Bygning, hvor Familien Barbejas tilbragte de tre Fjerdedele af Aaret, Navn af Slot. Det var en lille Bolig paa een Etage med ulige store Vinduer og tækket med Straa. Taget dannede en meget stejl Flade, hvor der spirede lysegrønt Mos, der udbredte sig i store, fløielsagtige Pletter ligetil Façaden og blandede sig med det dunkle Løv af en gul Vedbende, hvis Ranker dannede en Kamme om Indgangsdøren. Bagved denne fattige Bolig var der en lille Indhegning, hvor Frants dyrkede Kjøkkenurter, og i hvilken et Dusin Bifubers flittige Befolkning summede. Paa dette Sted bares Jordsmønnen af en Muur, hvis Underlag af store Sten lænede sig op til selve Klippen. I Yderkanten af Indhegningen hævede sig et rundt og slankt Taarn, gjenembrudt af Skydeskaar, og hvortil man gik ind af en stor Abning. Et Stykke Muur forbandt dette gamle Taarn med en anden Bygning, hvoraf der kun var levnet sammenstyrtede Buer, gjenembrudte Hvælvinger og fjæmpemæssige Rester, der bedækkede Jorden. Samlingen af disse Bygninger kaldte man Ruinen, og dette sløjsede Taarn, der endnu beherskede hele Omegnen, havde sit Sagn: Folkene paa Eguen forsikrede, at dette var den egentlige

gamle Bolig for Familien Barbejas, det rigtige Herresæde, og at man hvert Aar paa Helligtrekongersdag saae de Vises Stjerne hæve sig over Ruinen og udsende et blegt Lys, hvorpaa den hurtigt forsvandt, som om den sænkede sig i Taarnets Dyb.

Den gamle Barbejas satte ingen Pris paa den beskædede Luxus, hvormed han, uden at lukke op for sin Pung, kunde have forskjønnet sit Huus paa Landet. Han vurderede kun de Ting, der hævede ham i Verdens Øjne, og, da han havde ladet sin Galadragt, sine nedarvede Juveler, sit gamle Sølvtoi, kort sagt, al sin Pragt, blive tilbage i Byen, tog han ikke i Betænkning at iføre sig en grøn ulden Trøje og at forsyne sine Fødder med Træsko uden paa de grove Strømper, som Dauphine strikkede til ham. Ligejaalidt tog han Hensyn til, hvad der kunde have gjort Opholdet i Ruinen bekvemmere og behageligere; skjøndt Sommersolen var glødende i denne Bjergegn, havde han ikke ladet plante et eneste Træ foran Huset, og, naar han vilde trække frisk Luft om Eftermiddagen, gik han philosophisk hen og satte sig i Skyggen af Taarnet. Det havde været let at omdanne en Arog af Indeluffet til en lille Blomsterhave; men derpaa havde man aldrig tænkt. Frants, der holdt en Raalplante langt mere i Være end et Rosentræ, kaldte alle Blomster for Ukrudt og tillod ikke en

eneste at faae Plads i sine Rjokkenbede; men den gode og gavmilde Natur havde blandt Gruusdyngerne og lige op til Rygningerne af de gamle Mure skabt landlige Blomsterpartier, spraglede Indfatninger, bestaaende af Kelliker og Bonderoser. Alle disse hjemlige Blomster, hvis Frø var blevet hidsendt af Vinden, oplivede Udgangene til Ruinen og meddeelte det ellers saa triste Landskab et næsten smilende Udseende.

Husets Indre udmærkede sig ved en Simpelted, der grændsede til Mangel paa det Nødvendige. Vinduerne havde ingen Ruder, og nogle slet sammenføjede Brædder tjente som Skodder. Meublementet i det fornemste Værelse bestod kun af fire Stole og et Bord, Alt af Røddetræ. Der var ikke Spor af Tapeter paa Væggene, og det sprækkede Paneelværk havde nu et halvt Aarhundrede ventet paa de mest paatrængende Reparationer. Og dog fandt de fattige Beboere af denne affides Egn, at Familien Barbejas boede prægtigt, hvad der ogsaa var sammenlignelsesviis sandt; thi de omvankende Hyrder, som hver Sommer førte deres Hjørde fra la Crau d'Arles op paa Alpernes Høisletter, boede i de usleste Hytter, der havde hverken Skorstene eller Vinduer.

Hr. de Barbejas kunde med Grund haabe, at hans Arving vilde gjøre et rigt Parti, der kunde ophjælpe Familiens Formue og tillade ham at gjøre en Ende paa den strenge Sparjommelighed, som

nu havde været iagttaget i saa mange Aar; men uheldigviis vare Omstændighederne ham ikke synderlig gunstige; Skjæbnen vilde, at der paa hiin Tid ikke var en eneste giftefærdig rig Frøken blandt Provences Adel. De unge Piger af Rang, der opdroges i Byen Aix, og som skulde gjøre deres Indtrædelse i Verden paa deres Bryllupsdag, havde alle kun meget Lidet at vente, og Gaspar de Barbejas vogtede sig vel for at prøve paa at gjøre dem sin Opvartning gjennem Talegittrene. Den unge Adelsmand tilegnede sig sin Faders Anstuelser, skjøndt han var ikke i samme Grad ærgjerrig og forsængelig. Efter sin Moder havde han arvet en blød og kjærlig Sjæl, en Character, der paa eengang var frygtsom og haardnakket; men Opdragelsen havde forandret hans naturlige Tilbøjeligheder og Instincter. Skjøndt han ikke havde noget stort Forraad af Forsængelighed eller følte nogen særlig Trang til at bære sin Storhed til Skue, underkastede han sig dog uden Knurren sin Faders økonomiske Beregninger og meente som han, at det er en sand Adelsmands Pligt at opoffre Alt for at vedligeholde sin Rang og sit Huses Ære. Denne Maade at see Tingene paa og hans naturlige Forsigtighed havde længe bevaret ham for uforstandige Følelser; Hr. de Barbejas var uden Befymring i denne Henseende og fandt ingen Grund til at vise nogen Aarvaagenhed, saalænge som han var over-

beviist om Gaspars fuldstændige Befindighed og Underkastelse. Hans eneste Formaal var at realisere et Giftermaalsprojekt, som han i Hemmelighed havde næret ligesaa længe som hans udvalgte Svigerdatter havde været til, men hvorum han aldrig havde talt, fordi der maatte ventes endnu mange Aar, da Pigebarnet var endnu saa ungt, at hun foretrak en Duffe for en Mand.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bogbinderisvend Alexander Peterjen.

Enken Caroline Raas, Detailhandleriske.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

otte og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 49.

Lørdagen den 4de December 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

En Efteraarstaften henimod den Tid, da den første Sne hvidner Bjergtoppene, befandt Familien Barbejas sig ved Arnen i det lille tilrøgede og daarligt luffede Bærelse, der gjorde Tjeneste som Dagligstue. En Fakkell af harpixholdigt Træ, heftet til en af de Jern=Ildbukke, der indhegnede Arnen, oplyste dette Bærelse og fik yderligere Assistance fra en Armsfuld Smaakvas, hvis livlige Flamme nu og da naaede op til Kamingesimsen. En stor Kat med en tyk, rød Pelts indtog den første Plads foran Ilden og snorkede, medens dens Poter laa i Asken. Paa den ene Side af Kaminen sad Gaspar med Albuerne støttede paa sine Knæ; hans Mine var

tankefuld, som om han tilbagetrængte en indre Sørghmodighed. Paa den anden Side lænede hans Fader sig over Bordet, der var stillet imellem dem, undersøgte og talte nogle Stabler Dalere paa sex Livres hver og en Dynge Smaapenge, hvis Præg og Vægt han stræbte at gjøre sig bekendt med. Bagved denne Gruppe, der syntes at optage al den Varme og alt det Lys, der udgik fra Arnestedet, holdt Huustjendet sig i Baggrundens Skygge. Dauphine spandt ivrigt, med Tenen anbragt i sit Belte, og Frants flettede noget tykt Straa, der skulde tjene som Føer i hans Herres Fodtøi.

„Ottehundredeftjorten Livres, sexten Sols og syv Penninge,“ sagde den gamle Adelsmand, idet han endnu engang opstillede sine Dalere i en Række, førend han tilsidst lagde dem ned i Bøsen; „Himlen give, at Osten altid solgtes til saa høj en Priis! Hver af os kunde da kjøbe sig en Fløiels Kjole med Spænder, og ved vort næste Middagselskab kunde vi faae en smuk Dessfert, et Citrontræ med dets fyltede Frugter paa Grenene, hvad der endnu aldrig er bleven seet i Byen Nix.“

Gaspar rystede paa Hovedet uden at svare, og Hr. de Barbejas tog fremdeles Ordet, idet han vedblev at bygge Lustkasteller: „Hvis det næste Aar skulde blive ligesaa godt, som det nuværende, kunde man give Frants et nyt Livree med Galoner af Blaaf og Gult paa Sømmene og anbringe en Lyse-

krone i den store Sal. Jeg vilde ogsaa nok lade Armene paa Kaminen forghlde op igjen og have Bærestolen nymalet, den trænger sandelig til Reparation."

"Huset her trænger dog mere dertil," svarede Gaspar, idet han vendte Hovedet mod Vinduet, hvor Brædderne, der vare løsnede fra deres gamle Jernkramper knagede, idet de rystedes af Vinden. „En Skodde af godt Egetræ, indrammet i Aabningen derhenne, vilde beskytte os mod Kulden; vi burde ogsaa tilstoppe Revnerne og anbringe en ny Dør her. Hvis jeg ikke tager feil, vilde denne Udgift ikke beløbe sig til Mere end tolv Livres."

"Tolv Livres!" gjentog Hr. de Barbejas, idet han sprang op fra sit Sæde. „Hvad tænker Du dog paa, Gaspar? At bekoste tolv Livres paa Ruinen! Men for de Penge kan man jo kjøbe to Par Silkestrømper eller et halvt Dussin Handsker af spansk Skind eller en smuk Kaarbesløise eller overhovedet en anden Ting, der gjør os Vre."

"Det er Ting, som vi godt kunne undvære her," mumlede Gaspar med et Suk, og idet han knappede sin Vams; thi det daarlige Veir tiltog, og Luften i den lille Sal var blevet betydeligt afkjølet. Et Djeblif efter stod han op og gif ud for at see, fra hvilken Kant Vinden blæste. Frants fulgte ham for at lukke, hvad der kunde lukkes, og for at tilstoppe Revnerne i den ydre Dør med Halm.

Da satte Dauphine sin Tabouret nærmere hen til Bordet og sagde til Hr. de Barbejas med en ærbødig Fortrolighed: „Hellige Somfru! hvad er det dog, der gaar for sig i min unge Herres Sind? Han er meget bedrøvet iaften. Forøvrigt er det ikke første Gang, at jeg seer ham saaledes. Vi have nu snart været i Ruinen i syv Maaneder, og jeg har i al den Tid lagt Mærke til, at hans Humeur meer og meer forandres. I de foregaaende Aar fandt han paa de tusinde Ting, hvorved han kunde fordrive Tiden; saa jagede han, og saa gif han ud paa Engene og talte med Hyrderne; uophørligt saae man ham i Bevægelse. Nu har han ikke mere Øyst til nogen Ting, han fjeder sig.“

„Har Du lagt Mærke til det?“ sagde Hr. de Barbejas uden at vende sig om.

„Ja, Herre,“ svarede den gode Kone med et Suk, „og jeg vilde allerede for lang Tid siden have talt til Dem derom, hvis jeg havde troet, at De havde Villie til at raade Bod derpaa.“

„Ja saa! Du veed da, hvad der er at gjøre derved?“ spurgte den gamle Adelsmand. „Hvad mener Du?“

„Jeg mener, at min unge Herre tæller nu Dagene og Timerne, saa utaalmodig er han efter at komme herfra, og at han ikke vil føle sig glad, før den Dag, da han skal gjensee Taarnene i Byen Nix.“

„Det var dog mærkeligt!“ udbrød den gamle Barbejas med begyndende Uro; „vilde det virkelig glæde ham, om jeg dennegang affortede vort Ophold i Ruinen? Men hvorfor? Ved Du det, Dauphine?“

„Nei, Herre,“ svarede hun oprigtigt.

„Saa maa jeg gjette mig til det,“ mumlede Hr. de Barbejas.

Under denne Samtale var han bleven færdig med at gjemme sine Penge i de tykke Lærredsposer, som han derefter egenhændigt opstillede paa et høit oppe anbragt Brædt, der tjente ham til Pengekiste. Dauphine dækkede strax derefter Bord, det vil sige, hun fremsatte to Tinskaale og en Sandsteenstrukke med klart Vand og lagde to Træskeer ved Siden af, Alt reenligt anbragt paa en hvid Dug; derefter kom hun med et stort Fad Poutrolha, et Stykke Ost og tre grønne Æbler. Da dette var gjort, gik hun ud for at sige til Gaspar, at Aftensmaden var anrettet. Poutrolhaen er en tyk Bælling, hvori Meel af Fladbælg udgjør en betydelig Bestanddeel og meddeler dette Næringsstof en lidet tiltalende Duft, som dog slet ikke mishager, naar man først er vant dertil. Efterkommerne af de hellige Trekonger sat deres Træskeer ned i denne nationale Ret og begyndte at spise med stor Appetit. Smidlertid tænkte Hr. de Barbejas paa det Vink, som Dauphine nyligt havde givet ham, og spurgte sig selv, af hvilken hemmelig Bevæggrund Gaspar med en saa

ivrig Utaalmodighed ventede paa den Dag, da han atter skulde komme tilbage til den gode Stad Nix. Omstændigheder, som for et Djeblik siden slet ikke havde forekommet ham forunderlige, vendte nu tilbage i hans Erindring; han mindedes, at nogle Maaneder iforveien, netop paa den Dag, da de reisste til Ruinen, var Gaspar gaaet ud uden at angive nogen Grund eller noget Paaskud, at han var ikke kommen tilbage førend i det Djeblik, da de skulde stige til Hest, og at han da bar i sit Knaphul en Kjeseda, som han omhyggeligt havde bevaret paa hele Veien. Dette kunde have været et Kjendetegn. Det var dengang Mode blandt Damer af Stand at antage den udelukkende Brug af en eller anden Parfume eller udelukkende at bære en vis Blomst. Den gamle Adelsmand søgte at erindre sig, om han nogensinde havde mødt i Selfabslivet en Dame, der fortrinsvis hyldede Kjesedaen, idet hun altid bar i Haanden eller paa Brystet en Bouquet af disse smaa, duftende Blomster; men han kunde kun mindes nogle Snerper, der fik Kvalme af enhver anden Duft end Violens.

Maaltidet varede ikke længe; da Dauphine havde taget af Bordet, gif hun ud at spise til Aften i Kjøkkenet tilligemed sin Søn, og de to Adelsmænd bleve alene tilbage ved Bordet. Da begyndte Faderen forsigtigt sine Undersøgelser. Han talte om alle de Damer, man traf sammen med hos Gouverneurens

Frue i Provence og i Byens fornemme Huse; men Gaspar hørte deres Navne med en adspredt Mine, der tydeligt tilkjendegav den fuldkomne Ligegyldighed, han nærrede for dem. Da Hr. de Barbejas saae, at hans Skarpsindighed var til ingen Nytte, forlød han dette Thema og gav sig paany til at udregne Alt det, man kunde faae for en Sum paa otte hundrede fjorten Livres, sexten Sols og syv Penninge; derpaa sagde han efter nogen Overveielse: „I det Tilfælde, at vi ikke kunne faae et Citrontræ med syltede Frugter paa til vort store Middagsfælskab, har jeg tænkt at faae i dets Sted en anden Ting, der idetmindste kunde gjøre en ligejaa god Virkning. Det er en Desfert, der bestaaer af en Mandellage, formet som et Taarn og med vort Baaben paa Toppen; saasnuart man begyndte at skjære i den, skulde den falde sammen, og den vilde da vise sig at være fylt, ligesom et Overflødheds-horn, med al Slags Bonbons og Sukkergodt. Du ryster paa Hovedet, Gaspar; synes Du ikke, at denne Idee er allerkjæreste?“

„Undskyld mig, Fader, jeg finder den ganske fortræffelig,“ svarede han med et Suk, „men jeg kan ikke lade være at tænke paa, at den vilde koste mange Penge, ti Daler idetmindste.“

„Hvordan! Du tænker paa Bekostningen, naar det angaaer vort store Middagsfælskab?“ afbrød Hr. de Barbejas sin Søn med en Slags Uvillie,

„hvad mig angaaer, da vilde jeg hellere, det erklærer jeg ligefrem, leve af Brød og Vand Resten af mine Dage end vække Mistanke om, at jeg har lagt an paa at være sparsommelig ved en Leilighed som denne; lige indtil dette Djeblif har Du næret de samme Anskuelser, forekommer det mig.“

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:
 Slagter Frederik Chr. W. Frandsen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Øtte og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 11te December 1886.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

„Det benægter jeg ikke,“ svarede Gaspar; derpaa tilføiede han uvilkaarligt, idet han mod sin Villie sænkede Stemmen uden at vove at see sin Fader i Ansigtet: „Ja, jeg har længe troet, at min Fødsel forpligtede mig til at tænke saaledes; men jeg tilstaaer, at jeg nu har faaet andre Tanker.“

Bed denne uhørte Erklæring rynkede den gamle Adelsmand Brynet, lagde sine Hænder udstrakte paa sine Knæ og sagde med tilhyneladende Ro:

„Hvilke Tanker da? Lad os høre!“

Gaspar var langtfra at vente sig saameget Naadehold; han havde tvertimod forberedt sig paa at modtage med ærbødig Fasthed et skarpt Indhug

af den faderlige Brede, og han havde maaskee foretruffet et Udbrud af Bebreidelser, der havde fritaget ham for strax paa Stedet at forklare sin Tanke; alligevel betænkte han sig ikke, men svarede med Fasthed: „Tillad mig først nøiagtigt at angive vor Formuestilstand; dette er nødvendigt, for at De ikke skal beskylde mig for at nære overdrevne Forestillinger; vi ere fattige, Fader, fattigere end Smaaaborgerne og de simple Haandværkere, der arbeide for os, thi vi lide de haardeste Savn.“

„Hvad gjør det til Sagen? Der er jo Ingen, der veed det,“ bemærkede den gamle Barbejas med stoisk Kølighed; „i Verdens Djne ere vi rige.“

„Ja, vi ere ikke vegne tilbage for noget Dffer, naar det gjaldt om at vedligeholde denne Løgn,“ svarede Gaspar med Bitterhed; „men hvad har det vel nyttet os?“ — Da hans Fader med Fasthed hørte paa denne Uttring, vedblev han driigt: „Seg bønfaller Dem, overvei vor sørgelige Stilling. Tre Maaneder i Træk gaa vi ganske vist hver Alften i Selskab, men den øvrige Tid maa vi skjule os og trække os tilbage hos os selv. Vort Huus ligner en af disse Huler, hvor Falskmøntnerne udføre deres Arbeide; man maa have et Løsen for at komme derind, og alle mulige Forsigtighedsregler tages, for at man ikke skal see, hvad der foregaaer derinde; thi ikke en Moderssjæl tør vide, at Stegespiddet aldrig dreies i Kjøkkenet, og at vi ofte blive i

Sengen indtil Middag for at spare nogle Brænde-
knuder og skaane vore Beenklæder."

"Det veed jeg Altjammen, og det er ikke Umagen
værdt at fortælle mig det," afbrød Hr. de Barbejas
ham koldt.

"Men vor Stilling kunde forandre sig," ved-
blev Gaspar; "dersom De vilde det, Fader, kunde vi
være rige fra imorgen af."

"Dersom der ikke behøves Andet end mit Sam-
tykke, saa giver jeg Dig det," udbrød den gamle
Adelsmand.

"Himlen give, at der aldrig vil komme noget
Djeblik, da De tager dette Ord tilbage!" mumlede
Gaspar. Og, efter at have samlet sig et Minut,
vedblev han: "Min Idee er saa simpel som mulig;
den gaaer blot ud paa, at vi skulle sælge vort Huus
i Aix og boe for bestandigt her i Ruinen. Vi ere
fattige i Aix, i Gouverneurens Selskabsstue, midt
iblandt al denne Adels, der har aarlige Indtægter
og Herresæder; men her vilde vi være rige, thi her
er enhver Huusstand langt under vor. Vi vilde
lade dette Huus udbedre..."

"Og vi vilde leve her som Hyrderne i Arkadien,"
afbrød Hr. de Barbejas ham i en rolig Tone, "Du
kunde gaa ud i Marken, klædt som Hyrde og med
Hyrdetasken paa Armen, eller ogsaa kunde Du lige-
som Hr. de Verdache, Medeieren af la Perusse,

gaae ud og pløie Dine Marker med Raarden ved Siden."

"Spot ikke, Fader; paa den Maade vilde man ikke nedværdige sig," raabte Gaspar en Smule forbavset og mere krænket maaskee, end om han havde været Gjenstand for de Udbrud af Brede og Harme, som han havde ventet sig. Smidlertid tabte han ikke Modet og vedblev at fortsætte sin Reformplan. Den gamle Barbejas lyttede til i Tavshed, og idet han i sit Indre anstillede Commentarer og Formodninger, som nærmede sig stærkt til Sandheden. Den gode Mand havde Dømmekraft og Erfaring nok til at skimte Marsagen til denne Beslutning, som i Grunden hverken var i hans Søns Ideer eller Følelser; han gjættede, at Gaspar var forelsket i en Pige, hvis Medgift ikke var glimrende, og alle disse Planer om Reformen, tilbagetruffet, lykkeligt Landliv maskerede et Egttefsabsprojekt. Denne Slags Opdagelse henfattede ham i en hemmelig Brede; men han var desuagtet ikke den Mand, der tvivlede om Fuldbyrde af sine Hensigter, og fra dette Djeblik besluttede han at forlove saa snart som muligt sin Arving med den lille Svigerdatter, som han havde valgt. Medens han overveiede alle disse Ting, talte Gaspar stadigt om Landlivets Behageligheder og bestræbte sig for at bevise, at der i denne usle Verden ikke gives nogen lykkeligere Stilling end en Landadelsmands.

„Godt, godt! see nu er jeg ganske overbevist,“ svarede Hr. de Barbejas ham; „lad os nu tale om noget Andet. Tranerne ere fløine tidligt bort iaar, Vinteren vil komme snart; jeg vil ikke vente, til der falder Sne, vi skulle reise om to Dage.“

„Er det afgjort?“ spurgte Gaspar med en Bevægelse af Overraskelse og Glæde. Derpaa tilføjede han: Naar vi komme til Nix, ville vi igjen tale om, hvad jeg nyligt har sagt Dig, og, dersom jeg kan overbevise Dig om . . .“

„Vi ville faae at see!“ afbrød Hr. de Barbejas ham. „Tænk paa Dine Forberedelser til Reisen. Hvis Veiret er smukt, vil jeg maaskee begive mig afsted imorgen for at benytte Maanefkinnet.“

II.

Familien Barbejas ankom til Nix en smuk Aften, Aftenen før Allehelgensdag; efter gammel Bane ventede de til det blev mørk Nat med at drage igjennem Byen og naae deres Logi. Allerede den følgende Morgen tog den gamle Adelsmand sin Fløielsvams paa, sine Sko med Rosetter og sin smukke Hat kantet med en Sølvknipling. Derpaa gik han ud alene, op ad Gaden, hilsende sine Naboer venligt, og idet han slog i Steenbroen med sin Stok med Guldknap. Da han var hundrede Skridt borte fra sit Huus, mærkede han en sød Duft af Ferskener og Violer i Luften, og i samme Nu faldt hans Blik

paa en lille Træbalcon, i hvis Hjørne blomstrede en Nesedaplante, som udbredte sin Duft over hele Gaden. En meget smuk Pige med sit Hovedtøi af Gaze bestedent skudt frem over Vinene og sin Bønnebog i Haanden gik ud af Huset, fulgt af en ung, søndagsklædt Tjenestepige. Hr. de Barbejas traadte tilside for at lade hende passere, og hun gik neiende forbi. Han kunde da bemærke, at hun i Folderne af sit Forklæde bar en lille Bouquet Neseda, og at hun havde rødmet meget ved at befinde sig Ansigt til Ansigt med ham. Det ringede til den store Messe i Kirken Saint-Jean. Denne smukke Frøken fremskyndede sine Skridt og forsvandt snart. Da opdagede den gamle Adelsmand langt nede i Gaden Gaspar, som bortfjernede sig henimod Kirken, idet han uddeelte Almisse til Kvarterets Fattige og tog Hatten af for Alle med en lykkelig og triumpherende Mine.

Dette var mere end nok til at oplyse en Mand, hvis Aand allerede var fuld af Formodninger og Mistanke. I Overmaalet af sin Bevægelse og sin Brede forblev han et Djeblik maalløs; derpaa sagde han høit, idet han slog et ordentligt Slag med sin Stok i Steenbroen: „For Pokker! vi skulle faae at see!“

Gaspar vendte hjem bestemt Klokken tolv: det var Tiden til at spise til Middag; hans Fader var endnu ikke vendt tilbage. Da Temperaturen

var temmelig kold, gav han sig til at gaae op og ned i Salen, medens Dauphine fuldendte Borddækningen. — „Veed De,“ sagde det gamle Tyende, „at Herren tænker allerede paa at give sin store Middag. Han har talt til mig derom i Morges.“

„Store Gud! hvilken Ulykke!“ raabte Gaspar forbavset; „Halvdelen af vore Penge vil gaae med dertil! Jeg agtede at gjøre en bedre Brug af dem.“

„Engst Dem ikke,“ svarede Dauphine med særlig Betoning; „Hvem veed? . . . Der kan maaskee indtræffe en heldig Omstændighed . . .“

„Spiller min Fader i Lotteriet?“ afbrød Gaspar hende, idet han traf paa Skuldrene.“

„Nei, det gjør han ikke!“ raabte hun hurtigt; „det dreier sig om noget ganske Andet. De fylder snart femogthve Aar, og, skjøndt der intet Hastværk er paa Færde . . .“

„Min Fader tænker paa at bortgifte mig?“ afbrød Gaspar endnu en Gang: „Du veed det?“

„Ja, ja, i Morges har han talt til mig derom; jeg lob for at sige Dem det, men De var gaaet ud.“

„Store Gud,“ raabte den unge Mand ganske forvirret; „hvem skulde have forudsagt dette?“

Et Slag paa Indgangsdøren afbrød ham, og næsten strax efter fik et nyt, stærkere Slag Ruderne til at ryste og gav Gjenlyd heelt ind i Huset.

„Det er Herren! han har Hast med at komme

ind; Frieriet er lykkes!..." raabte Dauphine, idet hun styrtede ned ad Trappen for at lukke op.

Da Hr. de Barbejas traadte ind i Salen, forstod han strax paa sin Søns Holdning, at Dauphine havde talt; men han blev ikke vred over denne Indiscretion, som han sandsynligviis havde ventet sig.

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Lømrermester C. J. J. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

otte og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 18de December 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdag den 30 Decbr. d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 o. G. en Repræsentantforsamling, paa hvilken der bl. A. bliver at

1. foretage Valg af:

1 Administrator for 1887—89,

1 Revisor for 1887—88 og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activestersyn,

2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Aaret 1887 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Den 14 Decbr. 1886.

D. F. Olsen. Th. Svanekeer. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Gauberts Værtshus.

(Fortfat.)

Dauphine skilte ham af med Stok og Hat og præfenterede ham, som sædvanligt, den gamle Slobrok, som han ellers skyndte sig med at iføre sig, naar han kom hjem, men nu stødte han den tilbage med en triumpherende Bevægelse.

„Gaa med den, gaa med den!“ sagde han; „jeg agter for Fremtiden at bære min Stadsdragt hele Dagen.“

Gaspar havde hilst ærbødigt paa ham og stod ligeoverfor ham paa den anden Side af Bordet. „Sæt Dig, min Søn,“ sagde han, idet han selv tog Plads. Vendende sig mod Frants, som traadte ind med en stor Suppeterrin af Fajance i begge Hænder, sagde han til ham: „Bær Suppen bort og bliv i Kjøkkenet; jeg skal kalde paa Dig, naar vi ville spise.“

Frants trak sig bestyrtet tilbage, idet han lukkede

alle Dørene i efter sig. Da reisste den gamle Barbejas sig i sin Lænestol og begyndte i en høitidelig Tone, som En, der i Forveien har overveiet sin Tale.

„Hidindtil, min Søn, har Du kunnet troe, at jeg ikke tænkte paa Dit Giftermaal, og at jeg ikke havde nogen Plan i saa Henseende. Smidlertid har jeg i flere Aar arbeidet paa at lade Dig indgaae et fornemt Egtefskab, og, dersom jeg ikke har sagt Dig Noget derom indtil idag, saa er det, fordi man, efter min Mening, ikke skal tale om disse Ting, før end de ere nærved at fuldbyrdes. Det Øjeblik, som jeg ventede paa med saa stor Utaalmødighed, er endelig oprundet; imorges har jeg hos min gamle Ven, Amtmand de Saumanes, anholdt for Dig om hans Nieces og Myndlings, Frøken de la Gironcières Haand, og han har gjort mig den Vre at tilstaae mig den.“

„Det har De gjort, Fader?“ stammede Gaspar forstenet.

„Det er et Parti paa tresindstyve tusinde Daler, uden at regne Arven efter Amtmanden,“ vedblev Hr. de Barbejas; „jeg har forbeholdt Dig denne Arving ligesaa hendes Daabsdag.“

„Det er et Barn,“ afbrød Gaspar, som forsøgte at gjenvinde sin Fatning og at finde paa Indvendinger; „hun er tolv Aar gammel i det Høieste.“

„Fylt tretten Aar,“ svarede Hr. de Barbejas

hurtigt, „og vær rolig, der er Intet til Ginder for, at dette Ægteskab strax kan komme istand.“

Som Svar lagde den unge Mand Armene overkors paa Bordet og bøiede Hovedet, idet han udstødte et dybt Suf. Hr. de Barbejas gav sig ikke Mine af at forstaae, hvad denne Stilling og denne Tavshed betød, og han tilføiede: „Intet er til Ginder for, at Du holder Bryllup inden fjorten Dage. En af de største Fordele ved denne Forening er, at den ikke vil nøde os til nogen større Udgift; med nogle hundrede Daler kunne vi afgjøre Sagen paa en prægtig Maade. Du træder ind i et vel udstyret Huus, og hvor der komme Mange. Hr. de la Girondiére og hans Kone døde lidt over et Aar efter deres Bryllup, af en Purpursfeber, som rev dem begge bort i samme Uge. Brudegaverne havde næsten ikke været i Brug; Meublerne vare for Størstedelen nye, saavel som Klæderne. Da Amtmanden bragte Arven i Orden, fandt han en Mængde kostbare Ting. Jeg saae Kataloget derover hos ham, og det er mig, som, forudseende det, der skeer idag, raadede ham til at lade Alt blive paa sin Plads, for at hans Myndling kunde finde det, naar hun vendte tilbage dertil paa sin Bryllupsdag. Saaledes blev det. Amtmanden luffede Skabene fyldte med Linned, Skrinet med Sølvvøi, Skabene og Toiletbordene, i hvilke Fru de la Girondiére gjemte sine Kjoler og sine Juveler, hvorpaa han

luffede Huset og tog Nøglerne med sig. Siden da har jeg aldrig undladt at gaae derhen hvert Aar, for i Forening med ham at see efter, om Intet havde taget Skade. Meublerne, Betrækkene, Tæpperne synes i Virkeligheden at være anbragte der igaar. Der er i Vestibulsen en Bærestol, i hvilken en Prinds af Blodet ikke vilde forsmæaae at tage Plads. Hvad Frøken de la Gironcière angaaer, er det en smuk, lille Pige, efter Amtmandens Sigende, og hun vil ikke have Noget imod at ægte Dig, thi hun begynder at kjede sig i Klostret, hvor hun er traadt ind, da hun forlod sin Amme.

Hr. de Barbejas tav som for at vente et Svar; men Gaspar forblev mørk og stum. Da udfoldede den gamle Adelsmand sin Serviet: „Lad os spise; derefter skal Du klæde Dig paa, og vi ville gaae sammen hen til Amtmanden, for at Du kan aflægge ham Din ærbødige Tak og tolke ham den Glæde, med hvilken Du har modtaget den Ære at blive optaget som Medlem af hans Familie.“

Gaspar løftede Hovedet ved disse Ord. Han var meget bleg, og hans Læber skjælvede, men hans Blik havde et Udtryk af tilbagerængt Fasthed; man saa, at han havde samlet alle sine Kræfter for at begynde en Kamp, i hvilken hans Villie ikke skulde bukke under.

„Fader,“ sagde han, „tilgiv mig, at jeg er Dig ulyhdig; men dette Ægteskab er umuligt!“

„Hvad behager? Seg forstaaer Dig ikke!“ sagde den gamle Adelsmand med en stolt Bevægelse og overlegen Myndighed.

„Dette Ugteskab er umuligt,“ gjentog Gaspar med en kvalt Stemme.

Derksom Hr. de Barbejas havde været paaftaaelig i dette Djeblik, vilde han maaskee have fejret; hans Søn havde i altfor lang Tid været vant til at underkaste sig til at kunne sætte sig aabenlyst op imod ham, men efter et Diebligs Tavshed nøiedes han med at sige i en kold Tone: „Du kan betænke Dig.“

Derpaa slog han med Foden i Gulvet for at underrette Frants, som strax kom og serverede Suppen og satte derefter, som Steg, et ristet Bedebryst paa Bordet. Hr. de Barbejas spiste som sædvanligt; hvad Gaspar angaaer, fik han ikke Bugt med det Stykke tørre og seige Kjød, som laa paa hans Tallerken. Med forvirrede Tanker og Hovedet opfyldt af yderliggaaende Beslutninger svarede han ikke sin Fader, der vedblev at tale, som om han slet ikke havde taget det Afslag og det Tilløb til Indsigelse, han nylig havde hørt, med i Beregningen.

Efter Middagsmaaltidet, reiste Gaspar sig hurtigt, som greben af en pludselig Indskydelse, og, efter at have gjort et stunt Buk, gik han henimod Døren. — „Glem ikke, at Du skal ud med mig i Eftermiddag,“ raabte hans Fader til ham, idet han

fulgte ham med Dinene. Kort efter hørte man den store Port blive lukket; da mumlede Hr. de Barbejas med en Bredde blandet med Vengstelse: „Gud veed, hvor han gaaer hen? Denne Kjærlighedsforstaaelse faaer ham til at gaae fra Sands og Samling; jeg burde have opdaget det tidligere.“

Alligevel formodede han ikke, at Gaspar, selv om han vedblev med sin Modstand, vilde afflaae at ledsage ham til Amtmanden og bekræfte det Løfte, der var givet i hans Navn. Dauphine kom til og listede omkring ham, beroligende ham meget ved at sige, at hendes unge Herre udentvivl var gaaet hen paa den offentlige Promenade, thi hun havde seet ham bortfjerne sig i den Retning. Boligen, hvor der var en Urtepotte med Keseda paa Altanen, var ganske vist ikke til den Side. For at adsprede sig indtil Gaspars Tilbagekomst, hentede den gamle Adelsmand sin Grindringsbog og gav sig til at blade i den, skjøndt han næsten kunde den udenad. Der var fordm i de fleste adelige Huse i Provence en af disse Bøger, hvori Familiens Chef indskrev det huslige Livs lykkelige eller sorgelige Datoer og undertiden ogsaa de mærkværdige Ting, som vare hændte i hans Tid. Denne Art Protocol overleveredes fra Fader til Søn og indeholdt ofte værdifulde Oplysninger.

Familien Barbejas Grindringsbog var i Kvart og indbunden i Pergament, den første Side bar

Datoen 1502. Før dette Tidspunkt tog Herrerne de Barbejæs ikke synderlig Pennen uden for at sætte otte store, vanskabte Bogstaver, som forestillede deres Underskrift, nedenunder Aftstykker, der vare bekræftede ved Notarius.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Øtte og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 25de December 1886.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdag den 30 Decbr. d. A. Eftm. Kl. 6
afholdes paa Østergade Nr. 54 o. G. en Repræsen-
tantforsamling, paa hvilken der bl. A. bliver at

1. foretage Valg af:

1 Administrator for 1887—89,

1 Revisor for 1887—88 og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige
Activestersyn,

2. tage Bestemmelse om, hvormegit der i Aaret
1887 maa anvendes til Laan, Pensioner og
Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de
Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Den 14 Decbr. 1886.

D. F. Olsen. Th. Svanevær. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Gauberts Hørtshus.

(Fortsat.)

Gaspar, den Femtende af dette Navn, en dygtig Mand, som Kong René, høilovlig Shukommelse, kaldte sin lystige Kammerat, havde henimod sine Dages Ende faaet den Idee at optegne paa Papiret sine Sagers Tilstand og Datoen for de vigtige Begivenheder i hans Liv. I vor Tid vilde den værdige Herre have skrevet sex Bind Memoirer, men i Betragtning af sit Aarhundredes litteraire Vaner efterlod han kun simple Optegnelser. Hans Efterfølgere havde gjort som han, og denne fem Generationers Historie indeholdtes paa en fyrrethve Sider. Det var en besynderlig Blanding af vigtige Begivenheder og almindelige Hændelser; Paragrapherne fulgte efter hinanden uden Overgang, og undertiden indeholdt det samme Blad en høitidelig Dato for et Dødsfald eller et Ægteskab og Bemærkningen om, at en Kammerpige havde oppebaaret sin Løn.

Hr. de Barbejas gjennemløb ofte disse huslige Annaler, men han havde næsten Intet tilføiet. Paa denne Dag greb han Bennen, og nedenunder en allerede gammel Dato, den for hans unge Kones dødelige Afgang, skrev han: „I dag, Allehelgensdag, i Maret 1698 har jeg for min eneste Søn, Gaspar de Barbejas, anholdt om Frøken de Gironcières Haand, og min gode Ven, Amtmand de Saumanes, den nævnte Frøkens Formynder, har viist mig den Ære at opfylde min Bøn.“

Smidlertid tog Dagen af, og Gaden blev mere larmende; den Blinde, som opholdt sig ved den nære Korsvei, bad om Almisje med en Forøgelse af snøvlede Bønner, og Bærerne af Portechaiserne fordoblede deres Skridt, idet de raabte Barfko! med en mere skingrende Stemme. Alle disse Mennesker kom fra Kirke. Store og Smaa skyndte sig hjem efter at have hørt Aftensangen. Da Luften var blevet affjølet, bragte Dauphine en Leerstaal med varm Afke ind paa Bordet; derpaa aabnede hun Skodderne som for at bevise, at en Solstraale endnu belyste Hujenes Tage.

Hr. de Barbejas luffede Grindringsbogen og førte langsomt sine Hænder ned ad Leerpottens glaserede Sider; hans Ansigt var saa strengt, at Dauphine gyste derved.

„Se nu er det Aften,“ sagde han efter en lang Pause.

„Ikke endnu.“ svarede det gode gamle Tyende,
„Kloffen er ikke stort mere end fire. Frants staaer
og speider dernede og holder Porten paa Klem.“

„Seg venter!“ jagde Hr. de Barbejas med et
Suf, fremkaldt af Bredde.

Et Dieblif efter vendte Gaspar tilbage.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosferer Eugen Reimann.

Kontorist Valdemor Reimann.

Portner C. Molbech.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.
